DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MARIO MAZZANTI

GİZEMLİ CİNAYETLER

ÇİN MAHALLESİ'NDEKİ SIR

Başkalarının hayatlarını pazarlık konusunda koz olarak kullanabilecek insanlarla karşılaşacak, masum görünenlerin bile karanlık tarafları olduğunu ve bunu ustaca gizleyebildiklerini göreceksiniz.

GİZEMLİ CİNAYETLER

Malpensa yakınlarındaki bir hastanede patalog olarak çalışan Tommy Davies, Milano'dan Pekin'e uçan ve birkaç gün sonraki dönüş uçuşundan inemeden ölen bir Çin vatandaşının cesedine otopsi yapacak.

Görünüşe göre adam, Çin'de geçirdiği birkaç gün içinde ciğerinin bir parçasını kaybetmiş. Jandarmadan Yüzbaşı Pauli'nin yaptığı ziyaretin ve sorduğu soruların ardından Tommy'nin, bu olayın içinde başka bir şeylerin saklandığına dair şüpheleri artıyor.

Tommy, gazetecilik kariyerinde keskin bir dönüş noktası arayan arkadaşı Abisso'yu da işin içine katarak, bu merak uyandıran durumu açıklığa kavuşturma arzusunu daha da ateşliyor.

Abisso, birkaç yıl önce tanık olduğu organ ticareti soruşturmasıyla bu olay arasında benzer bağlar keşfettikçe iş daha da karmaşıklaşıyor ve Milano'da Çinlilerin takip ettiği bir derginin başında olan Jin Wang'ın yardımıyla, giderek daha rahatsız edici bir hal alan bu gizeme birlikte ışık tutmaya çalışıyorlar.

Yazarın diğer kitapları

THG
0958995
TOK
0958995 TOK

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-436-0

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

MARIO MAZZANTI

GİZEMLİ CİNAYETLER

ÇİN MAHALLESİ'NDEKİ SIR

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım

Sonsuz Kitap: 292
ISBN: 978-605-297-436-0
Yayıncı Sertifika No: 49073

GİZEMLİ CİNAYETLER

Yazar: Mario Mazzanti
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Kapak Tasarım: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Baskı Takip: Derya Helvacı

Baskı
EZGİ MATB.TEKS.VE PORSELEN İNŞ.SAN.TİC.LTD.ŞTİ.
SANAYİ CAD.ALTAY SOK. NO:10
ÇOBANÇEŞME YENİBOSNA
Sertifika Numarası: 45029

YAKAMOZ KİTAP © 2022, Mario Mazzanti

Orijinal Adı: Il mistero di Chinatown
Il mistero di Chinatown ©2022 Newton Compton Editori s.r.l.

Türkçe yayın hakları Ajans Letra ve MalaTesta Literary Agency, Milan aracılığı ile alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

GİZEMLİ CİNAYETLER

"İşte katil. Katil o."

Tommy Davies bir an için gözlerini kaldırıp genç asistanına baktı.

"İyi bak: Artık konuşması imkânsız olsa da ortada apaçık bir itiraf var."

Mayıs 2019, dört gün önce

Malpensa Havaalanı'nda yağmurlu bir gündü. Akşamüstü başlayan bu ince ve ısrarcı yağmur, parlak bahar gününü âdeta mahvediyordu.

Birinci terminalde pasaport kontrol kuyruğunda bekleyen Wu Yaunsong, ona havaalanına kadar eşlik eden iki yurttaşına gergin bir bakış attı: Onu, badem gözlerini bir an bile kırpmadan tamamen ifadesiz yüzleriyle uzaktan izlemeye devam ediyorlardı. Ona boynundan asla çıkarmaması ve uçaktan inince gözle görülecek şekilde tutması direktifiyle verdikleri yeşim kolyeyi parmaklarının arasında döndürdü. Saat 19.30'u gösteriyordu. Wu midesinde bir sıkışma hissetti: Uçak bir buçuk saat kadar sonra Pekin'e doğru havalanacaktı. Direkt uçuş. Oraya vardığında taşıdığı değerli malı teslim edecekti.

Wu Yaunsong yirmi dört yaşındaydı, bir iplik fabrikasında uzun saatler çalıştığı zorlu bir işi ve kendisinden biraz genç olan Ma Yong adında bir karısı vardı; ikisi de aynı fabrikada çalışıyorlardı ama buna orada yaşıyorlar demek daha doğru olurdu. Yaklaşık on beş kadar yurttaşlarıyla birlikte dar bir alanda kamp yataklarında dinlenmek için birkaç saat uyuyorlardı o kadar.

Ancak Wu'nun bir buçuk yıl önce onların İtalya'ya kaçak göç etmesini sağlayan kişilere ödemesi gereken bir borcu vardı.

Bu onun ve Ma Yong'un, sıkı çalışmaya rağmen ödeyemeyecekleri kadar büyük bir borçtu. Ama bu yolculukla bunu başaracaktı; onu Çin'deki ailesinin ve Ma Yong'un hayatıyla tehdit etmişler ve ona bu işi yapmaktan başka bir seçenek bırakmamışlardı.

Wu pasaportuyla birlikte elinde tuttuğu bilete baktı; tek yön gidiş. Bir şeyler yolunda gitmezse dönüş biletine gerek kalmayacaktı. İlk defa

yaptığı şeye dair bir korku hissetmeye başladı. Pasaport kontrolünden geçme korkusu değildi bu: Ona verilen pasaporttaki fotoğrafa benziyordu, zaten polis memuru da ona dikkatsiz bir bakış atacaktı o kadar. İtalyanlar için tüm Çinliler aynıydı sonuçta... Borcunu ödemek için taşıdığı değerli şey ile ilgili ise hiçbir şüphe uyandırmamalıydı.

Gerçekten de yapmakta olduğu şeyin ilk defa şimdi farkına varıyordu. Belki de çok yanlış yapmıştı, belki de Çin'de, Zhejiang eyaletinin kırsalındaki o kaybolmuş, küçük köyünde kalması çok daha iyi olurdu. Sersefil olmasa da yoksul bir hayatla yetinip büyük ailesiyle birlikte, yanında Ma Yong ile yaşar ve gelecekte hükümetin izin verdiği bir adet çocuğu dünyaya getirip büyütürlerdi.

Yine uzun zamandır ilk kez Ma Yong'dan uzakta, endişe sancıları içinde sevgi denen o duyguya benzer bir şeyler hissediyordu.

Boynundaki Tanrıça Guanyin'i temsil eden yeşim kolyeye bir kez daha dokundu, tüm kontrollerden geçerken farkına bile varmadan yaptığı bir jestti bu.

El bagajıyla biniş kapısına ulaştı, başka valizi yoktu. Oturup biniş için çağrı yapılmasını beklemeye koyuldu.

Merhamet ve şefkat tanrıçası Guanyin... Ondan korunma diledi.

Korkusu mide bulantısına dönüşürken, keşke yanında Ma Yong'un bir fotoğrafı olsaydı diye düşündü.

***

Uçak on bin metreye büyük bir hızla ulaştı. Wu kemerini çözdü; oturduğu yer onun küçük cüssesi için oldukça konforluydu. On buçuk saat sonra Pekin'e varmış olacaktı.

Pencereden yalnızca karanlık görünüyordu, gecenin o siyahlığında doğan güneşe doğru yol alırken Wu düşüncelerine dalıp gitti.

Ma Yong ile oradan ayrıldıktan sonra Çin'e ilk dönüşü olacaktı. İtalya'ya kaçak bir göçmen olarak gelmenin ne kadar farklı ve zor bir şey olduğunu hatırlamadan edemiyordu. Aslında Wu, Amerika'yı tercih ederdi ama oraya gidebilmek için istenen tutar, onun için ulaşılması imkânsız bir meblağ idi ve orada yasadışı göçmenlerle daha etkin mücadele edildiğinden ülkeye vardıktan sonraki en büyük risk, hemen sınır dışı edilmekti.

Yirmi kadar kişiydiler, onları önce Moskova'ya giden bir uçağa bindirmişler, oradan da bitmek bilmez bir yolculukla ismini hiç bilmediği, deniz kenarındaki Ukrayna adındaki bir ülkeye giden bir kamyona doldurmuşlardı. Aynı gece oradan bir konteynır içinde bir gemiye yüklenip ambara kilitlenmişlerdi. Dört gün boyunca güneş ışığını görmemişlerdi ve bu yolculuktan hatırında bir tek karanlık ve nemli havayla ambarın ağır havasını birbirine karıştırıyormuş gibi hissettiren sürekli bir sallantı hissi kalmıştı. Ama hiçbir kontrolden geçmemişlerdi, iner inmez onları gruplara ayırmışlar ve daha geniş alanlara dağıtmışlardı. İki gün sonra Brescia'ya varmışlardı, her ikisi de bir tekstil atölyesinde işe yerleştirilmiş ve ayda kişi başı altı yüz avro karşılığında günde on altı saat çalışacakları ürücülük mesaisi böyle başlamıştı. İtalya'ya ulaşmak için "*shé tóu*" yani insan kaçakçısı ile yirmi beş bin dolara anlaşmışlardı. Yirmi üç bin avroya karşılık gelen bu bakiyenin bini peşin verilecek -ki bu ailenin tüm birikimiydi- gerisi ise *shé tóunun* onlar için İtalya'da bulacağı iş ile ödenecekti. Borcun tamamının ödenmesi tam iki yıllarını alacaktı, o ve Ma Yong kazandıkları paranın yalnızca iki yüz avrosunu kendileri alıp ayda bin avroyu *shé tóuya* vereceklerdi; ancak İtalya'ya vardıktan

birkaç hafta sonra üstlerine çöken talihsizlik ile işler bozulmuştu... İlk olarak mali polis fabrikaya baskın yapmıştı ve sınır dışı edilmekten dar bir depoda on saatten fazla saklanıp kimlik tespitinden kaçarak kurtulabilmişlerdi. Ama bu, talihsizliğin sadece başlangıcıydı... *Shé tóu* onlara Milano'nun dışında yeni bir iş bulmuştu ama orada da Ma Yong kısa bir süre sonra, "*xiao chuan*", yani astım hastalığına yakalanmış, nefes almada güçlük çekmeye ve hırıltılı sesler çıkarmaya başlamıştı. Çalışmayı tamamen bırakmamış ama günde birkaç saatten fazlasına da dayanamaz hale gelmişti, hal böyle olunca doğal olarak kazandığı para da kayda değer oranda azalmıştı.

Başlangıçta *shé tóunun* hiç acelesi yoktu, zaten Wu onlara verebildiğinin en fazlasını veriyordu ama Ma Yong çalışmayı iyice azaltıp hastalığından dolayı günlerce çalışamayacak hale gelince tutumları değişmişti: Borç hemen kapatılacaktı. Aksi halde cezalarını çekeceklerdi, önce onlar, sonra da uzaktaki aileleri... Ama başka bir seçenek daha vardı: Çin'e yapılacak bir yolculuk... Oraya belirli bir mal götürmek üzere...

Uçak uzun saatler sonra Pekin'e doğru inişe geçtiğinde Wu hâlâ uyanıktı. Daha önce hiç Pekin'de bulunmamıştı, Zhejiang eyaletine bağlı bir köyden olmasına rağmen Şanghay'a bile gitmemişti. Ma Yong ile Çin'den ayrılırken Batı Gölü şehirlerinden biri olan Hangzhou'dan yola çıkmışlardı, adı "Samanyolu'ndan düşen inci" anlamına gelen şehir, Wu'nun hayatında gördüğü tek şehirdi. Orada bir yıldan fazla bir süre duvar ustalığı yapmış ve insanların onun yaşadığı yerdekilerden farklı olmaları, onu hep çok etkilemişti. Şehrin büyüklüğü ve binalarının yüksekliği onu korkutmuştu... Onun ve Ma Yong'un doğup büyüdüğü, güney bölgesindeki dağlar arasında kalan köyünde iki kattan yüksek ev yoktu ve tüm yerleşim yerini birkaç adımda kat etmek mümkün

Tarlaları, yeterli hasat sağlamayan bir köydü. Wu bu yüzden oradan Hangzhou'ya gitmek için ayrılmıştı, orada büyük binaların inşasında çalışacak işçilere talep vardı. Ancak talep büyüklüğünün aksine ücret düşük ve yaşam şartları köydeki gibi kötüydü: Wu bir barakada uyuyordu ve eline geçen yiyecek, sadece açlığını bastırmaya yetecek kadardı ama yine de bir ayda kazandığı para, köyde bir yılda kazanacağına denkti.

Wu oturduğu yerde biraz eğilip pencereden başkenti görmeye çalıştı ama yoğun bir nem ve kirlilik tabakası her şeyi gizliyor gibiydi.

Mikrofondan kemerleri bağlama ikazı yapıldı.

İçinde yine bir korku yükseldi, yine zamanda geriye gidip yapılan hataları tekrarlamama arzusu doğdu. Yine hafif bir mide bulantısı baş gösterdi.

Birkaç saat içinde her şey bitmiş olacaktı. Wu cesaretini toplamaya çalıştı, birkaç gün sonra Ma Yong'a geri dönebilecekti, hem de önlerinde uzanan borçsuz bir gelecek ile.

***

Wu, çok sayıda yolcu ile uçsuz bucaksız Pekin Havaalanı'nın dış hatlar geliş terminallerindeki kalabalık salonlardan birine vardı. Gümrükten ve sıkı kontrollerden sorunsuz bir şekilde geçti: Ailesini ziyaret etmek için ülkesine dönen bir Çinli...

Kendini kafası karışmış hissediyordu. Tüm o insanlara ve havalimanının ışıltılı modernliğine karşı, büyük bir yabancılık duyuyordu: Ülkesine geri dönmüştü ama insanın evinde hissedeceği tüm hislerden çok uzak bir haldeydi. Dengesini sağlamak için tüm kasları kasılmış

ve gerilmiş bir halde, neredeyse hareketsiz bir şekilde ayakta dururken böyle bir kalabalığın içinde onu ve taşıdığı değerli malı bekleyen kişinin onun boynundaki küçük yeşim kolyeyi nasıl fark edeceğini düşündü ama henüz bir dakikadan biraz fazla bir zaman geçmişti ki iki adam ona doğru yaklaştı. Bu hareket tarzını hemen tanıyan Wu muhatabına baktı: *Shé tóu...*

"Wu Yaunsong sen misin?" diye sordu adamlardan biri Zhejiang diyalektinde.

Wu başını eğerek onayladı.

"Bizimle gel."

***

Wu bir arabaya bindirildi ve araç şehre doğru hızla yola koyuldu.

Yollar çok geniş ve çok şeritliydi.

Trafik yoğun ve sıkışıktı.

Dev gibi binalar kare formdaydı, uçsuz bucaksız sivil bir ordunun kışlası gibiydiler ve birbirinin aynısı olan arı kovanlarını andırıyorlardı.

Yavaşlayan arabaların egzoz dumanlarının oluşturduğu kuyruklar, gökyüzünü ağırlaştıran sarımsı gri tabakaya doğru havalanmadan önce asfaltta emeklemek ister gibiydiler.

Merkeze yaklaştıkça, motor gücü yüksek arabaların sayısı yavaş yavaş artıyordu, özellikle Audi ve Mercedes. İnsanların Batılı kıyafetler giydiği dikkat çekiyordu, kadınlarda diz boyu etek ve topuklu ayakkabılar vardı. Gökdelenler gökyüzüne doğru yükseliyor, her tarafı camla kaplı binalar göze çarpıyordu.

Tıpkı inşaatlarında çalıştığı Hangzhou'daki binalar gibi...

Çok zor ve ağır günlerdi ama normale göre az olsa da hayatında gördüğü en çok parayı orada kazanmıştı. O para sayesinde Ma Yong ile orada yaşayabilmişti... Ama bu bir hayalden ibaretti, orada kalıcı olmasına imkân yoktu. Çünkü resmi ikametgâhı "kent" değil "köydü"; şehirde oturma izni yoktu ve bunu elde etmesine imkân da yoktu. Bunu Ma Yong da başaramazdı; tarımın körelmemesi için milyonlarca diğer çiftçi gibi kendi köylerinde yoksulluk içinde yaşamaya mahkûmdular. Hangzhou'da duvar işçiliği yapmasına sadece el işçiliğine olan büyük talep sebebiyle izin veriliyordu ama bu uzun sürmeyecekti: Orada da İtalya'daki gibi kaçak olarak yaşamak zorunda kalacaktı.

Bir akşam Hangzhou'da mütevazı akşam yemeğinin karşısında otururken biri ona başka bir ülkede nasıl daha iyi bir hayat kurulabileceğinden ve bunun için kimden yardım alınabileceğinden bahsetmişti. Wu, *shé tóu* ile böyle tanışmıştı. Sonunda her konuda anlaşmışlardı: Onlara yapılacak ödeme şeklinden, anlaşmaya uymadığı takdirde borcu ödemek için şu an yapmakta olduğu gibi bir seyahat etme durumu doğabileceğine kadar her konuda...

Arabanın camından dalıp gitmiş gözleriyle o günleri düşünen Wu derin bir iç çekti. Araba tam o sırada çok şık ve zarif bir binanın giriş kapısına doğru yavaşlarken her şeyi yanlış yaptığına dair içindeki his, karanlık bir sezgiye dönüşüverdi.

***

Wu yaklaşık iki saattir yatakta yatıyordu; ona tahsis ettikleri oda çok lüks görünüyordu. Oysa kliniğin en sıradan odalarından biriydi ve hastaların kaldığı gerçek süit odalardan farklı bir katta bulunuyordu. Burası

zenginler ya da güçlü hükümet yetkilileri için olan bir klinikti; dışarıdan bakıldığında Pekin'in en yeşil yerleşim yerlerinden birine kurulmuş lüks bir oteli andırıyordu.

Wu'nun üstünde, oraya vardığında kendisine verilen sırttan bağlı mavi gömlek vardı, Guanyin kolyesi de dahil olmak üzere üstündeki her şeyi almışlardı: Geriye bir tek içindeki karanlık önsezi ve yüzleşmek zorunda olduğu şeye dair ortaya çıkan ince bir korku kalmıştı.

Bir dizi kâğıt imzaladıktan sonra kanını almışlar ve onu dikkatle muayene etmişlerdi. Sonra onu dinlenmek üzere odaya göndermişlerdi. Ama Wu uçaktaki gibi gözünü bile kırpmamıştı. Onu havaalanından alan iki *shé tóudan* biri yatağının karşısındaki koltukta hareketsiz oturuyordu. Onu bir an bile yalnız bırakmamıştı ve şimdi Wu yatakta hareketsiz yatarken bile gözünü üstünden ayırmıyordu. Wu bunun akıllıca bir davranış olduğunu kabul etmek zorunda kaldı: Yanında onu gözeten bu adam olmasaydı, içinde bulunduğu gerilim altında, kaçma arzusuna bu kadar güzel ket vuramazdı... Akıllıca bir davranış, nihayetinde onun için de iyi bir şeydi bu: Kaçarsa Ma Yong'a ve ailesine neler olurdu? *Shé tóu* asla affetmezdi ve her zaman bedel ödetirdi... Gerekirse kan ile.

Artık geriye dönemezdi.

Korkusunu kovmak ve cesaretini toplamak zorundaydı: Yakında her şey bitecek ve Ma Yong'a geri dönecekti, *hem de önlerinde uzanan borçsuz bir gelecek ile,* bunu kendine bir kez daha tekrarladı.

Kapı aniden açıldı ve içeri peşinde genç bir hemşire ile bir doktor girdi; laboratuvar önlüğünün altında mavi bir ameliyat önlüğü vardı. Elli yaşlarındaydı ve yüzünde sorgusuz itaat edilmeyi bekleyen birinin sert ifadesi vardı. Hiçbir şey söylemeden Wu'yu hızlıca muayene

Sonra odadan çıkmadan önce onunla Mandarin dilinde sertçe konuştu.

"Tahliller iyi. Yarın sabah ameliyat edeceğiz: Bu gece bir şey yemeyeceksin."

***

Yorgunluğa yenik düşen Wu, rahatsız bir uykudan uyandığında onu kayıtsız gözlerle izleyen *shé tóuyu* karşısında buldu: Tüm gece gözlerini üstünden bir an bile ayırmadığına emindi. Hemşireler odaya girdiğinde gün doğalı bir saatten fazla olmamıştı.

Ona bir iğne yaptılar ve birkaç dakika sonra Wu için etraf bulanıklaşmaya başladı. Endişe ve korku yerini yavaş yavaş bir rahatlamaya bıraktı. Kaldırılıp bir sedyeye konduğunu ve başka bir yere götürüldüğünü güçlükle fark etti; uzun koridorun tavanındaki ışıklar bir bir gözlerinin önünden geçip gidiyordu. Sonra bir asansöre bindirildi ama iniyor muydu yoksa çıkıyor muydu anlayamadı. Artık anestezi öncesi sakinleştiricinin etkisine iyice girmişti ve bilinci kapanma eşiğindeydi, keskin bir kokunun hâkim olduğu bir salona alındığını fark etti, yanında bir şey bekliyor gibi görünen genç bir doktor vardı. Aralıklarla hava sesi çıkararak açılan cam kapılardan birinden, tavanda asılı büyük bir ameliyat lambası ve bir ameliyat masası olan salonu gördü. İçeride insanlar vardı, hepsi de yeşil önlüklü ve maskeliydiler. Onlar da bir şey bekliyor gibiydiler.

Sonunda teslim olan Wu'nun bilinci kapandı. Gördüğüyle aynı olan başka bir camlı kapıdan önceki akşam onu muayene eden doktorun çıktığını görmedi: Bir şeye dokunmamak için birleştirdiği ellerini göğsünde tutuyordu, lateks eldivenleri kan içindeydi.

"Neden hâlâ entübe edilmedi?" diye bağırdı rahatsız olmuş bir tonla. "Diğer salonda hastanın karnını çoktan açtık!"

Wu'nun yanındaki genç doktor hürmetle başını eğerek selam verdi.

"Hastanın ameliyat öncesi muayeneleri arasında bir elektrokardiyogramı eksik. Tamamlamak için hemen geliyorlar."

"Hasta mı! Hastamız yan odada karnı açık vaziyette bekliyor. Bu donör: Bizi sadece karaciğeri ilgilendiriyor. Şu an sağlıklı ve hayatta olması önemli, sonrasında başına gelebilecek komplikasyonların bir önemi yok! Onu hemen uyutun. Çok bile bekledim."

1

TOMMY

"İşte katil. Katil o."

Tommy Davies bir an için gözlerini kaldırıp genç asistanına baktı.

"İyi bak: Artık konuşması imkânsız olsa da ortada apaçık bir itiraf var."

Otopsi yatağında yatan kadavranın açık göğsünden içeri bakan genç doktor, bir anlığına tereddüt etti.

"Sol ventrikül duvarının büyük bir kısmı siyah," dedi yavaşça. "Kalp krizi. Bunu düşündürüyor."

Davies perikardiyal keseyi açtığı cerrahi forseps ve makası bıraktı, bakışlarını yeniden gence doğru kaldırdı: "Kalp krizi öyle mi? O sadece etki. Tıpkı beşinci kat penceresinden birini aşağı itip onu düşmek öldürdü demek gibi bir şey bu... İşin doğrusu o sadece fiziksel olarak kişinin ölmesine sebep olan şey ama onu sen ittiğin için katil sensin."

Tommy Davies organı çıkarmak için otopsi bıçağını aldı ve ucunu saatler önce durmuş olan kalbin yüzeyine nazikçe yerleştirdi. "Bu nedir?" diye sordu.

"Sol koroner arterin inen dalı."

"Doğru... Başlangıç kısmı tamamen tıkalı: Kalbin yaşaması için gerekli olan kan akışı o kadar sekteye uğramış ki bu da kalp krizine sebep olmuş. Bu durumda gerçek katil bu tıkanıklık."

Tommy birkaç net hareketle kalbi kurtarıp alüminyum masanın üstüne koydu.

Bulundukları otopsi odası çalışmaya alışık olduğu, odalar arasında basınç farkları olan ve akış kontrollü hava filtrasyonu ile donatılmış yer gibi modern değildi. Birkaç hafta önce görev yaptığı büyük şehir hastanesinden işgücü eksiği sebebiyle geçici bir süre hizmet vermek üzere bu küçük banliyö hastanesine nakledilmişti.

Birkaç gün sonra eski yerine geri dönecekti.

Odada cuma gününün sıcak ve güneşli ışığının içeri sızdığı buzlu camlı büyük pencereler vardı ve Tommy Davies büyük bir dışarı çıkma isteği duyuyordu: Otopsiler, işinin onu en az heyecanlandıran tarafıydı, bunca yıldır yapmasına rağmen hâlâ üstünde belli belirsiz bir baskı hissi yaratıyorlardı.

Küçük bir arteriotomi makasıyla koroner arter boyunca incelemeye başladı.

"Bu adamla ilgili ne biliyorsun?" diye sordu birkaç saniye sonra, iç duvarların ilk bölümünü dikkatle incelerken.

"Kırk dokuz yaşında. Tenis oynarken kendini kötü hissetmiş: Acil servise getirildikten birkaç dakika sonra da ölmüş doktor."

"Bırak şu doktoru, bana Tommy demeni söylemiştim sana, meslektaş değil miyiz?" diyerek gülümsedi Davies. "Ben tıbbi geçmişini kastetmiştim," diye ekledi. "Otopsiye başlamadan önce okudun mu?"

Meslektaş... Genç adam yüzünün kızarmadığını ümit etti: Mezun olalı bir ayı geçmemişti, yeterlilik sınavını bile vermemişti henüz.

"Sigara kullanıyor, obez ve hipertansiyonu var," diye yanıtladı.

"Ders kitaplarına layık klasik bir vaka diyebilirim... Ama işte şimdi anlıyor musun? Burada koroner arter tamamen tıkanmış: Aterosklerotik plak ve tromboz mevcut; birden buradan tek bir kırmızı kan hücresi bile geçememeye başlıyor ve tık, anahtara basılıyor. Daha fazla oksijen olmayınca aşağı akan hücreler ölüyor ve kalp duruyor."

Tommy kalbi özenle bir tartının üstüne koydu.

"Üç yüz yirmi gram... Ortalama," dedi sanki kendi kendine konuşur gibi. "Haydi bitirelim şu işi, açık havaya çıkmak istiyorum ama bu arada ölüm nedenini şimdiden teyit edebiliriz: Sol koroner arter kökünde akut oklüzyon sonucu miyokart enfarktüsüne bağlı kalp durması."

***

Kırk dakika kadar sonra, otopsi odasına bitişik küçük giyinme odasında üstlerini değiştiriyorlardı. "Peki," dedi rengi solmuş kot pantolonunu giyen Tommy. "Neden otopsiye katılmak istedin?"

"Birkaç yıldır gönüllü ilkyardım görevi yapıyorum: Bu kişi acile getirilirken ben de ambulanstaydım... Durumuyla ilgili fikrimin doğru olup olmadığını anlamak istedim."

"Fikir... Teşhis demek istedin sanırım," diye düzeltti onu, yeni mezun olmuş genç meslektaşının doktor gibi konuşmaktan çekindiğini fark edip gülümseyen Tommy. "Patolojik anatomi alanında uzmanlaşmayı hiç düşünmedin mi?" diye devam etti kısa bir aradan sonra. "Günümüzde talep gören bir uzmanlık: Yeni uzmanlara ihtiyaç var."

"Doğrusu hayır, hiç düşünmedim..." diye yanıtladı yüzünü hafifçe buruşturan genç adam. "Hastayla direkt ilişki kurulmayan bir alan ve bu beni pek cezbetmiyor."

"Düşün ki, benim için bu yolda karar kılarken ölçüt tam da bu oldu: Hastayla doğrudan ilişki yok, böylece duygusal hiçbir temas da yok."

"Siz... Özür dilerim," deyip hemen hitap şeklini düzelterek devam etti: "Sen, bu kararı tıp fakültesine kaydolduğun anda mı verdin?"

"Hayır," dedi Tommy gülümseyerek. "O zamanlar herkes gibi ben de beyaz önlüğümle hayatlarını kurtardığım hastalarımın minnet dolu bakışları arasında koridorlarda salınmayı hayal ediyordum. Sonra zamanla anladım ki akşam eve dönünce gün boyu çekilen ıstıraplar, ki bunlar bazen gerçek dramlar oluyor, görmediğin zaman bir şişe birayı çok daha rahat içebiliyorsun."

Ortada bir iş akdi vardı evet ama bunun dışında kolay ve karmaşık olmayan bir hayatı tercih ediyordu, tıpkı taptaze içilen, keyifli bir bira gibi... Yıllardır felsefesi buydu.

"Yani stetoskop ve acil servis yerine, mikroskop ve otopsi odasını seçtin."

"Az önce gördüğün gibi otopsiler bu işin çok küçük bir kısmı. Esas olarak mikroskop altında histolojik kesitlerin incelendiği camlar, camlar ve daha fazla camlarla çalışıp inceleme yapmak demek, özellikle de hâlâ hayatta olan hastalara ait kesitlerle... Kesin bir teşhis koyma meselesi, bu da hedefe yönelik tedavi anlamına geliyor."

"Ama mikroskop altında ölüm sonrası teşhisler de oluyor..."

"Doğru ama otopsi bu işin çok küçük bir kısmını oluşturuyor. İnsanların düşündüğünün aksine patoloğun işi her şeyden önce yaşayan insanlarla."

Genç doktor kazağını giydi. "Eh, otopsiye katılmama izin verdiğin

için çok teşekkür ederim... ama beni ikna edemedin. Ben yine de tedavi edilecek kişilerle temas kurulan bir uzmanlık seçeceğime inanıyorum."

"Bu bir seçim," diye kısa kesti kayışını bağlarken saatine göz atan Tommy. "Haydi hafta sonunu başlatalım artık," dedi paltosunu giyip hızla kapıya yönelmeden önce.

"Sana son bir soru sorabilir miyim? Kişisel bir soru..."

Tommy kapıda durdu, acelesi vardı ama meraklanmıştı: "Ne kadar özel olduğuna bağlı. Önce sor bakalım."

"Baban İngiliz mi?"

"Soyadım mı dikkatini çekti, Davies? Aslında bu soyadını 1920'lerde İtalya'ya gelen büyük büyükbabama borçluyum. Üstelik İngiliz değil, Galli idi; aralarındaki farkı küçük ve önemsiz sanma sakın... Her neyse, sonuçta kanımın sadece yüzde on iki virgül beşi İngiliz."

"Büyük büyükbaban Galli olduğuna göre Kelt demek istedin sanırım."

"Evet, Kelt ama bu yüzden ormanlarda dolaşıp goblinlere falan inandığımı sanmayasın: Yeşilin büyük bölümünün kullanılmayan çelik fabrikalarında bulunduğu, Sesto San Giovanni beldesinde bir toplu konutta büyüdüm."

"Ama ismin de..."

"Tommy mi? Çocukluğumdan beri herkes bana böyle der ama gerçek ismim Tommaso: Sence yeterince İtalyan değil mi?" diye konuyu sonlandırdı ve soyunma odasından çıkıp cep telefonunu açtı.

***

Birkaç dakika sonra çoktan arabasına binmiş ve otobana doğru yola koyulmuştu. Hastaneden çıkar çıkmaz üstüne çöken tuhaf bir ruh halindeydi; az önce güneşin sıcaklığının ve ilkbahar havasının verdiği tat artık kaybolmuştu. Zaman hızla akıyordu ve Malpensa Havaalanı'ndan kalkan uçaklar giderek daha bulutlu bir göğe doğru havalanıyordu. Ama aslında onun canını sıkan şey daha ziyade park yerinden çıkar çıkmaz aldığı WhatsApp mesajıydı.

Toplantıdayım, uzun sürecek. Beni bekleme ve özellikle de beni arama, ben seni bitince ararım.

Ve hemen sonra ilkiyle aynı anda gönderilmiş ikinci bir mesaj geldi.

Buzdolabı dolu, kendine bir şeyler hazırlarsın. Ben dışarıda hallederim.

Hafta sonu için hiç de güzel bir başlangıç değildi doğrusu.

Vera, Vera Demiri, onun... İşte sorun tam da buydu, en uygun kelimeyi bulmak. Vera onun neyiydi? Ya da daha doğrusu, kendilerini bir çift olarak en basit haliyle nasıl tanımlayabilirdi?

Nişanlı, sevgili, ev arkadaşı?

Tommy en uygun tanımı bulmakta zorlanıyordu.

Bu arada nişanlı olmadıkları kesindi: Görünürde evlilik diye bir şey yoktu. Ne şimdi, ne yakın ne de uzak gelecekte... Aslında dürüst olmak gerekirse evlilik genel olarak yaşam planlarına dahil olan bir şey değildi.

Sevgili oldukları da söylenemezdi. Bu bağlayıcı bir olguydu, çiftler için hayatta sağlam bir birliktelik ve geniş anlamda bir paylaşım manasına geliyordu. Tommy için çok fazlaydı. Hem sonra böyle bir paylaşım için o ve Vera birbirlerinden o kadar farklıydılar ki... Vera mar[illegible]

yafet ve aksesuarları, etkinliklere katılmayı, tanınmış kulüplere gitmeyi, belli seviyedeki insanlarla birlikte olmayı seviyordu. Tommy ise markasız kot pantolonlar giymeyi ve akşamlarını Sesto San Giovanni'den eski dostlarıyla bira içerek geçirmeyi seviyordu. Sonuçta o kadar iyi anlaşıyor ve hâlâ görüşüyor olmaları Tommy için harikaydı.

Birlikte mi yaşıyorlardı? En azından bu tanım daha uygun düşüyordu, aynı çatıyı paylaşmak açısından kelime anlamı olarak uygundu... Zaten onların durumunda aynı çatı ve aynı yatak dışında paylaşabilecekleri başka ortak bir şeyleri yoktu.

Bir aydan az bir süre önce, sadece kolaylık olsun diye başlamış olan bir birlikte yaşam. Aslında Tommy, Milano'nun tam merkezinde muhteşem bir yalnızlık içinde yaşıyordu. Dairesi, Brera Bölgesi'nin tam dibinde San Marco Kilisesi'ne bakan bir binanın en üst katındaydı; işi geçici olarak havalimanının yakınındaki bir hastaneye nakledilince işe gitmek için şehri bir uçtan öbür uca geçmesi ve bu sebepten dolayı otobana ulaşana kadar önce son derece yoğun bir trafiği çekmesi, otoban gişelerinde ise uzun kuyruklarda beklemesi gerekecekti. Öte yandan Vera, şehrin kuzeybatısındaki yoğun şehir trafiğinin dışında kalan, çevreyolunun hemen yakınındaki bir yerleşim yerinde oturuyordu: Yani trafiğin yoğun saatleri dışında oradan işine çok daha rahat ve hızlı bir şekilde ulaşabilirdi. Böylece Vera'nın evine taşınması fikri, gerçekten birlikte yaşama arzusundan ziyade tamamen lojistik bir ihtiyaçtan doğmuştu. Öte yandan aralarındaki anlaşma en başından belliydi: Bu geçici bir durumdu. Sayısız konuşma sonrasında Vera'nın isteksizce teslim olduğu bir deneyden ibaretti: İlişkilerinin potansiyelini görme yolunda bir deney. O sürenin sonunda bakıp durumu değerlendireceklerdi.

Ve Tommy, o ana kadar kendi evine ve şehir hastanesindeki işine büyük bir mutlulukla geri döneceğine emin olacak kadar çok şey görmüştü.

Bu yalnızca eve geri dönüş mü olacaktı yoksa ilişkilerinin sonu mu?

Son birkaç gündür sürekli bunu düşünmüyor muydu?

Pişmanlığa gerek yoktu: Bir ilişkinin sonlanması mevcut düzende olup bitenin bir parçasıydı. Önemli olan bu sona travma yaşamadan, tatlılıkla varmaktı. Tıpkı iyi bir ötenazi gibi... ve bunun için de biraz zamana ihtiyaç vardı. Ama bu sonu beklerken birlikte yaşamanın boğucu taahhüdü olmadan görüşmeye, çıkmaya ve yatmaya devam edebilirlerdi.

Özellikle de yatmaya tabii...

Böylece, bir şekilde başlangıç sorusuna ya da daha doğrusu havada asılı kalan gerçek soruya geri dönülüyordu... Vera ile ilişkisinin doğru tanımının ne olduğu, Vera Demiri'nin onun için gerçekten ne anlam ifade ettiği sorusu.

Tommy Davies'in cevaplamaya dair hiç isteğinin olmaması bir yana şu an cevap verme gereği görmediği bir soruydu bu. En sağ şeride geçip önünde uzanan kuyruğun birkaç metre önüne geçmeye çalıştı.

2

ABISSO

Tommy sonunda buzdolabında hüzünle bekleyen paketli gıdalardan birini tüketmeyi hiç istemediğine karar vermişti. Hem zaten evde tek başına yemek yemek hiç ona göre değildi. Böylece Vera'nın villasına dönen kavşağı geçip Sesto San Giovanni kavşağına kadar ilerlemiş ve delikanlılığından beri sürekli gittiği bara doğru sürmeye devam etmişti. Şimdi ise orada her zaman geç kalan Abisso'yu bekliyordu.

Bir süre sonra Abisso'nun geç kalmış olmasına tamamen kayıtsız, temkinli adımlarla yaklaştığını gördü.

Uzun boylu olsa heybetli bir adam olduğu söylenebilirdi ama bir metre yetmiş santime bile ulaşmayan boyu ile yalnızca kilolu görünüyordu.

"S.keyim Abisso, yine her zamanki gibi çok dakiksin öyle değil mi?"

"S.ktir git Tommy, yalnızca birkaç haftadır bir villada yaşıyorsun ve hemen havalara mı girdin?"

Gualtiero Abisso. Sesto San Giovanni'de doğmuş, büyümüş ve hâlâ orada ikamet ediyordu. Herkes ona kısaca Abisso derdi; o da ismini titizlikle atlayıp kendini bu şekilde sadece soyadıyla tanıtırdı. Baba tarafından dedesinden miras kalan Gualtiero ismini çocukluğundan beri hiç sevmemişti, sadece sevmemek değil bu heybetli isim onu aynı zamanda yaşadıkları Sesto San Giovanni'nin işçi sınıfı mahallesinde hep utan-

dırmıştı. Bunun tam tersine, "uçurum" anlamına gelen ve bu sebepten ötürü biraz karanlık bir his uyandırıp belli bir derinliğe sahip olan soyadından ise çok memnundu. Tüm bunlara ek olarak gençlik yıllarından beri arkadaşları ona hitap etmek için Gualtiero'nun bir kısaltmasını da bulamamışlardı. Sonuç olarak herkes onun vaftiz ismini tamamen unutmuş gibiydi ve o zamandan beri ona sadece Abisso diyorlardı. Küçük bir istisna olarak, onunla romantik bir ilişkisi olup da seks yaptığı çok az sayıdaki temsilcinin ona Abisso'nun kısaltması olan "Abi" demesi dışında...

"Nasıl oldu da geldin? Hem de cuma akşamı?" diye sordu sanki maraton koşmuş gibi yorgun bir halde kendini koltuğa bırakırken. "Burnu havalardaki hanımefendi seni kapı dışarı mı etti yoksa? Ya da sonunda cesaretini toparladın da bu işi kestirip attın mı?" diye sordu arkadaşının duygusal bir belirsizlik içinde olduğunu fark eden Abisso.

"Hayır, ona daha vakit var. Sadece sana tüm kadınlardan uzak, güzel bir akşam hediye etmeyi düşünmüştüm."

Tommy zehirli bir sırıtış takınmıştı, yaraya parmak basmış olmaktan pek mutluydu.

"Lütfen... Daha geldiğim ilk anda sana s.ktiri çektim ve kendimi tekrarlamaktan nefret ettiğimi bilirsin."

Unutulacak kadar uzun bir zamandır bekâr olan Abisso için Tommy'nin aksine karşı cinsle ilişki kurmak hiç de kolay değildi.

Gençliğinden beri Sesto'nun genç kızları onunla ilgili espriler yapmakta hiç zorlanmamışlardı.

Kızlar uçuruma dikkat edin.

Aptal olma uçuruma düşme.

Uçurumun dibini gördü ve bir daha asla eskisi gibi olamadı.

Onun için yapılacak bir şey yok, uçuruma düştü.

Nihayet uçurumdan çıkabildi...

Tüm o laf oyunları bu şekilde uzayıp giderdi.

Büyüyüp bir yetişkin olduğunda da karşı cinsle ilişkisi iyileşmedi, aynı şey fiziksel görünümü için de geçerliydi: Örneğin hâlâ uzun ve dağınık tutmakta ısrar ettiği ensesinde yoğunlaşan saçları, tepede bir şerit oluşturacak şekilde kayda değer biçimde azalmıştı. Öte yandan saçları ne kadar azaldıysa kilosu da o kadar artmış, ona yuvarlak hatlı bir görünüm kazandırmıştı.

"Hamburger mi biftek mi?" diye sordu Tommy.

"İncik ve bira istiyorum ben. Senin doğru sipariş verecek temelin yok," diye yanıtladı elindeki yemek listesini gözden geçiren Abisso.

Abisso'nun gençliği, Tommy ve üç dört diğer çocuk ile oluşturdukları ayrılmaz bir arkadaş grubu içinde geçmişti. Hepsi de Falck ve Breda firmalarında çalışan işçilerin çocuklarıydı. Birkaç yaş farkla Abisso en büyükleri, Tommy ise en küçükleriydi; çocukluğu, ergenliği ve ilk ergenlik kaşıntılarını birlikte geçirerek büyümüşlerdi. Tarlalara yapılan baskınlar, oyun salonlarında ve okulda geçirdikleri vakitler... Okul kariyerlerinin ne parlak ne de sorunsuz geçtiği söylenebilirdi. Üniversiteye bir tek o ve Tommy ulaşabilmişti: Tommy tıp, o ise ekonomi ve ticaret okumuştu. Bu, bir meslek edinmek ya da hırstan ziyade onun bir bankada çalışmasını isteyen annesinin arzusunu tatmin etmek için yapılmış bir tercihti. Hatta meslek şevki o kadar azdı ki üniversitenin ikinci yı-

linda hiçbir sınavı veremediğinden dolayı okuldan atılmıştı; görüntüde büyük bir acı ve üzüntü hâkim olmasına rağmen aynı akşam aynı barda arkadaşları ve dikkate değer miktarda bira ile bu hüzün kutlanmıştı.

"Uzun zamandır bu taraflara uğramıyordun. Ne oldu, küçük bir banliyö hastanesindeki sakin hayattan sıkıldın mı?"

"Çok uzun sürmeyecek: Birkaç gün sonra şehre döneceğim."

"O kadar mı?" diye sordu Abisso imalı bir tonla.

"O kadar, yalnızca bir taşınma olacak bu. Vera'yla her şey baştaki gibi kalacak."

"Bir türlü karar veremiyorsun değil mi?" dedi Abisso gülümseyerek, sadece birkaç kez görmüş olmasına rağmen Vera'dan içtenlikle nefret ediyordu. "Yani," diye devam etti birkaç saniye sonra: "Milano'nun merkezindeki kendi dairene geri döneceksin... Çok havalı."

"Şikâyet etmiyorum. Bana her zaman için Sesto'daki tek odalı bir delikten çok daha iyi geliyor."

"Benimki gibi mi, onu mu kastediyorsun? S.ktir git Tommy."

"Teşekkürler ama almayayım," diye karşılık verdi Tommy, sonra yine belirsiz bir ifade takındı. "Söylesene iş nasıl gidiyor?" diye sordu, alacağı cevabı tahmin edebiliyordu.

"B.k gibi," diye yanıtladı Abisso yüksek sesle, sonra gözlerini bira menüsüne indirdi. "B.k gibi. Her zamanki gibi ve neredeyse tüm freelance (bağımsız) çalışan gazeteciler için olduğu gibi. Ne zaman ki minimum ödemeler belirlendi ve editörler en düşüğüne uyumlandı, işte o zamandan beri iş başına üç beş kuruşluk b.ktan bir sefaletin içinde

debelenip duruyorum... Ama er ya da geç büyük bir iş yapacağım ve gazete sahipleri kapımın önünde sıra olacak."

"Tabii tabii doğru... Evet, hangi kahrolasıca birayı içeceğini seçtin mi artık?"

***

Tommy eve döndüğünde saat biri biraz geçiyordu. Villanın içinde tüm ışıklar sönüktü. Havada Tommy'nin içtenlikle nefret ettiği ve içinde yaşam olan bir ev için oldukça sahte ve yapay olan o her zamanki parfüm hissediliyordu. Vera'yı uyandırmamak için ses yapmamaya özen göstererek yavaşça hareket etti. Ama aslında gerçek neden, evin sessizliğini bozma fikrinin onu mantıksızca korkutuyor olmasıydı. Banyoya varınca hızlıca soyundu ve yatak odasına yöneldi.

Vera çoktan uyumuştu.

Yatağın bir tarafındaki örtü aşağı kaymıştı, kolsuz kısa bir atlet ve Tommy'ye her zaman için normalden biraz büyük görünen popoyu sergileyen küçük bir külot. Ona yaklaştı. Okşamakla hafifçe sarsmak arasında kaldı. İkinciyi tercih etti.

"Bira kokuyorsun..." diye homurdandı Vera çatlak bir sesle. "Bırak da uyuyayım çok yorgunum..."

Tommy küçük dairesi ve mutlu yalnızlığı adına pişmanlık duydu ve o gece bunu ilk hissedişi değildi.

3

VERA

Vera kıçının yere yakın ve biraz büyük olduğunu çok iyi biliyordu. Bu tam anlamıyla bir iç sıkıntısıydı. Ona Kosovalı köylü neslinin genetik bir mirasıydı.

Vera aslında Arnavutça'da "ilkbahar" anlamına gelen "Pranvera" isminin kısaltmasıydı. Vaktinde Yugoslavya'daki Müslümanlar arasında kalan Hıristiyan bir yerleşim yeri olan Klina'da doğmuştu ama doğduğu bu Kosova şehri ile ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. 1990 yılında ailesi ve on üç yaşındaki abisi Mateo ile Miloşeviç'in Sırp birliklerinin etnik temizlik adı altında katliamlara yol açan savaşından kaçıp Arnavutluk'a iltica ettiklerinde üç yaşındaydı.

Demiri ailesi bir yıl sonra 1991'de Vlora gemisine tıka basa doldurulan ve 8 Ağustos'ta Arnavut kıyılarından Bari'ye inen yirmi bin kişinin arasındaydı. Vera bu olay ve şehir stadyumundaki derme çatma bir kampta geçirilen ilk günler hakkında da hiçbir şey hatırlamıyordu. Cömertçe yardıma koşan Bari halkı, ilk ihtiyaçları karşılayacak eşyalar ve giysi bağışında bulundu ama İtalyan hükümeti aynı cömertliği göstermedi...

"İtalyan kıyılarına kaçak gelen Arnavutluk vatandaşlarını kesinlikle kabul edebilecek durumda değiliz," diye açıklamada bulundu dönemin başbakanı Giulio Andreotti. "Kendi Tiran hükümetleri, ülkelerine iade edilmeleri konusunda bizimle hemfikir."

Böylece oraya indikten sadece altı gün sonra on bir askeri uçak ve üç Alitalia uçağından oluşan güçlü bir hava ikmal ekibi on yedi bin

göçmeni zorla ülkelerine geri gönderdiler, şiddetli bir direnişle karşılık verip götürülemeyen iki binden az sayıdaki insan ise stadyumun içindeki barakalarda kaldı; onların direnişini kırmak ise fazladan üç gün sürdü ve bu da sığınma başvurularının kabul edileceğine dair sahte bir vaat, kişi başı bir kazak, bir kot pantolon ve elli bin İtalyan lirasına mal oldu. Sonunda yirmi bin kişiden sadece bin beş yüzü çeşitli tipte oturma izni alabilerek ülkelerine geri gönderilmediler. Bunların arasında olan Demiri ailesi, Campania Bölgesi'ndeki Aversano'da kendine bir yer buldu. O vakitler Vera henüz dört yaşına yeni girmişti.

Orada kaldıkları iki yıl hiç de kolay geçmedi. Yalnız yaşadıkları ve zorlu işlerde çalıştıkları bu dönem Mateo'nun kurduğu pek de iyi olmayan yeni arkadaşlıklar sebebiyle endişe ve sorunlarla geçti.

Ancak sonunda bir fırsat çıktı ve aile, Bassa Bergamasca'ya taşınıp daha stabil bir hayata geçme imkânı yakaladı. Babaları orada bir iş bulmuştu ve alacağı maaş ailenin onurlu bir şekilde yaşamasına olanak sağlayacak nitelikteydi. Vera orada okula başladı ve çocukluğuna dair ilk anıları orada filizlendi.

İlkokulda hiç zorlanmadı ve bazen hâlâ ortaya çıkan dikkat çekici bir Bergamo aksanı edindi ama küçük akranlarıyla hemen kaynaşsa bile kökenlerinden dolayı diğer çocukların aileleri ona hep güvensizlikle yaklaştı. Ne tek bir doğum günü kutlamasına davet edildi ne de tek bir arkadaşının evine çağrıldı. Oldukça yalnız büyüdü, karakteri içe dönük bir hal aldı. Bu durum onun bir türlü uyum sağlayamayan ve tüm gün işsiz güçsüz gezen abisine daha da bağlanmasına sebep oldu. Mateo, Aversano'daki günleri ve eski arkadaşlıklarını çok özlüyordu. Asi bir karakteri vardı, on sekiz yaşına girer girmez Campania'ya geri döndü ve sonrasında Arnavutluk'a dönüp Sırbistan'a karşı sürdürülen acımasız savaşta Kosova'nın kurtuluşu için mücadele eden "UÇK" ordusuna katıldı.

İlkokul bitince on yaşına gelen Vera için her şey yeniden ani bir şekilde değişti.

Ve bu, iyi yönde bir değişim değildi.

Babası bir kalp krizi sonucu ölünce, Mateo Kosova'da insanlık dışı savaşta çarpışırken Vera annesiyle birlikte yeniden taşınmak zorunda kaldı. Bu sefer Milano'nun dışında rutubetli bir stüdyo daireye yerleştiler. Artık bir ergen olan Vera, orada ilk defa kendini gerçekten marjinal ve farklı hissetmeye başladı. Aralarında sürekli gerilimin hâkim olduğu Afrikalı, Latin ve Doğulu insanlardan oluşan mahallesi; parıltılı dükkânlar, kulüpler ve iyi giyimli mutlu insanların olduğu şehir merkezinin sadece birkaç tramvay durağı uzağında olmasına rağmen oraya âdeta ışık yılı kadar uzaktı. Nihayet biten savaş sonunda kendine Priştine'de düzenli bir hayat kuran Mateo onlara para yardımında bulunmayı kabul etmeseydi, en mütevazı işlerde çalışan annesinin tüm çabalarına rağmen pek de onurlu olmayan büyük bir yoksulluk içinde yaşayacakları kesindi. Vera on altı yaşına geldiğinde, tacizci biri tarafından yönetilen küçük bir dişçi muayenehanesinde çalışmaya başladı. Artık bir hedefe ulaşmak, toplumun önemli gruplarından birinin parçası olmak ve işte önemli bir kariyer sahibi olmak üzere belirli bir olgunluğa erişmiş ve kararlı bir hırsa ulaşmıştı. Amacı, o güne kadar ona kim ne yaptıysa onlara aynısını yapmasına izin verecek, insanlara tepeden bakmasını ve emir vermesini sağlayacak bir iş sahibi olmaktı.

Büyük bir polikliniğin idari müdürü oldu, belirli seviyede bir vicdansızlığı elden bırakmadan bir Levanten azmi ve kurnazlığı ile sonunda başarmıştı.

Poposunu kim yere yakın ve büyük buluyorsa hepsini düzüyordu ve kendine asla düşman edinmemeye çalışıyordu.

Tommy kıvrılıp onun yanına uzanırken uyuyormuş gibi numara yapmaya devam etti.

PAZARTESİ

4

WU'NUN DÖNÜŞÜ

İki gün sonra hafta sonu geride kalmıştı ve Pekin'den yerel saatle 01.30'da kalkan Çin Havayolları'nın Pekin-Milano Malpensa gece uçuşu sabah saat 06.30'da varış noktasına tam vaktinde ulaşmak üzereydi. Hostesler A330'un koridorlarında dolaşıp tüm yolcuların kemerlerini bağlamış olduklarını kontrol ediyorlardı; zor bir iş değildi doğrusu. O gece yaklaşık üç yüz koltuğun yarısından azı doluydu ama birçok yolcu uyuyor olduğundan nazikçe uyandırılmaları gerekiyordu.

Wu'nun yeri en son sırada cam kenarındaydı; başı hafifçe öne eğik ve gözleri kapalıydı; alnında boncuk boncuk ter damlaları dikkat çekiyordu; yanında başka yolcu yoktu. Yola çıkacağını daha o sabah öğrenmişti. Ameliyatından sadece dört gün sonra... ve bunu ona söylediklerinde kendini Ma Yong'a dönmekten mutlu olamayacak kadar güçsüz ve yorgun hissetmişti.

Dört gün...

Ameliyattan sonra, daldığı kurşun gibi uykudan uyanırken neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece büyük bir susuzluk duyuyordu ve hiçbir acı hissetmiyor olmanın şaşkınlığı içindeydi.

Ertesi gün kendini çok güçsüz hissetmişti, o kadar ki sanki bayılmanın eşiğindeymiş gibi bir yorgunluktu bu. Onu izleyen *shé tóu* artık

yoktu: Kaçacak gücü olmadığını iyi biliyor olmalıydılar, hem sonra artık ne için kaçacaktı ki? Gerekli teslimatı yapmıştı.

"Kısa sürede toparlarsın, karaciğerinin verdiğin parçası da kendini yenileyip tekrar oluşacak," demişti ona bir doktor hızlı bir muayeneden sonra.

Yeniden oluşacak... Bir elin ya da bacağın tekrar oluştuğunu hiç duymamıştı... Ama bir önemi de yoktu: Gücünü geri kazanacak ve işine geri dönecekti hem de hiç borçsuz bir şekilde; Ma Yong'a geri dönecekti.

Ama gerçek şuydu ki sonraki günlerde kendini daha da halsiz hissetmeye devam etmişti, tıpkı içi yavaşça boşalan bir şişe gibi. Düşünceleri de gittikçe daha zor ve karmaşık bir hal alıyordu. Ma Yong ve İtalya ondan uzaklaşıyordu sanki.

Sonra o sabah genç bir doktor tahlillerini kontrol ederken, onu hastaneye yattığı gün muayene eden yaşlı doktor odasına girmiş ve ona sadece hızlı bir bakış attıktan sonra test sonuçlarına şöyle bir bakıp meslektaşına şunları söylemişti:

"Bugün hastaneden ayrılacak. Bu akşam taburcu edilecek."

Oldukça şaşırmış görünen genç doktor gözlerini yere indirip çekingen bir tavırla tahlillerin içinde üç yıldızla işaretlenmiş bir değeri göstermişti; sonuçların içinde bu şekilde işaretlenmiş olan tek değer bu değildi.

Sert ve sinirli bir cevap gelmişti:

"Sadece dinlenmeye ihtiyacı var, bunu her yerde yapabilir, burası otel değil."

Genç adam neredeyse bir asker hürmetiyle büyüğünün kararını kabul etmişti.

Böylece öğleden sonra *shé tóu* üyeleri yeniden ortaya çıkmıştı. Giyinmesine yardım etmişler ve gelirken yanında olan pasaportu ona geri vermişlerdi. Sonra da ona havaalanına kadar eşlik edip biniş anına kadar gözlerini üstünden ayırmamışlardı. Wu ise o uçağa hangi güçle bineceğini hiç bilmiyordu. Kalkıştan hemen sonra gözlerini kapatmıştı.

Şimdi ise uzun saatler uçtuktan sonra, inişe kısa bir süre kala hostes onun yanına yaklaştı. "Beyefendi," dedi İngilizce. "Kemerinizi bağlamanız gerekiyor."

Elini kibarca omzuna koydu.

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm ama emniyet kemerinizi bağlamanız gerekiyor, kurallar böyle."

Wu hareketsiz kaldı. Nefesi çok zayıftı.

"Bayım..." diye tekrarladı hostes bu sefer Çince ve onu kararlılıkla tekrar sarstı.

Wu bu zayıf baskıyla yandaki koltuğa yığılıp kaldı.

***

Tommy Davies, Vera ile iyi bir seksin bile tamamen ortadan kaldıramayacağı gizli bir gerilim içinde geçirdiği hafta sonunu geride bırakmanın rahatlığı içinde giriş kartını okuyucuya okuttu. Ekranda saat, pazartesi günü 08.29'u gösterdi. Gülümsedi, tam zamanında gelmişti. Orada üç gün daha çalışacak ve sonrasında eski işinde hizmet vermeye devam edecekti. Ve hepsinden önemlisi kendi evinde yaşamaya geri dönecekti.

"Öyle. Son ayların en kötü gecesiydi. Ve son olarak, haftaya iyi bir başlangıç yapmak adına, sana otopsi odasında bir iş bıraktım."

Davies ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Bir Çinli. Genç. Pekin'den ayağının tozuyla gelmiş ama onu havaalanından acile getirdiklerinde adam serin olmaktan ziyade buz kesmiş haldeydi. Bildiğin ölü yani. Rapora 'acil servise kadavra olarak geldi' yazdım. Yarın tamamen senin olacak."

"Kalp krizi mi? Beyin kanaması mı?" diye sordu Tommy neredeyse kayıtsızca.

"Ben ne bileyim?" diyerek başını salladı doktor. "Ben sadece ölümü kaydettim. Sebebini belirlemek senin işin. Ama..."

"Ama?"

"Muhtemelen ameliyat sonrası komplikasyonu. Karnında yakın zamana ait geniş bir ameliyat yarası var, ipek dikişler hâlâ üstünde."

"Geniş mi?" diye sordu Tommy merakla.

"Bir ben aldırmadığı kesin... Neredeyse tüm karın boşluğu boyunca. Görüşmek üzere," diyerek gergin bir gülümsemeyle konuyu sonlandırdı meslektaşı uzaklaşırken. "Acilen iyi bir duşa ve iyi bir yatağa ihtiyacım var."

Dolabına ulaşan Tommy kilidin üstündeki şifreyi ayarlamaya başladı.

Eğer o Çinlinin yarasında hâlâ dikişler varsa ameliyat on günden önce yapılmış olamazdı ve cerrahi yarığın genişliği göz önünde bulundurulunca küçük bir ameliyat değildi... Hiç şüphesiz kıtalararası bir

yolculuk için çok erken bir zamandı ama diğer ölüm nedenlerini de dışlamamak gerekiyordu.

Her halükârda ertesi gün ne olduğunu göreceğini düşündü. Kilidi açarken düşünceleri, ismi Wu Yaunsong olan adamın ölümünden uzaklaştı.

***

Yerel polis aracı, çok sayıdaki dükkândan birinin önünde durduğunda güneşli bir sabahın saat on biriydi ve insanlar Milano Çin Mahallesi'nin sokaklarında gidip geliyordu. Kalabalığın büyük çoğunluğu Çinli ve gençti. Çoğu üçüncü ve dördüncü nesil olan bu kişiler mükemmel bir şekilde İtalyanca konuşuyordu, hatta Milano aksanları bile vardı.

Milano'daki Çin Mahallesi, içinde birkaç dükkân ve çamaşırhane olan, tek kelime İtalyanca bilmeyen insanların küçük işlerde, deri ve kumaş atölyelerinde ya da eski binaların avlularındaki depolarda çalıştığı birkaç yüz kişilik Çinliden oluşan küçük bir mahalle değildi artık. Bunun üstünden uzun yıllar geçmişti. Bugün şehirde yaşayan Çinlilerin sayısı otuz bine ulaşmıştı. Mahalle yavaş yavaş komşu sokakları ele geçirmiş, ortasından geçen Paolo Sarpi adlı anacaddeyi içine almış ve içinde yüzden fazla dükkânın açıldığı bir ada haline dönüşmüştü. Giyim, dericiler, restoranlar, para transfer şubeleri, kuaförler, telefoncular, bilgisayar ve elektronik satıcıları, aktarlar, barlar... Hatta içinde Çin'de yapılan malların satıldığı gerçek bir alışveriş merkezi bile vardı. Uzak Doğu üretimi olduğu sürece, birçok şeyi oradan uygun fiyata satın almak mümkündü. Bir istisna dışında: Seks. Bu iş sahası, şehrin banliyölerindeki belli belirsiz masaj merkezlerine yönlendirilmişti.

Uygun fiyatların cezbettiği Milanolular, Çinlilere karşı yıllardır içlerinde barındırdıkları güvensizliği terk etmişlerdi ama Çinliler, polise karşı olan güvensizliklerini koruyorlardı: Polis otosu bir dükkânın önünde durduğu anda, yoldaki geliş gidiş yavaşladı ve birçok çekik göz düşmanca bakışlarla arabadan yanlarında Çinli genç bir kadınla inerek hızlı adımlarla dükkândan içeri giren iki polisi izlemeye koyuldu. Tabelası Çince karakterlerle yazılmış olan dükkân, her türden eşyayla dolup taşan birçok mağazadan biriydi. İçeride, iki ya da üç İtalyan müşteri vardı. Genç bir Çinli ise bir kutudan raflara yerleştirmek üzere kot pantolonları boşaltıyordu. Kasada, dirsekleri tezgâha dayalı, telefonla konuşan bir kadın vardı.

"Guo Xiaolong'un dükkânı burası mı?" diye sordu iki polisin yanındaki genç Çinli kadın Mandarin dilinde; minyon tipli ince yapılıydı, uzun süredir şehir konseyiyle işbirliği yapan birçok İtalyan-Çin derneğinden birinin üyesiydi.

"Guo Xiaolong'un dükkânı burası mı?" diye tekrarladı muhatabının tereddüt ettiğini görünce bu sefer Wenzhou lehçesinde.

Kasadaki kadın tek ve net bir baş hareketiyle onayladı.

"Siz yakın akrabası mısınız? Eşi mesela?" diye sordu yine sert Wenzhou lehçesinin elverdiğince kibar olmaya çalışarak.

Karşı taraftan aynı şekilde onay geldi.

"Hanımefendi bana eşlik eden polisler kocanızla ilgili bir bilgiye sahipler," dedi kadın tercüman görevinin en hüzünlü ve zor kısmına giriş yaparken. Adamın Malpensa Havaalanı'nda öldüğü bilgisini vermesi gerekiyordu.

Cesaretini toplamak için kısa bir ara verdikten sonra tam konuşacakken bu duraklama, Xiaolong'un karısına lafa girme fırsatı verdi: "Bu durumda direkt olarak kendisiyle konuşmanız daha iyi olur: Hemen çağırayım, kendisi arka tarafta."

Kadın biraz şaşkın bir ifadeyle konuşulanları iki polise tercüme edince, polislerden genç olanı irkildi. Çinlilerin pek de sık yapmadığı sürprizlere hiç alışık değildi.

5

MA YONG

O gün Ma Yong çok kötüydü. Gece kamp yatağında iyi dinlenememişti. Rüyasında acı gözyaşları dökerek uçan büyük beyaz bir kuş görmüştü ve sabahtan beri güçlükle nefes alıyordu. Hava ciğerlerine güçlükle giriyor ve biz kez girdi mi dışarı çıkmak istemiyor gibi orada tıkanıp kalıyordu. Ama iplik makinesine yapışıp çalışmaya devam etti, bir yandan da gördüğü o uğursuz rüya için endişelenmeden edemiyordu. Durum öğleden sonra giderek kötüleşti, o kadar ki yakınındaki işçiler her nefes alışında göğsünden çıkan ıslık ve hırıltıları duyabiliyorlardı ve soluyabildiği az miktardaki hava, bir süre sonra ona yetmemeye başladı. Endişeye kapılıp makinadan çekildi ve neredeyse kendi içine doğru kıvrıldı ama boynu ve çenesi sanki bir şey arıyormuş gibi yukarı doğru kalkmıştı. Kalbinin gittikçe daha da hızlandığını hissediyordu, dudakları mavimsi bir renk alırken gözlerine siyah bir perde inmeye başladı. Onu yatırmaya çalıştılar ama o bedeninin üst kısmını kaldırarak karşı koyuyordu. Her şey karmaşık bir hal almıştı, iş arkadaşlarının neredeyse haykırdıklarını duyuyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Güçlü kollar onu dışarıya, atölyenin avlusuna çıkardılar. Durum biraz düzeldi ama sadece biraz. Sonra onu şehre doğru hızla yola koyulan bir arabaya bindirdiler. Aceleyle Milano'nun başka bir banliyösüne ulaştılar.

Korkuluklu bir ev, başka bir avluya açılan bir avlu.

Merdivenler. Birinci kat.

Büyüklü küçüklü odalardan oluşan bir labirent.

Küçük bir yatak, sert ifadeye sahip bir adam.

Derinin altına sokulan beş ince iğne.

Bitkilerden oluşan bir su.

Hava ciğerlerinde yavaş yavaş daha rahat akmaya başladı, kalbi yavaşladı, kafa karışıklığı geçti.

Sert adamın güçlü bir tonla şöyle dediğini duydu: "İşyerinizi değiştirmezseniz tekrar olacak: Havada ya da kullanılan ürünlerde bir şey var. Her neyse, ona her gün bu bitkilerden verin ama tekrarlayacak olursa İtalyan eczanelerinde bir şey var, ondan alın. Böylece onu buraya getirmenize gerek kalmaz."

Fabrikaya döndüklerinde Ma Yong düzgün nefes alıyordu, yalnızca derin bir yorgunluk ve göğüs ile boyun kaslarında ağrı hissediyordu.

Ve Wu'nun yokluğunu hissediyordu.

Neyse ki dönüşü yakındı.

Gerçekten öyle miydi? Önceki gece gördüğü rüya bir an için yine aklına geldi ama onu hemen kovalamayı başardı.

"Bugün dinlenebilirsin ama yarından itibaren seni tedavi ettirmek üzere verdiğimiz paraları geri ödemek için daha çok çalışman gerekecek."

Ma Yong başını öne eğdi.

SALI

6

OTOPSİ

Tommy otopsi odasına girmeden hemen önce hastane müdürü tarafından arandı: Saat öğleden sonra üçtü ve bu, o hastanede yapacağı son otopsi olacaktı. Ertesi güne sadece mikroskop incelemeleri ve kâğıt işleri kalacak ve sonra nihayet şehirdeki işine geri dönecekti.

"Savcılığın bir talebi var Davies: Cesedin biyometrik verilerini alman gerekiyor ve DNA testi de gerekli."

Kaşlarından birini kaldıran Tommy sorgulayan bir sessizlik içinde bekledi.

"Kimliği tespit edilemeyen kadavralar için prosedür böyle," diye devam etti direktör. "Belki de bu Çinli, sahte dokümanla seyahat ediyordu ya da belki hakkında bir şeyden şüphelenildi... Her halükârda bizim sorunumuz değil: Savcılığın istediğini yap yeterli."

"Ben bir patoloğum, bu gibi durumlarda otopsiyi adli tabibin yapması gerekmez mi?"

"Elbette öyle... Hastanenin dışında kuyruk oldu adli tabipler. Bir haftadan önce ilerlemenin imkânı yok, savcılıktan muafiyetin var. Bu sebeple şimdi işe, zaten geç oldu, raporu akşamdan önce teslim etmek istiyorum."

***

Wu Yaunsong'un cesedi otopsi masasında uzanıyordu. Tommy'nin az önce dosyada okuduğu isim ise farklıydı, Wu'nun taşıdığı dokümanlarda yazan isimdi çünkü: Guo Xiaolong. Şanghaylı ve otuz bir yaşında.

Ölümün yarattığı etkiye rağmen bu beden Tommy'ye pasaportta yazandan daha genç göründü; sadece anlık, kısa bir izlenimdi bu.

Dikkatle incelediği ilk şey ise cerrahi yara oldu: Kenarlarında ince kan sızıntıları olsa da ameliyatın yedi günden daha önce olmadığına karar verdi; ayrıca acil servisteki meslektaşı yanılmıştı: Bu, karın boşluğu boyunca açılmış bir kesik değildi, yani sternumun ucundan göbeğe kadar düz bir kesik değildi, aksine göğüs kemiğinden net bir çizgi şeklinde indikten sonra sağa doğru bükülüp altta son kaburga çizgisini takip ederek pelvise kadar iniyordu. Karaciğer ameliyatı mıydı?

Tommy, Wu'nun karnını açınca bundan tam olarak emin oldu. Karaciğerin büyük bir kısmı yoktu: Tüm sağ lob yani organın en büyük kısmı, en küçük kare lobu içine alacak şekilde genişletilerek tamamen alınmıştı.

Bu nedenle sağ genişletilmiş hepatektomi sözkonusuydu. Ve hiç de "temiz" bir müdahale değildi: Sanki doktorun acelesi varmış gibiydi. Karaciğerin kenarındaki küçük alanlarda nekrozlar görünüyordu ve bazı yerlerde hemostatik sütürler vardı, ilk bakışta uygun görünmekle birlikte dikkatli incelendiğinde hiç de özenli değildi. Hayır, Tommy kendini bu ameliyatı yapan cerraha asla emanet etmek istemezdi.

Bu ameliyatı gerekli kılan neydi, bu adam ne tür bir ıstırap çekiyordu ki böyle bir prosedüre gerek görülmüştü? Kanser mi? Sağ lobda

hepatoma mı? Ya da belki bir kavernöz anjiom? Kontrolsüz büyüyen büyük bir kist de olabilirdi: Zaten karaciğerin kalan kısmında da neredeyse yüzeyde bulunan ve klinik önem taşımayan küçük bir kist vardı.

Bu adam aklını mı kaçırmıştı da ameliyattan sadece birkaç gün sonra kıtalararası bir seyahat yapmaya kalkışmıştı?

Ancak ölüme neden olan karaciğerin büyük bir bölümünün olması değildi. Şiddetli bir iç kanama olduğu hemen göze çarpıyordu; hızlı ve büyük bir kanama olmalıydı. Adam dışarıya tek bir damla kan dökmeden kan kaybından ölmüştü.

Ve bu ölümcül kanamanın, dikilmiş olmasına rağmen ameliyat yarasından kaynaklandığı çok açıktı. Peki ama bu kadar güçlü bir iç kanama ameliyat sonrasında nasıl tespit edilememişti? Tommy bunun nedenini tahmin edebiliyordu... İnce damarları muayene edince sebebi net bir şekilde buldu.

Duvardaki büyük saate göz attı: Numuneleri alıp ölçümleri yaptıktan sonra raporu düzenleyip otopsinin rutin kısmını tamamlamasına daha vakti vardı. Belki Vera'yla birlikte yaşadıkları evde yiyecekleri son akşam yemeğine fazla gecikmeyebilirdi.

***

"Belki aynı çatı altındaki son akşamımızı kutlamak için bir şeyler organize etmeliydik... Ne bileyim, mum ışığında romantik bir akşam yemeği gibi mesela, sence de öyle değil mi tatlım?" dedi Vera soğuk bir İngiliz aksanıyla espri yaparak.

Her ikisi için de zor bir gün olmuştu: Vera duştan çıkar çıkmaz üstünde bornozu ve elinde beyaz şarabıyla kendini kanepeye atmıştı.

"Bunun kutlanacak, eğlenceli bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırmayan Tommy.

"En azından 'kutlamak' dedim, 'eğlenmek' fiilinden farklı bir anlamı var... Ama her halükârda sen de şehirdeki dairene geri dönüyor olmaktan çok mutlu görünüyorsun."

"Senin de pek üzgün göründüğün söylenemez..."

"Belki de birlikte yaşamak için yaratılmamışızdır," dedi kadın neredeyse tepkisiz bir tonla.

Bu Vera'nın asisti miydi? Tommy bilgisayarını kapatırken aynı şeyi onunla olan ilişkisine de yapmak için uygun zaman olup olmadığını düşündü.

"Duş alacağım," dedi bunun yerine ayağa kalkarken. "Dışarı çıkmak istiyorsak kendime çekidüzen versem iyi olur." Evet, olayları kendi akışına bırakmak daha iyiydi...

"Suşi mi Thai mi?" diye bağırdı arkasından Vera, o banyoya girdiği sırada.

"Thai. Suşiden daha az iğrenç geliyor."

7

ÇOK KUYRUKLU TİLKİLER

Karanlıkta geldiler; tıpkı en kötü talihsizlikler gibi. Tıpkı çok kuyruklu kötü tilkiler gibi.

Onu almaya geldiler.

İkisi, kötücül ve sessiz gölgeler gibi kulübeye sızdılar. Üçüncüsü siyah arabanın direksiyonunda hareketsiz bekliyordu.

O gün Ma Yong her zamankinden daha çok çalışmayı başarmıştı, nefesi de her solukta tıslamasına neden olacak şekilde ciğerlerine tıkanıp kalmamıştı. '*kushen*' ve '*lingzhi*' otları nihayet onu *chuan*, yani hırıltı hastalığından biraz olsun rahatlatmayı başarmıştı. Ama hafif uykusundan sarsılarak kaldırılıp da o kötü yüzleri görünce göğsüne kaya gibi çöken ağırlık tekrar geri döndü.

Onu yakalayan eller çok kuvvetliydi. Onu kaldırdılar. Onu siyah arabaya binmeye zorlarlarken göğsü patlayacak gibiydi ve dudakları bir türlü yakalayamadığı havanın arayışı içindeydi.

Shé tóulardan biri ağzına tuhaf bir nesne bastırdı, ağızlığı olan sprey kutusu gibi bir şeydi.

"Nefes al!" diye emretti. Keskin bir hava Ma Yong'un boğazından aşağı inerken araba sertçe hareket etti.

"Bir kez daha!" Bir fıs daha geldi.

Sanki sihirli bir çubuk değmiş gibi göğsündeki kaya çözülmeye başladı. Nihayet ağız dolusu nefes alabilmeye başlayınca endişeli ve kafası karışmış bir halde ilk düşünceleri ortaya çıktı. Neden onu götürüyorlardı? Ve nereye? Başka bir işyerine mi? Wu Yaunsong dönünce onun yanına mı gelecekti? Ağzına sıktıkları ve göğsündeki sancıyı hızla geçiren o hava da neyin nesiydi öyle?

Araba, şehir dışındaki trafiğin az olduğu yollarda büyük bir hızla ilerliyordu. İki *shé tóu* onu zorla aralarına alıp iki yanına oturmuşlardı; gözleri yola dikiliydi ve tek bir söz etmiyorlardı.

Kötü insanlardı, o bunu hep biliyordu ve Wu'ya onlara güvenmemesi için çok dil dökmüştü ama belki daha iyi olacak yeni bir hayata dair arzu ve heves kolayca üstünlük sağlamıştı.

"Sadece iki yıllık bir fedakârlık... İki yıl nedir ki?"

Wu şu an neredeydi? Ne zaman dönecekti? Sadece birkaç gün diye söz vermişlerdi ama yedi gün geçmişti bile. Yedi...

Şimdi bu adamlar... kadının içinde yalnızca korku ve huzursuzluk vardı.

Ma Yong'un kafası öne eğilmişti. Ne kendinin ne de Wu'nun kaderinin ne olacağını soramıyordu, buna cesareti yoktu. Ama birkaç dakika sonra barakaların yerini alan binalar gittikçe daha da sıklaşmaya başlayınca iki *shé tóudan* biri konuştu: "Wu Yaunsong kaçtı." Hoş olmayan sesiyle tıslayarak yalanına devam etti: "Artık borcu ödeme sırası sende."

Ma Yong o an etrafındaki boşluğun onu ezerek üstünü örttüğünü hissetti, sanki vücudundaki her bir lif kendi üstüne kapanıyormuş gibi... Çünkü o an duyduklarından Wu'nun ölmüş olduğunu anlamıştı ve o, bu kötü tilkilerin eline ümitsizce terk edilmişti.

Wu, onu ve Çin'deki ailesini asla tehlikeye atıp kaçmazdı. Wu, artık çok yakın olan mutlu bir hayat hayalini asla terk edip kaçmazdı. Wu, yapmaya söz verdiği bir işten asla kaçmazdı.

"Borcunuzun kalanını ödemek için gerekli olduğu müddet boyunca bizim için çalışacaksın."

Wu ölmüştü... Ve artık o da ölmüş sayılırdı, uzak topraklarda bir başına bırakılmış, *shé tóunun* eline düşmüştü.

Ma Yong gözlerini kapadı. Hiçbir şey sormadı. Tek bir damla gözyaşı dökmedi: Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

***

Yolculuk uzun sürmedi: Kısa süre sonra binaların yeni ve güzel olmadığı bir mahalleye vardılar, arabalar kaldırım kenarına tek bir boşluk bırakmayacak şekilde yan yana park etmişlerdi. Araba tek vitrini olan bir dükkânın önünde ikinci sıra yapacak şekilde durdu, tabela sönüktü ve içeride hiç ışık yoktu.

"Burada çalışacaksın," dedi *shé tóulardan* biri arabadan inip kapıyı sertçe üç kez vurmadan önce.

Arabanın camından bakan Ma Yong İtalyanca tabelada ne yazdığını anlamıyordu; vitrinin tamamı ise sırtı boyunca yuvarlak küçük taşlar dizilmiş bir adamın fotoğrafıyla kaplıydı.

Kapıda kırk yaşlarında bir kadın göründü. Bol ve deforme olmuş bir tulum giyiyordu, *shé tóunun* karşısında kafası yere eğik itaatkâr bir tavır takınmış olsa da Ma Yong onun bakışlarındaki kötülüğü hemen fark etti.

"Hemen çalışıp para kazanmaya başlamasını sağla," dedi adam sertçe ve Ma Yong'un arabadan duyamayacağı şekilde. "Nefes alması kötüleşince," diye devam etti elindeki tüpü kadına uzatırken. "Ona bunu ver."

"Yanında başka bir şeyi yok mu?" diye sordu kadın bakışlarını yerden kaldırmadan.

"Bu işte işine yarayacak bir şeyi yok. Hepsini senin düşünmen gerekecek."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra *shé tóular* gitti ve Ma Yong kendini kadınla birlikte dükkânın içinde buldu. Işıklar kısıktı ve ortam yarı karanlıktı. İçeride bir kanepe ve resepsiyonlardaki gibi küçük bir banko vardı; yapma çiçekler dikkat çekiyordu ve havaya tatlı yağ ve parfüm kokusu hâkimdi. Açık bir kapıdan bir koridor gözüküyordu.

Ancak o zaman kadın onunla ilgilenir gibi oldu.

"Adın ne?" diye sordu ona, tıpkı bir at yetiştiricisinin bir taya baktığı gibi uzun süren bir incelemenin ardından.

"Ma Yong."

"Kötü başlıyoruz, Ma Yong," dedi *shé tóunun* ona verdiği tüpü göstererek. "Sağlıklı değilsin... Güzel de değilsin, buradaki adamlar seni güzel bulsa bile... Dahası öğrenmen gereken çok şey olacak. Ben senin için '*Nushi*', yani madamım, bana itaat edeceksin. İş sabah onda başlar ve gece yarısı biter. Sigara içemezsin, bir telefonun olamaz ve dışarı yalnız çıkamazsın. Sana ne diyorsam onu yapacaksın; ben izin vermediğim sürece bana cevap veremezsin ve cevap vereceğin zaman da bunu saygılı bir şekilde yapmak zorundasın. İtaatsizlik edersen seni cezalandırırım; bu eğer ciddi bir itaatsizlik olursa seni buraya getiren adamları çağırırım ve gereğini onlar düşünür ama bu durumda senin için en kötüsü olur."

Nushi, ona bir baş hareketi yaparak kendisini tatlı esansın daha da kuvvetlendiği koridor boyunca takip etmesini işaret etti. Koridora açılan üç kapı vardı ve koridor, en uçta altından hafif bir ışık sızan dördüncü bir kapı ile son buluyordu. Kadın bu kapıyı açtı, Ma Yong peşindeydi.

Girdikleri oda tavana varmayan bir duvar ile ikiye bölünmüştü. Odanın daha küçük olan kısmı birbirine bitişik şekilde konmuş iki yatak tarafından neredeyse tamamen kaplanıyordu. Yataklardan birinin üstünde bağdaş kurmuş müzikçalarından müzik dinleyen bir kız oturuyordu, üstünde pembe bir atlet ve siyah bir külot vardı. Onlara bakmak için gözlerini kaldırmadı bile. Sıvanmamış duvarlardaki tek pencereye gerilmiş olan çamaşır ipinde parlak renkli tişörtler ve şortlar asılıydı, onun hemen altında ise topuklu sandaletler ve parmak arası terlikler dağınık bir şekilde yere yığılmıştı.

"Burada uyuyacaksın. Adı Feng: Yarın sabah seni şu berbat saçlarını düzeltmeye götürecek ve sana yapman gereken işi anlatacak."

Nushi, bir kez daha Ma Yong'u gözleriyle süzdü. "Sana birkaç giysisini de verecek, üstüne uyar sanırım."

Sonra odanın duvarla bölünen ve içinde tek bir yatak ile küçük bir gardırop olan diğer kısmını işaret ederek şöyle dedi: "Ben orada kalıyorum, ama beni asla rahatsız etmemen gerekiyor; az önce söylediğim gibi, ancak ben sana izin verirsem benimle konuşabilirsin, geri kalan her şeyi Feng'e sor.

ÇARŞAMBA

8

PAULI

Tommy'nin şehir hastanesine dönmesinden bir önceki iş günü geçmek bilmeyecek gibiydi; sabah Vera'nın evinden neredeyse gizlice kaçarak ayrılmıştı. Az sayıdaki giysisini, kişisel eşyalarını ve evindeki yüksek performansa sahip bilgisayarının eksikliğini telafi etmeye çalışan eski dizüstü bilgisayarını arabaya yüklemekle bile uğraşmamıştı. Dairesi... Kendi eşyaları... Tommy hepsine yeniden kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Bilgisayarının başında otopsi raporunu yazdığı sırada ofisinin kapısı hızlıca çalındıktan sonra cevap beklenmeden açıldı.

Hastane direktörü yanında biriyle içeri girdi.

"İyi akşamlar Doktor Davies."

Tommy duvardaki saate baktı.

"İki saat kadar daha sizinim," dedi, bir yandan da diğer kişinin uzun zamandır gelmesi beklenen gecikmiş uzman olup olmadığını düşünüyordu. Resmi olmayan bir görev teslimi için mi oradaydılar?

"Havaalanından gelen cesedin otopsisi mi?" diye sordu bilgisayar ekranında görünen metni işaret eden direktör.

"Guo Xiaolong mu? Hayır, bu başka birine ait, bir araba kazası kurbanı," diye açıkladı Tommy.

Diğer adam etrafına yeni ofisini ilk kez gören biri gibi bakmıyordu.

Çok dik, neredeyse kaskatı bir duruşu vardı... Asker gibi. Hayır, bu kişi hastanenin yeni patoloğu olamazdı.

"Sizi jandarma soruşturma birimi Nucleo'dan Yüzbaşı Pauli ile tanıştırayım."

Adam kırk yaşlarında görünüyordu, canlı bakışları ve aşırıya kaçmayan güçlü bir el sıkışı vardı.

"Sizlerin hep üniforma giydiğinizi düşünürdüm..." dedi Tommy ve elini çekerken söylediği şeyin ne kadar da saçma olduğunu düşünüp hemen pişman oldu.

"Aslında biz Nucleo soruşturma birimi olarak çok nadir üniforma giyeriz," diye açıkladı Yüzbaşı, biraz küçümseyen bir ifadeyle. Tommy'ye antipatik gelmeye yetecek dozda bir küçümsemeydi bu.

"Yüzbaşı, Guo Xiaolong'un otopsi sonuçlarına açıklık getirmek için burada," diye açıkladı direktör. "Zamanı hızlandırmak adına onu otopsiyi yapan kişiyle direkt görüştürmek belki daha iyi olur diye düşündüm."

"Oturun lütfen," dedi Tommy kısa kesip küçük masanın önündeki sandalyeleri işaret ederek.

Nucleo soruşturma birimi mi? Hem de açıklama yapmak üzere bir yüzbaşının rahatı bozuluyordu öyle mi? Guo Xiaolong hayattayken ilginç bir tipti o zaman...

"Ben kalmayacağım, birikmiş çok fazla işim var," dedi direktör. "Sizi yalnız bırakıyorum ama hastaneden ayrılmadan önce lütfen odama uğrayın Doktor: Sizinle vedalaşmak ve bize verdiğiniz destek için teşekkür etmek isterim," diyerek odadan çıktı.

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım Doktor Davies," dedi yalnız kaldıklarında sandalyelerden birine yerleşen Yüzbaşı Pauli. "Hemen konuya gireyim: Ölüm sebebiyle ilgili olarak otopsi raporunuzu okudum ve daha iyi anlamak istiyorum."

"Elbette... Yakın zamanda yapılmış kapsamlı bir hepatektomi sonrasında oluşan bir DIC, yani dissemine intravasküler koagülasyon ya da tüketim koagülopatisi, diğer bir deyişle yaygın damar içi pıhtılaşma sonrası ortaya çıkan bir iç kanama sözkonusu."

"Yani, karaciğerin bir parçasının alındığı bir ameliyattan mı bahsediyoruz?"

"Büyük bir parçası. Organın yüzde altmıştan fazla bir bölümü."

"Peki böyle bir eksikle hayatta kalınabilir mi? Kalan karaciğer çok küçük değil mi?"

Tommy koltuğuna iyice yerleşti. "İlk günlerde orta derecede bir karaciğer yetmezliği olabilir ama ilerleyen günlerde karaciğer yenilenmeye ve normal şekilde çalışmaya başlar."

"Yani demek istediğiniz organ tekrar büyüyüp eski haline mi döner?"

"Evet, karaciğer vücutta bunu yapabilecek tek organdır. Birkaç hafta sonra neredeyse ameliyat öncesi boyutlarına ulaşır."

Yüzbaşı Pauli bir süre sessiz kaldı.

"İç kanamaya ve birkaç gün sonra gerçekleşen ölüme bu ameliyat mı sebep olmuş?" diye sordu.

"Hayır ya da daha doğrusu direkt olarak değil."

"Daha iyi anlamama yardımcı olma nezaketini gösterir misiniz?" Sorunun içerdiği aşırı kibarlık, belki de Tommy'nin kendisinden hoşlanmadığını sezen Yüzbaşı'nın ona içgüdüsel bir cevabı olabilir miydi?

"Pekâlâ, bakalım kendimi daha iyi ifade etmenin bir yolunu bulabilecek miyim... Aslında bu, birkaç gün önce yavaş yavaş başlamış olan bir ölüm, yani yedi ya da sekiz gün önce Xiaolong ameliyat salonuna girdiği anda. Müdahalenin ne şekilde yapıldığını inceleme imkânım oldu, nasıl desem özensiz ve aceleci... Karaciğer rezeksiyonu boyunca kenarlarda küçük nekrotik parçalar ve özenli atılmamış dikişler vardı. İç kanamanın hemen o anda başladığını düşünüyorum. Çok hafif neredeyse damla damla ama devam etmiş bir kanama ve bu kanama ameliyat sonrası dışa boşaltılan normal kanama ile karıştırılıp ciddiye alınmamış."

"Onu öldüren bu mu? Yavaş bir iç kanama?"

"Hayır... açıklaması zor... Nekrotik dokular, meydana gelen bir enfeksiyon, çok ufak bile olsa devam eden karaciğer rezeksiyonunda bir kanama, ameliyatı takip eden günlerde aşamalı olarak karmaşık pıhtılaşma mekanizmasında bir reaksiyona sebep olmuş. Kanın kılcal damarlarda pıhtılaşmaya başlamasını takiben ortaya çıkan bir reaksiyon."

"Sizin DIC dediğiniz şey yani..."

"Aynen öyle: Yaygın intravasküler pıhtılaşma. Uçakta Xiaolong'un kendinden geçmesine sebep olan buydu."

Yüzbaşı Pauli şaşkın bir şekilde kaşını kaldırdı. "Anlamıyorum Doktor: Aşırı bir pıhtılaşma varsa kanamanın artması nasıl mümkün oluyor? Bu bir çelişki değil mi?"

"Paradoksal olarak ölümcül kanamaya sebep olan tam olarak bu; biraz basitleştirerek açıklayayım: Kısa zamanda oluşan bu yaygın pıhtılaşma yüzünden pıhtılaşma etkenlerini sonlandırmak üzere kan biter."

"Yani kan, pıhtılaştıran maddelerden yoksun mu kalıyor?" diye araya girdi Pauli.

"Aynen öyle, kanamaya karşı savunmasız kalıyor ama sadece o da değil: Tepkime ile fibrinoliz adlı bir süreç tetikleniyor, yani vücut oluşan pıhtılaşmayı dağıtmak için büyük miktarda pıhtı yok edici madde üretiyor... Ancak bu durumda yeni yaraların pıhtıları da saldırıya uğruyor: Bu noktada Xiaolong'un ameliyatı sonrası oluşan içteki pıhtılar aniden kanamaya başlamış, bu da birkaç saat içinde ölümcül hale dönüşen iç kanamaya sebep olmuş." Tommy kısa bir ara verdikten sonra sözlerini sonlandırdı: "Tekrar ediyorum bu basite indirgenmiş anlatım şekli, aslında ortada çok karmaşık bir mekanizma var."

"Konuyu anladım... Ama bana şunu söyleyin Doktor, bu karaciğer ameliyatına neden gerek duyulduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diyerek başını salladı Tommy. "Patolojinin ne olduğuna dair hiçbir iz bulamadım, ancak hepatektomi için pek fazla belirti yok: Birincil derecede bir kanser, vasküler malformasyonlar ya da başka rahatsızlıklar olabilir... ama Xiaolong'un tam olarak neden mustarip olduğunu söylemek imkânsız, en azından laboratuvar analiz sonuçları gelene kadar."

Yüzbaşı Pauli bu sefer daha uzun süren bir sessizliğe gömüldü. "Ona bu isimle hitap etmeyi bırakabilirsiniz Doktor: Gerçek Xiaolong yaşıyor, Çin Mahallesi'nde ve sağlığı da mükemmel."

Tommy afallamıştı ama bu bilgi Nucleo soruşturma biriminin bu ölüme karşı gösterdiği ilgiye açıklık getirmiş oluyordu: Yani Tommy bu Çinlinin özel olduğunu düşündüğünde yanılmamıştı... Kimliği belli olmayan bu kadavra kime ait olabilirdi? Çin mafyasının bir üyesi mi ya da Interpol tarafından aranan bir kaçak mı? Her halükârda bu onun sorunu değildi...

"Meslektaşlarım durumu ailesine bildirmek için kayıtlı adresine gittiklerinde adamı capcanlı karşılarında buldular. Guo Xiaolong tam on yıldır İtalya'da ve kendisiyle iletişim kurabilmek için bir tercüman gerekti ama bu şekilde de bir açıklamaya ulaşmak kolay olmadı. Birkaç hafta önce pasaportunun kaybolduğunu iddia etti ama şikâyette bulunup yenisini çıkartacak vakti olmamış. Meslektaşlarımın adamın yalan söylediğinin kilometrelerce öteden anlaşıldığını söylediklerini de ekleyeyim mi?"

"Ama..."

"Yeni bir durum değil Doktor: Çinlilerin ülkelerini kısa süreli ziyaret etmeleri için kaçak yurttaşlarına pasaportlarını 'kiralamaları' az rastlanır bir durum değil. Görünen o ki Xiaolong'un kayıp pasaportuyla, hastanız..." Pauli bir an için duraksadıktan sonra ekledi: "Hastanız diyebilir miyiz?"

"Hayır: Hasta kelimesi Latince acı çekmek anlamına gelen 'pati' kelimesinden gelir, ancak bu insan benim masama geldiğinde acı çekmeyi bırakalı çok olmuştu."

"Eh o zaman kim olduğunu bilmediğimiz bu Çinli diyelim, dokuz gün önce Pekin'e gitmiş ve dün buraya kadavrası geri dönmüş. Bunu kanıtlayamayız ama o pasaportu yolda bulmuş olamaz, onun yerine direkt olarak Xiaolong'dan almış olması daha muhtemel."

"Dokuz gün mü dediniz? O zaman ameliyatı oraya varır varmaz olmuş olmalı," dedi Tommy.

"Bu doğru Doktor. Bu durumda teşhisin uzun bir zaman önce konmuş ve tüm raporların titizlikle hazırlanmış olduğunu düşünmekte yanılmıyorum, değil mi?"

"Çok net: Bu tür bir ameliyat öyle doğaçlama bir şekilde yapılamaz. Uzun bir zaman önce planlanmış olmalı."

"Öyleyse isimsiz Çinlimizin hastalığını Çin'de öğrenip müdahaleyi orada organize ettiğini varsayamayız; ayrıca ülkemize gelip burada ameliyat olana kadar kaçak kalıp, sonra da ameliyattan birkaç gün önce ılımlı bir yurttaşının pasaportunu 'kiralayarak' hızlıca ülkesine dönmesini de olası bulamayız." Yüzbaşının sadece ses tonu değil yüz ifadesi de bu hikâyenin ne kadar mantık dışı göründüğünü vurguluyordu.

Pauli bakışlarını Tommy'nin arkasındaki duvarın belirsiz bir noktasına çevirdi.

"Doktor, üç ay kadar önce Mantovano'daki bir depoda çıkan yangını hatırlıyor musunuz? Küçük bir tekstil işletmesiydi... Haberlerde çıkmıştı: Orada dört kişi dumandan boğularak ölmüştü."

"Üzgünüm ama hatırlamıyorum."

"Ölenlerin hepsi Çinliydi ve hepsi de burada kaçak bulunuyordu."

"Bunun bizim Çinlimizin ölümüyle ne ilgisi var?"

"Yapılan otopsilerde cesetlerden birinin bir böbreğinin eksik olduğu fark edildi... Adli tabibin hiç şüphesi yok: Kısa bir süre önce cerrahi müdahale ile alınmış." Pauli bir süre susup Tommy'nin gözlerini ara-

di. "Başka bir Çinli bir yıldan kısa bir süre önce Bresciano'nun sanayi bölgelerinden birinde çevre yolunda bisikletle giderken bir kamyon tarafından ezilmiş. Üstünde kimlik yokmuş, kimse kayıp beyanında bulunmamış ve cesedi isteyen de olmamış: Ama bu kimliği belirsiz kişinin üstünde eksik olan tek şey kimlik değilmiş. Tahmin edin Doktor..."

Pauli'nin bu davetini görmezden gelen Tommy sessiz kaldı ama yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

"Bir böbrek. Yine yakın zamanda cerrahi müdahale ile alınmış. Bir ayrıntıyı unutuyordum az daha: Son beş yıldır hiçbir hastanede benzer müdahale yaptıran Çinli vatandaş olmamış." Sessizliğin bir süre odada yoğunlaşmasını bekledikten sonra gözlerini hafifçe kapatan Pauli ekledi: "Söyleyin bana Doktor, kanser ya da bazı malformasyonlar dışında karaciğerin bu kadar büyük bir bölümünün alınmasının başka sebepleri var mıdır?"

Tommy hemen cevaplamadı. "Organ nakli..." dedi sonra neredeyse ihtiyatlı bir yavaşlık içinde. "Size söylediğim gibi karaciğer yeniden gelişir: Nakil olmadan yaşaması imkânsız olan birine bir bölümü bağışlanabilir. Yasalar buna izin veriyor."

Pauli onayladı. "Yalnızca aralarında kesin bir bağ olan kişiler arasında ve herhangi bir maddi karşılık barındırmadan. Bu İtalya'da böyle, Çin'de organ bağışı konusunda daha esnekler, para karşılığı ticaretine izin verilmese de yabancılar arasında organ bağışı kabul edilebilir bir durum. Ancak yasaların izin verdiği yol, izlenebilecek tek yol değil..."

"Demek istediğiniz..."

"Hiçbir şey ima etmiyorum, elimizde kanıt yok ama bana söyler misiniz Doktor Davies tüm dünyada her yıl yapılan organ nakillerinin kadar olduğunu biliyor musunuz?"

Tommy bir an düşündü. "Yüz bin mi?"

"Yaklaşık yüz otuz bin. Ama buna ek olarak yasadışı yollardan yapılan on iki bin nakil olduğu tahmin ediliyor, ücreti organa ve naklin yapıldığı ülkeye göre otuz bin ile üç yüz bin dolar arasında değişecek şekilde. Bu da bir buçuk milyar doların üzerinde bir ciro anlamına geliyor... Organ trafiğini haklı çıkarmaya yetecek bir meblağ, sizce de öyle değil mi Doktor?"

9
FENG

Feng, Ma Yong'un yeni saç kesimini dikkatle inceledi: "Böyle çok daha iyisin."

Sonra hemen gözlerini kaçırıp konuyu kapattı. "Nushi memnun olacak."

Ma Yong'un yeni işyerinden pek de uzak olmayan kuaförden çıkarken yaptığı son yorum bu oldu.

Aynaya bakmayı bile istememiş olan Ma Yong ise kalbinin taşlaştığını hissediyordu.

Onları oraya giderken birkaç metre öteden takip eden kafası kazınmış deri ceketli bir genç hemen peşlerinden ilerledi.

"Bugün çalışmaya başlayacaksın. Hiç de zor olmadığını göreceksin, kısa sürede alışırsın," dedi Feng sıcak bir ses tonuyla. "Askılı bir bluz ve şort giymek zorundasın ama göğüslerin pek yok. Altına destekli sutyenlerden giysen daha iyi olur; sana hepsini ben vereceğim," diye de ekledi gülümseyerek. "Müşteriler genelde kibardır: Bazısı kötü kokar, birçoğunun da çirkin ve yağlı vücutları var ama hepsi konuşur da konuşur... Dediklerini anlamadığımızı bildikleri halde. Her halükârda sana öğreteceğim İtalyanca kelimeleri hemen öğrenmen gerekli. Beni dinliyor musun?"

Feng'in yanında bir robot gibi yürüyen Ma Yong başıyla onayladı.

"Farklı tarifelerimiz var ama ilk günler sen sadece rahatlatıcı ve romantik masajlardan yapacaksın. Ama yakın zamanda diğerlerini yapma-

yı da öğrenmek zorundasın... Nushi sana çok sabırlı davranmayacaktır. Zor bir iş değil... Yatağa uzanacaklar ve sen de sırtlarını ve bacaklarını parfümlü yağ ile masaj yapmaya başlayacaksın: At gibi üstlerine bin, böylece daha kolay olur ve daha az yorulursun. On dakika sonra onları sırtüstü döndüreceksin: Onlara "dön" diyeceksin. Haydi tekrar et: Dön."

"Zö...nn..."

"Dön."

"Döğ....n."

Feng başını sallayarak derin derin soludu.

"Çok daha iyi söylemeyi öğrenmen gerek. Neyse, sırtüstü yattıktan sonra göğse masaj yapmaya başlayacaksın ve yavaşça aşağı ineceksin. Gülümsemek pek önemli değil ama yaparsan müşteriler memnun olur. Eğer otuz avroluk rahatlatıcı masajı seçtilerse yavaş yavaş kasıklara ulaşacaksın, aletini elleyeceksin ve ona 'Mutlu son ister misin?' diye soracaksın. Eğer demek istediğini anlamazsa 'Mastürbasyon için yirmi avro daha ödemen gerek,' diyeceksin. Bu kelimeleri iyi öğren. Masajın çabuk bitmesini istemez ve kabul ederlerse, onlara romantik masajda olduğu gibi mastürbasyon yap; birkaç dakika içinde boşalmalarını sağla daha fazla sürmesin. Göğüslerini ellemelerine izin ver ama ileri gitmelerine izin verme. 'S.kişmek yok,' diyeceksin daha fazlasını isteyenlere. Normalde kimse sorun çıkarmaz ama olursa yatağın yanında küçük bir zil düğmesi var..." Feng dönüp kendilerini takip eden genci başıyla işaret etti. "Etrafta işleri düzene sokacak birileri hep olur."

Ma Yong'un yeni evine artık iyice yaklaşmışlardı. Masaj merkezinin kapısında duran Nushi onları izliyordu.

"Haydi tekrar et: Mastürbasyon için sadece yirmi avro daha..."

***

O gün Ma Yong'dan hiç memnun kalmayan Nushi akşam çok sinirliydi: "Sen bir aptalsın! Bir *chun*!" Taş gibi yüzünden alevler çıkıyordu ama karşısındaki Ma Yong ve Feng, başları öne eğik olduğundan bunu göremiyorlardı. "Sana mastürbasyon için en fazla iki dakika harcaman söylenmişti! Ya beceremiyorsun ya da bu şehrin beyaz kadınları gibi kuşları elinde uzun süre tutmak hoşuna gidiyor, hepsi *luchá biao*." '*Luchá biao*', yeşil çay fahişeleri demekti ve saygıdeğer görüntülerine rağmen fahişe olduklarını ima ettiği kadınlardan bahsediyordu.

İşin aslı Ma Yong için artık hiçbir şeyin önemi yoktu. O gün iki çirkin yüzlü ve kötü kokulu müşteri ondan mutlu son istemişti ve o da yapmak zorunda olduğu şeyi mekanik bir şekilde yapmıştı.

Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden...

Artık talihsizlik tamamlandığına göre rüyasındaki gibi kurşuni bir gökyüzünde acı gözyaşları dökerek uçabilirdi.

"Ve hepsi masajından şikâyet etti! Artık köyünün çorak arazisinde pis ellerinle çalışmıyorsun! Müşterilerin buradan memnun ayrılması gerek yoksa bir daha geri gelmezler! Değişmek zorundasın, sakın bana hasarlı mal numarası yapma yoksa senin için çok kötü olur!"

Yalnız kaldıklarında Feng yatakta onun yanına yaklaştı; alçak sesle ve tatlılıkla konuştu: "Nushi şeytanın tekidir ama haklı: Daha iyi öğrenmelisin Ma Yong." Onu okşadı. "Düşün ki bütün hayat böyle geçmeyecek... Bana baksana: Bir yıl sonra borcum bitecek ve özgür olacağım. Daha çok kazanabileceğim, kalabileceğim kendi yerim olacak, belki kendi işimi kurup zengin bile olabilirim... Sen beni dinliyor musun?"

Ma Yong hafifçe başını sallayarak onayladı. Ama o uçmaya ve ağlamaya devam ediyordu.

10
KATMANDU

"Hiç şüphe yok, Milano'nun en iyi taze birası burada!" Birasından büyük bir yudum alan Abisso kupayı memnun bir şekilde tahta masanın üstüne koydu.

"Sakalında köpük kalmış, temizle şunu! Evsiz alkoliklere benziyorsun," diye iğneledi Tommy. Çok uzakta olmayan Lambrate İstasyonu'ndan hızla geçmekte olan bir trenin düdüğü duyuldu.

"Söyleyene bak, bir mezar kazıcısı..." dedi elinin tersiyle sakalını temizleyen Abisso. Birasından bir yudum daha aldıktan sonra devam etti: "Şimdi burada senin havalı evine geri dönüşünü mü kutluyoruz, yoksa artık Vera'yla yaşamıyor olmanı unutmana yardımcı olsun diye sarhoş olmaya mı çalışıyoruz?"

Tommy yüzünü buruşturdu. "Unut gitsin, bu sadece kapanmış bir parantez. Başka bir gündemimiz var... Yanlış mı hatırlıyorum yoksa sen uzun bir süre önce Hindistan'daki yasadışı organ nakilleri hakkında bir haber üstünde mi çalışmıştın?"

"Hiç yayınlanmadı. Kimsenin sallamadığı en önemli araştırmalarımdan biriydi. Ayrıca Hindistan değil Nepal. Bu seni neden ilgilendiriyor şimdi? Bu yüzden mi buradayız?"

"Anılarımı tazelersen mutlu olurum."

"Hmm... Uzun hikâye," dedi birasını işaret eden Abisso. "Daha fazlası gerek..."

"Mezar kazıcılar iyi kazanır: İstediğin kadar ısmarlarım."

"O zaman..." Abisso sandalyesine iyice yerleşip içkisinden yeni ve büyük bir yudum almadan önce kupasını şerefe kaldırdı. Sonra dilini şaklatıp abartılı bir hareketle ağzını sildi ve anlatmaya başladı.

"Yaklaşık altı ya da yedi yıl önceydi... Voleyi vurmak için Himalayalar'ın Khumbu Vadisi'nde rehberli bir yürüyüş turu düzenlemek isteyen bir tur operatörü adına çekim yapmak üzere Nepal'e gitmiştim. Katmandu'dan Everest'e tırmanacak bir tur... Tur yöneticisine göre çok havalı bir şey olacaktı."

"Everest'e tırmanma turu mu düzenlemek istiyordu?"

"Hayır, hiç zorlayıcı bir yanı yoktu, gerekli fiziksel hazırlıklar için maliyetlerin alınacağı ve birkaç kişiyle ulaşılabilir bir mesafeye kadar gidilecek bir tur: Çok basit bir şey istiyorlardı... Maceraperest tatilcilere satılmak üzere eksiksiz bir paket; yüksek irtifada yürüyüş. Belki yeni başlayanlar için değildi ama varış noktasının efsanevi bir kamp alanı olduğu bir yürüyüş turuydu. Kısacası Hillary ve onu izleyen ilk cesur kişilerin Everest'e tırmanmak üzere Katmandu'dan yürüyerek gittikleri yol üzerinde rehberli, güzel bir tur. Kirlenmemiş köyler, manastırlar, arka planda Everest ile Khumbu Buzulu'nun olduğu nefes kesici manzaralar... İlgilenenler için, manastırlardan birinin altında korunan Yeti'nin kafatasını görme imkânı bile olabilirdi."

Abisso devam etmeden önce kısa bir ara verdi: "Böylece tur operatöründen bir adamla Katmandu'ya gittik ve hemen ertesi gün oradan küçük pervaneli bir uçağa bindik. Uçak bir saatten kısa bir süre içinde rüzgârı arkasına alıp bizi Lukla'ya götürdü: Deniz seviyesinden üç bin metre yüksekte bir uçurumun kenarından başlayan küçücük bir pis-

te iniş yaptık. Sana doğruyu söylüyorum Tommy, tüm uçuş boyunca altıma ettim ama o iniş esnasında bu söylediğim şeyin mecazi olarak kalmayacağından gerçekten korktum... Neyse, oradan yürüyerek yola çıktık ve bize yol gösteren rehberimiz Bimal ve ağır valizleri taşıyan bir hamal ile vadi boyu ilerledik. Manzaranın ve soluduğumuz atmosferin ne kadar muhteşem ve büyülü olduğunu tasvir edecek söz bulamadığımı söylemek zorundayım... Doğru duydun atmosfer dedim, çünkü üç bin metre yüksekliği aşınca havayı solumak çok daha zor bir iş haline geliyor..."

"Günde bir paket sigaranın pek faydası olmuyordur tabii."

"O günlerde daha az sigara içiyordum ama gerçek şu ki yürüyüşün üçüncü gününde yaklaşık dört bin metre yüksekteki Tengboche Manastırı'nda boğularak öleceğimi sandım ve havlu attım. Böylece fotoğraf makinemi ve dijital kameramı iki yol arkadaşıma teslim edip hamal Chitra eşliğinde yanıma aldığım az miktarda eşya ile Katmandu'ya geri döndüm. Yine de çektiğim fotoğraflardan ve on gün kadar sonra dönecek olan yol arkadaşlarımın anlattıklarından güzel bir şeyler ortaya çıkaracağıma güveniyordum."

Tommy sabırsızlanıyordu: "Biraz genişten aldın biliyor musun, yoksa organ nakliyle ilgili makaleni anlatmak mı istemiyorsun?"

"Sakin ol, oraya geliyoruz..." Birasından aldığı büyük bir yudumla ilk kupasını bitirdi ve garsona ikincisini getirmesi yönünde bir işaret yaptı. "Katmandu... Ne olağanüstü bir yer... Deprem henüz olmamıştı ve insana kendini dünyanın merkezinde hissettiren, derisinin altında duyumsadığı o titreşim... bu gerçekten tuhaf ve anlatılması güç bir histi, tüm hayat boyu az ya da çok bilinçsizse takip edilen ve orada ulaşılan bir his..."

"Pekâlâ haydi sen de o merkezden konunun merkezine gel artık..."

"Küçük bir otelde kalıyordum," diye devam etti Tommy'ye kötü bir bakış atan Abisso. "Merkezde üç yıldızlı bir otel: Günlük yirmi dolar. Konuklar arasında biraz sohbet etme imkânı yakaladığım elli yaşlarında Kanadalı bir çift vardı... Açıkçası daha en başından bana sıradan turistler gibi gelmemişlerdi: Otelden neredeyse hiç çıkmıyorlardı ve adam gittikçe daha solgun ve yorgun görünüyordu ama bir akşam onları otel salonunda çok neşeli hatta deliler gibi neşeli bir halde gördüm... Yanlarına gittim ve kadın ışıl ışıl bir halde bana tüm saçmalığıyla birlikte büyük bir doğallıkla sonunda kocası için bir böbrek satın almayı başardıklarını söyledi. Bir böbrek! Bulunduğumuz yerden bir gencin böbreğini satın almışlardı ve Kanadalı adam kısa bir süre sonra ameliyat için kliniğe yatacaktı. Buna inanmak istemiyordum... Böylece ona tüm hikâyeyi anlattırdım ve bundan gerçekten de ilginç bir şeyler çıkarabileceğimi düşündüm... Hem sonra birkaç gün için yapacak hiçbir şeyim yoktu, en azından denemek istiyordum. Soru sormaya devam ettim ancak şüphe eden kadın bana bu ticari faaliyet üstünde daha fazla bilgi edinmemi sağlayacak bir bağlantı ismi vermek istemedi. Sonunda ondan almayı başardığım tek bilgi, National Kidney Center'da, yani Ulusal Böbrek Merkezi'nde, hiç şüphesiz ilgili birini bulabileceğim oldu... Kısacası yarım saat sonra bilgisayarımla odama kapanmış, kariyerimde bir sıçrama yaratacak ve elbette ki daha iyi kazanmamı sağlayacak bir makale hazırlayabilmek üzere bir plan yapmaya başlamıştım..."

Abisso akşamın ikinci birasını kutlamak üzere birkaç saniye durakladı.

"İnternet sağ olsun," diye devam etti. "Kısa bir süre içinde diyalize yol açan böbrek hastalıklarının organ nakli gerektirdiğine dair bir

kültür sahibi oldum. Taklit edebilmek için semptomları iyice çalıştım ve doğal olarak laboratuvar testlerinde neden olduğu değişiklikleri öğrendim. Ancak benden belge istenmesi halinde hastalığımı kanıtlayacak hiçbir evrakın olmamasının bir sorun yaratmasından korkuyordum... İtalya'da değildim ve kimbilir belki senin belki başka bir tanıdığın yardımıyla sahte tıbbi kayıt bulabilme imkânım yoktu, böylece internetten çok kötü durumda böbreklere ait birkaç ultrason görseli indirdim ve bunların yeterli olacağını ümit ederek başlıklarını evraklar benimmiş gibi kendi bilgilerimle değiştirdim. Her şey hazır olunca acı çeken ve bana göre diyalize bir adımı kalmış bir insan tavrıyla Ulusal Böbrek Merkezi'ne gittim. Lobide uzunca bir süre bekleyip sonuç verebileceğini vaat eden bir yüz seçmeye çalıştım."

"Şüpheli görünen manasında mı söylüyorsun?"

"Daha sonra yazdığım makalede bunu, 'Bana, etrafa hiç güven vermediği kadar güven veren biri...' olarak tanımlayacaktım."

"Ne mükemmel bir tasvir..!"

"Bak dalga geçsen de benim için sorun değil."

"Bunu aklımda tutacağım... Devam et lütfen, aradığın o yüzü buldun mu?"

"Sonunda etrafta aylak aylak dolaşıyormuş izlenimi veren bir hasta-bakıcı gördüm. Düşük kaliteli sigaralarından birini içmek üzere dışarı çıkınca peşinden gidip bir bahane ile yanına yaklaştım. Neyse ki temel seviyede İngilizce konuşuyordu ama anlaşılabilir bir düzeydeydi, böylece biraz konunun etrafında dolaştıktan sonra ona cüzdanımı gösterip çaresiz bir şekilde yeni bir böbreğe ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Ve o da hemen polisi aradı..."

"Ne demezsin! Sadece bana şöyle bir baktı ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi eğer istiyorsam satın alabileceğimi söyledi: Bana kolaylıkla böbrek bulabilecek birini tanıdığını söyledi. Sağlıklı ve genç bir böbrek diye de ekledi, hepsi garantiymiş. Böylece takındığım acılı bir umut ifadesiyle eline üç bin Nepal rupisi saydım ve cep telefonu numaramı verdim. Bir saat sonra otel odamda aramalarını beklemeye koyuldum."

"Üç bin rupi ne kadar ediyor?"

"Yirmi avrodan biraz fazla ama şunu hesaba kat ki orada bir ilkokul öğretmeninin o vakitler aylık on iki bini geçmeyen maaşı, oldukça iyi bir gelir olarak kabul ediliyordu."

"Seni hemen aradılar mı?"

"Ertesi sabah bir mesaj geldi. Rohit diye birinden. Öğleden sonra Ulusal Böbrek Merkezi'nin önünde buluşmak üzere randevulaştık."

"Gittin mi?"

"Elbette. Sadece birkaç dakika bekledikten sonra bir gün önce tanıştığım hastabakıcıyla Rohit, yüzlerinde güzel bir gülümseme ve hafif sallanan yürüyüşleriyle yanıma geldiler."

"Bu Rohit nasıl bir tipti?"

"Bodur ve kilolu, kırktan ziyade ellili yaşlara daha yakındı; tertemiz bir gömleğin üstüne haki renkte bir yelek giydiğini hatırlıyorum ve hiç de sahte gibi durmayan markalı güneş gözlükleri vardı. Hastabakıcıyı hemen defedip beni birkaç sokak ötede, dışarıda üç beş masası olan küçük bir bara götürdü. Konuyu ancak oturduğumuz zaman açtı. İngilizcesi iyiydi ve lafı hiç dolandırmadan direkt konuya girdi, tıpkı

kaybedecek vakti olmayan bir işadamı gibi. Bana biraz şu tefeciyi hatırlatıyor... Adı neydi? Haydi ama hani şu kalecileri yüzünden tüm Milan taraftarını kızdıran tip..."

"Raiola mı?" diye sordu Davies.

"Raiola! Bravo. Ona göstermek niyetiyle hareketlendiğimde hemen ultrasonlarımın umurunda bile olmadığını söyledi, test ya da tıbbi kayıt da istemiyordu: Eğer anlaşırsak bunların hepsini beni ameliyat edecek doktorlara gösterecektim... Ayrıca ondan daha iyisini bulamayacağımı da hemen ekledi: Bu piyasanın en iyisi oydu ve cep telefonunu göstererek bana yarım saat içinde bir böbrek bulabileceğini söyledi. Tek ihtiyacı olan kan grubumu bilmekti. Bense tiyatroya devam ettim ve endişeli göründüm: Donör ve naklin yapılacağı yer hakkında güvence istiyordum. Donörlerin hepsi genç ve sağlıklıydı: Bunlardan üç tanesini benimle tanıştıracaktı ve hepsi hemen gerekli tahlilleri yaptıracak ve ben tamamen sağlıklı bir böbrek satın aldığım konusunda içim rahatlayana kadar bu süreç devam edecekti. Eğer istersem hemen yarın sabah onlarla hastaneye kendim gidip tahliller esnasında yanlarında bulunabilirdim: Böylece sonunda en iyi donörü seçmiş olacaktım."

"Peki ameliyat, Katmandu'da Ulusal Böbrek Merkezi'nde mi olacaktı?"

"Rohit'e aynı şeyi sordum. Ona ameliyat edileceğim yer hakkında da teminat verilmesini istediğimi söyledim. 'Nepal mi?' dedi gülümseyerek. 'Nepal olmaz, burada işler çok karmaşık, biz en iyi yerler ve en iyi doktorlar ile çalışırız... Hindistan, Kalküta ya da Chennai,' diye açıkladı. Dünya çapında tanınmış son derece uzmanlaşmış transplantasyon hekimlerinin olduğu ve nefroloji bölümleri bulunan kliniklerin burada olduğunu anlattı. 'Geçen ay ameliyat olmak üzere üç Avrupalıyı

götürdüm ve şu an hepsi yeni böbrekleriyle mutlu mesut ve sağlıklı bir şekilde evlerindeler,' diyerek bana güven verdi."

"Kahretsin... Şimdi inanmakta güçlük çeken benim..."

"Bana her şeyin tamamen yasal olduğunu anlattı. Eh yani neredeyse... Hindistan'da bir böbreğin yalnızca yakın akrabalık ilişkisi içinde olunan birine bağışlanmasına izin vardı ama kontroller çok yüzeyseldi ve prosedürler hızlı ilerliyordu. Bana önereceği donörlerin hepsi çok gençti, yaklaşık yirmi bir yaşlarındaydılar: Seçilen kişinin benim oğlum olarak gösterilmesi yeterli olacaktı ve plan işleyecekti: Mükemmel görünen sahte belgeleri hazırlama işi ondaydı."

"Yirmi yaşında bir oğlun olacaktı öyle mi?! Ama o zamanlar sen zaten kaç yaşındaydın ki... bir düşünürsek..."

"Otuz yedi. Otuz yedi yaşındaydım. Demek ki sözde çocuğum doğduğunda ben on altı yaşındaydım... Ama bu durum Rohit'i hiç endişelendirmedi, aksine bu şekilde hikâyenin daha da inandırıcı olacağını söyledi. Ailemle yaptığım bir seyahat sırasında genç yaşıma rağmen oralı bir kızla kısa ama yoğun bir aşk yaşadığımı söyleyecektik. Ailemle İtalya'ya dönüp kendim de bir yetişkin olunca çocuğun ihtiyaçları için gerekli parayı göndermeyi hep sürdürmüştük. Şimdiyse oğlum çok ihtiyacım olan böbreği bana kendisi bağışlamak istiyordu."

"Peki ya annesi?"

"Rohit bunu ve bununla ilgili dokümanları da düşünecekti ... Sahte dokümanları demek istiyorum ama bakanlığın orijinal imzasıyla: Birkaç bin rupi karşılığında ona bu iyiliği yapacak bir devlet görevlisi tanıyordu. Kısacası hiç sorun yoktu. Görünüşte durumu bozmamak için 'oğlumla' birlikte çift kişilik güzel bir odada kalacaktık ama bu beni ra-

hatsız edecek olursa küçük bir ek ücret karşılığında bana tek kişilik oda da sağlayabilirlerdi. Beni hazırlamak için yapılacak bir haftalık diyaliz sonrasında ameliyat olacaktı. On beş ya da en fazla yirmi gün sonra yeni böbreğimle İtalya'ya direkt uçan bir uçağın içinde olabilirdim."

Tommy, gizemli Çinlinin karaciğerinin yarıdan fazlası alındıktan sonra bir hafta bile beklemeden bir uçağa konup gönderildiğini düşünmeden edemedi...

"Doğal olarak para konusunu da konuşmuş olmalısınız," dedi yavaşça.

"Yalnızca en sonunda. Ameliyatın fiyatı sabitti ve yaklaşık yirmi beş bin dolar gibi bir rakam cerrah, hastanede kalış ve gerekli ilaçlar için harcanacaktı. Sonra böbrek için gerekli para vardı... Bunun da fiyatı sabitti, beş bin dolar ama muhatap olduğu ilk İtalyan olduğumdan dolayı bana hafifçe gözlerini kırparak eğer onun iyi reklamını yapacak olursam böbreği yalnızca dört bin dolara bulabileceğini söyledi: Kimbilir İtalya'da ne çok böbrek hastası tanıyordum..."

"Böylece güzel bir haber için tüm malzemeleri topladın."

"Oysaki boşa kürek çekmiş oldum... Kahretsin! Satacak güzel bir hikâyem olduğuna inanıyordum ama ben daha Nepal'deyken İtalya'da Espresso Gazetesi'nde yasadışı organ ticaretiyle ilgili bir yazı çıkmıştı bile ve haberi yapan gazetecinin s.ktiğimin böbreğini nerede bulmaya çalıştığını bir tahmin et. Tam da Katmandu'da, lanet olsun! Hikâye benimkiyle neredeyse aynıydı, hatta benimkinden daha tamdı çünkü adam sonunda donörüyle Hindistan'a bile gitmişti ve Kalküta'nın sokaklarında izini kaybettirip iyi bir malzemeyle evine dönmeden önce organ naklini yapacak olan doktorla bir röportaj bile yapmıştı. Böylece

benim makalem metroda bedava dağıtılan gazetelerin bile ilgisini çek-medi. Lanet olsun!"

"Peki sen bu konuyla bir daha ilgilenmedin mi?"

"Ben mi, hayır... Ama şimdi sen bununla neden ilgilendiğini anla-tacaksın..."

"Sadece merak."

Abisso alnını kırıştırdı. "Merak mı?"

"Şöyle ki... İşte bir Çinli'yle karşılaştım... Bir kaçak."

"İşte mi? Demek istediğin nalları dikmiş mi?"

"Karaciğerinin büyük bir bölümünü bağışladıktan sonra aramızdan ayrılmış. Pek de titiz yapılmamış bir iş sonucu diyelim."

"Kahretsin...! İtalya'da tıp iyice kötüleşti. Bu güzel hizmeti hangi hastanede vermişler peki?"

"Yanlış yoldasın..."

"Değilim, Çinlilerin sadece kendileri için kullandıkları o harap hal-deki gizli hastanelerden biridir mutlaka."

"Hayır: Pekin'den dönen bir uçakta ölmüş. Ameliyatı Çin'de olmuş. Bu kadar da değil: Konuyla çok ilgilenen bir jandarma komutanı tara-fından ziyaret edildim."

"S.ktir, hikâye şimdi ilginçleşti..." Abisso kupasında kalan son dam-layı mideye indirdi. "Haydi son bir bira daha içelim ve bana her şeyi doğru düzgün anlat."

11

HAREKETLİ GECELER

Onu binanın kapısında kendisini beklerken buldu. Tommy onu o akşam görmeyi hiç beklemiyordu. Hem o saatte hem de tam olarak orada. Oysaki hafif bir utanç içindeki Vera, tam karşısında gülümsüyordu.

"Tüm personelle toplantılar silsilesi, bitmek bilmez ölümüne can sıkıntısı..." Belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Bazıları merkezden paket servis siparişi verdi, bense bu yakınlarda suşi yemek için beklemeyi tercih ettim... Sonra da uğrayıp senin bekâr dairende nasıl olduğuna bir bakayım dedim ama geceleri geç dönmeyi sevdiğini az daha unutuyormuşum. Tam gitmek üzereydim ki geldiğini gördüm."

"Bir bira içmek için Abisso ile buluştum," diye yanıtladı Tommy.

"Yine mi o? Son zamanlarda ayrılmaz oldunuz."

"Sadece bir içki... O bir dost."

"Bir içki mi? Bahse girerim tüm mekânı kurutmuştur; içemediğini de giydiği o serseri kıyafetlerine boca etmiştir... Umarım sen de ona benzemeye başlamazsın, bu kadar sık görüşmeye başladığınıza göre."

Tommy kaşını kaldırdı: Sıkı dostlukları, popüler tartışma konularındandı ve onu giderek daha da fazla rahatsız etmeye başlıyordu. "Bunu benim için mi yoksa kendin için mi umuyorsun? Etrafta benimle görünüp de kötü izlenim bırakacağından mı korkuyorsun?" diye yanıtladı sertçe.

Vera hemen yanıtlamadı, önce etrafına bakındı. Gece Fatebenefratelli Caddesi'nde neredeyse hiç trafik olmuyordu, bulundukları yerden San Marco'nun aydınlatılmış cephesi görünüyordu. "Biliyor musun... İstemeden tam da konuya parmak bastın. Demek istediğim... Sonunda neden burada olduğum konusuna geldik."

Tommy gözünü bile kırpmıyordu.

"Kısacası, kafamı kurcalayan ve bir türlü cevaplayamadığım bir soru var." Bakışlarını Tommy'den dikkatle kaçıran Vera'nın sesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı.

"Cevap vermesi gereken kişi ben miyim?"

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Cesaret almak ister gibi kısa bir ara verdikten sonra devam etti: "Doktor Davies, biz ayrıldık mı yoksa hâlâ beraber miyiz?"

Bu sefer cevaplamadan önce etrafa bakınma sırası Tommy'deydi. "Diyelim ki 'akışkan' bir ilişkimiz var..."

"Güzel, *akışkan* bir ilişki bana uyar. Çünkü evimden ayrıldığın andan itibaren..." Vera artık direkt Tommy'nin gözlerinin içine bakıyordu. "İçimde, seninle birlikte olmaya dair korkunç bir istek doğdu. Senin yatağında."

Tommy birkaç saniye hareketsiz kaldı. Sonra anahtarlarını çıkardı. "Yukarı çıksak daha iyi olur o zaman..."

***

Tam bir yalnızlık içinde olan Abisso da yatağında hareketsiz değildi: Vücuduna giren o kadar biraya rağmen bir türlü uykuya dalamıyor, sağa sola dönüp duruyordu. Tommy'nin Çinlisi ve böbreksiz bulunan diğer iki Çinli bir türlü aklından çıkmıyordu. Ve tabii jandarmaların konuya göstermiş oldukları ilgi...

Kısacası ortada Çin'e doğru yasadışı bir organ kaçakçılığı olduğunu düşündürecek çok şey vardı ve muhtemelen donör havuzunu aynı topluluğun yasadışı göçmenleri oluşturuyordu.

Belki bundan bir makale çıkarılabilirdi, hatta eski haberinin bir bölümü de kullanabilirdi, iyi gazetelere satılabilecek güzel bir araştırma olurdu. Abisso şimdiden *Corriere* ya da *Repubblica* gazetelerinin manşetlerini görür gibiydi: "*Çin'e kirli ihracat, G. Abisso'nun haberi.*" Kesinlikle G harfi noktalı bir şekilde yazılacaktı, "Gualtiero" yüzünden imzasının o karanlık cazibesini kaybetmesine izin veremezdi.

Sonunda uyuma fikrinden kesin olarak vazgeçip yataktan kalktı ve işi planlamak üzere külotlu bir halde bilgisayarının başına oturdu.

İlk olarak eski haberinin ilgili tüm notlarıyla birlikte tekrar elden geçirilmesi gerekiyordu, sonra internette organ trafiğine dair bilgi toplama işi vardı ve en sonunda geleneksel olarak kendi içine kapalı Çin topluluğu hakkında bilgi edinmek geliyordu.

Ve bu son kısım Abisso için özellikle ilgi çekiciydi: Konusu açısından değil ama uzun zamandır irtibatta olmadığı bir meslektaşıyla yeniden iletişime geçmesi için bir bahane olması açısından: Jin Wang, *China-Milan Express* adlı gazetenin genel yayın yönetmeni. Bu, Milano'daki neredeyse tüm Çinliler tarafından okunan haftalık bir yayındı. Otuz iki yaşında, algısı açık ve zeki ama hepsinden önemlisi Abisso'nun her zaman çok duyarlı olduğu zarif bir doğu güzelliğiyle donatılmış bir kadındı.

Evet buna çok duyarlıydı.

Randevu almak için ona bir e-posta atmak, o gece yaptığı ilk iş oldu. Sonra internetteki organ trafiği üstüne mevcut olan belgeler okyanusuna daldı.

PERŞEMBE

12

KAZA

Bu sabah üstüne pembe askılı bir bluz ve çok dar mavi bir şort giymişti.

İlk müşterisi saat 11.30'da gelmişti.

Soyunup üstünde bir tek külotuyla kalan adam yatağa güçlükle uzanmıştı. Elli yaşlarında, şişman ve neredeyse tamamen keldi, yağlı ve çıkık bir karnı vardı ve sırtında birkaç uzun kıl göze çarpıyordu.

Ama Ma Yong için görünüşünün hiç önemi yoktu. Kürek kemiklerinin altından sırtının tam ortasına birkaç damla kokulu yağ döküp hemen Feng'in ona öğrettiği şekilde dairesel hareketlerle omuzlara doğru hafifçe masaj yapmaya başladı.

Adamın derisine dokunmak hiç hoş değildi, pürüzsüz olmaktan çok uzaktı ve parmaklarının arasında küçük pütürlü topaklar hissediyordu. Derideki bu nahoş hissiyat ile birleşen yağın kokusu da daha keskin bir hal almıştı.

Masaja devam eden Ma Yong sırtın alt kısımlarına doğru ilerledi, sonra da bacaklara geçti; son olarak başlangıçtan on dakika kadar sonra büyük bir çabayla, "Dön," dedi.

Tüm o zaman boyunca adam tek bir kelime bile etmemişti ama şim-

di sırtüstü uzanmış ve Ma Yong'un elleri mekanik bir kayıtsızlık içinde karnına doğru inerken Ma Yong'un anlamadığı üç beş kelime mırıldanmaya başladı.

Adamın üstünde ata biner gibi oturuyordu ve külotunun içinden penisinin şişmeye başladığını görebiliyordu.

Parmakları, tamamen erekte olmuş penise dokunmamaya özen göstererek külotun içine kaydı.

"Mutlu son ister misin?" diye sorduğunda cevap olarak tek bir inleme geldi.

"Sadece yirmi avro daha," diye devam etti ona öğrettikleri gibi.

Bedeni gergin haldeki müşteri, hemen başıyla şiddetle onayladı.

Ma Yong o zaman külotu indirdi ve özgür kalan penisle birlikte etrafa bir idrar kokusu yayıldı. Sert penisi kavrayıp kayıtsızlık içinde müşteriye mastürbasyon yapmaya başladı.

Feng'in tavsiyelerine uymaya çalıştı: Yavaş başlayıp sonra gittikçe hızlanacaktı.

Bedeni her geçen dakika biraz daha kıvrılıp bükülen adamın inlemeleri de artıyordu.

Ma Yong göz ucuyla mendil kutusunun ulaşabileceği bir uzaklıkta olduğunu kontrol etti.

Sonra saate göz attı.

Hızını artırdı: Boşalmasına çok kalmamış olsa gerekti ama *Nushi'nin* koyduğu iki dakikalık sınıra da az kalmıştı.

Ama ereksiyonun zirvesinde olan müşterinin isteği farklıydı... birden kadının kafasını yakaladığı gibi dik penisine doğru itmeye başladı. Ma Yong ne kadar karşı koysa da o güçlü ellere karşı direnecek gerekli güce sahip değildi. Karşı koymaya ve istemediğini haykırmaya çalışırken yüzü müşterinin penisine gittikçe daha çok yaklaşıyordu.

Ağzı sımsıkı kapalıydı ve dudakları birkaç santimetre uzaktaydı, idrar kokusu artık iyice güçlü ve keskindi, yardım istemek için çalınacak zil oldukça uzağındaydı.

Ma Yong ağzını açtı... sonra dişlerini penisin etrafında olabildiğince güçlü bir şekilde sıkmaya başladı.

***

Beraberinde içeriye sanki buz gibi bir havayı da getiren adam, arka kapıdan içeri bir gölge gibi girdiğinde henüz yarım saat geçmişti. Adımları ölçülü ve güvenliydi, koyu renkli takım elbisesiyle ağır bir şıklık içindeydi ama gösterişli değildi. *Nushi* başı öne eğik bir halde hemen onu karşılamaya koştu.

"Dükkânı hemen kapattık," dedi öne doğru biraz eğilerek korkulu bir sesle.

"Müşteri nerede?" Adamın sesindeki keskin ton, Wenzhou lehçesini daha da kaba bir hale dönüştürüyordu.

Nushi, müşterinin ilk çığlıklarıyla duruma müdahale eden kaslı ve dövmeli dev gibi bir Çinlinin önünde beklediği kapıyı işaret etti. "Birkaç dakika önce sakinleşti. Sadece küçük bir ısırık," diye ekledi gözlerini yerden kaldırmadan. "Küçük köpeğimizin kaplan çenesi yok neyse ki."

Arkasında dövmeli adamla kapının eşiğinden geçtiği anda, müşterinin gözleriyle temas eder etmez adamın buz gibi ifadesi değişip sihirli bir şekilde arkadaş canlısı bir hal aldı.

"İyi günler beyefendi, olanlardan dolayı çok üzgünüz," dedi akıcı bir İtalyancayla. "Umarım şimdi daha iyi hissediyorsunuzdur."

"İyi mi hissediyorum?! Fahişeniz aletimi neredeyse koparıyordu!" diye bağırdı müşteri çılgın gibi. "Ayrıca doktora gidip tedaviye alınacağım yerde beni buraya kapattınız! Buna adam alıkoymak denir!"

"Bir yanlış anlaşılma var beyefendi, alıkoyma falan yok. Ben sadece kişisel özürlerimi bizzat sunabilmek için sizi nazikçe burada bekletmelerini rica ettim."

"Saçmalama! Bakalım polis bu konuda ne düşünecek."

"Elbette konuyu yetkililere taşımakta özgürsünüz, ama..."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz!" diyerek sözünü kesti gittikçe daha da hiddetlenen müşteri. "Bu yaratık cüzdanımı bile aldı!" diye haykırdı dövmeli adamı göstererek.

Çince fısıldayarak söylenen iki sert söz, cüzdanın geri verilmesine yetti. Müşteri hemen içinde bir eksik var mı diye kontrol ederken adam da ceketinden bir zarf çıkarıp içindeki paraları gösterdi. "Burada beş yüz avro var," dedi sabit bir gülümsemeyle. "Lütfen... neyse ki ortada büyük bir zarar yok, birkaç güne iyileşecek, çok vahim değil. Bu parayı kabul edin ve olanları unutun."

Sonra gülümseme silinip yerini imalı bir ifadeye bıraktı. "Her şeyi unutun: Böylece dövmeli dostumuz da sizin isminizi ve ev adresinizi sonsuza kadar unutacak."

Müşterinin bu ince tehdidi anlaması birkaç saniye aldı; sonra hafifçe titremeye başlayan eliyle hızla zarfı kaptı. Birkaç dakika sonra çoktan dışarıdaydı.

Adamın yüzüne ve odaya tekrar aynı buz gibi hava çöktü.

"Kızı dışarı çıkarmayın, çalıştırmayın ve dövmeyin. Ona bir teklifim olacak, bakalım bu onu memnun edecek mi... Hemen idrarını almaya başlayın ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca almaya devam edin."

13

MUZLAR

"Bize ne diyorlar biliyor musun? Muz."

Atkuyruğu yapılmış saçları, üstündeki daracık ve parlak deri pantolon kadar siyahtı, tıpkı on iki puntoluk topuklu ayakkabıları gibi.

"Yani dışı sarı, içi beyaz anlamında. Ve bu bir iltifat değil."

Abisso içinden bir muz olsaydı Jin Wang'in çok lezzetli olacağını düşünmeden edemedi ama onun kabuklarını büyük bir zevkle soymak isteyeceği düşüncesini güçlükle kovaladı.

China-Milan Express'teki bu randevu için o da oldukça iyi hazırlanmıştı: Rahat ve bol bir kıyafet giymişti, bundan farklı ya da daha iyisine sahip değildi ama en azından çamaşırhaneden yeni çıkmışlardı. Çin çamaşırhanesinden elbette.

"Bizimki çok kapalı bir topluluktur, ancak şimdi üçüncü ve dördüncü jenerasyonlarla biraz açılıyor ama o da belirli bir noktaya kadar." Jin'in İtalyancası mükemmeldi, Kuzey aksanında olduğu gibi "e" harflerini açıktı ve "r" harflerini doğru bir şekilde telaffuz ediyordu.

Bu mükemmel İtalyancasıyla, Abisso'ya işçi ruhlu ama aynı zamanda kendi kültürüne kapanmış bir topluluğu anlatıyordu. Kültürlerine ve geleneklerine o kadar bağlıydılar ki onları misafir eden bu ülkenin kültürüyle kendi kültürlerini kirletmekten korkuyorlardı. Tabii ki bugünün Çin'i diye bir şey vardı, dünyanın dört bir yanında milyarlarca iş

ve yatırım yapan ekonomik bir güç... Yeni İpek Yolu... 5G... Şüphesiz bu, Politecnico Üniversitesi'nde tasarım ya da Bocconi Üniversitesi'nde ekonomi ve finans okumak üzere Çinli ailelerin çocuklarını Pekin'den gönderdikleri, paranın ve fırsatların olduğu Milona'da da kesinlikle var olan bir Çin'di... Ama bu Çin, Milano'nun Paolo Sarpi Bölgesi'ndeki Çin Mahallesi'nde yaşamıyordu ve diğer Çinlilerle karışmıyordu. Ailenin en yaşlı üyesinin rızası alınmadan bir şey yapmanın net bir isyan kabul edildiği, birbirine bağlı ve saygılı aileler hakkında ona bunları anlattı. Sonra ebeveynleri İtalya'da doğmuş olan ve kendileri de burada doğan genç Çinlilerin oluşturduğu yeni jenerasyondan bahsetti: Devlet okullarına giden ve anadilleri gibi İtalyanca konuşan çocuklar; moda ve teknolojiye meraklı, zamanın çocukları, ama... Ama yine de sadece kendi aralarında gruplaşmaya yöneliktiler, buralı çocuklarla birliktelik-lerine bir sınır çiziliyordu.

"Belki eski Milano lehçesinden kalmış bazı sözcükleri bile bilirler ama nihayetinde WhatsApp yerine WeChat kullanırlar ve kendi aralarında takılırlar. Benim gibi çok fazla İtalyan'la temas kurup sadece yüzeysel olmayan arkadaşlıkları olanlara pek iyi gözle bakılmaz: Biz muzuz, nokta."

"Kısacası, birbirimizden pek hoşlanmıyoruz..." dedi Abisso neredeyse belirli bir hayal kırıklığı içinde.

Jin tatlılıkla gülümsedi ve tatsız bir şey söylemek üzere olduğu için neredeyse özür diler gibi ellerini birleştirdi; bembeyaz dişleri mükemmel bir şekle sahipti, kırmızı ojeli elleri son derece bakımlıydı. "Buradaki göç, ülkemin en fakir bölgesi olan Güneydoğu'dan geliyor; köylülerden ve en iyi ihtimalle küçük esnaflardan. Tüm bu alın teri, çalışma ve tasarruf DNA ile sonraki nesillere aktarılmış günümüze kadar. Çalışma

ve tasarruf. Siz İtalyanlar bunu çok yargılıyorsunuz: Az çalışıyorsunuz, araba ve güzel kıyafetler almak, tatile gitmek derdindesiniz; hiç biriktirmiyorsunuz ve istediğiniz bir tatile gitmek ya da daha büyük bir televizyon almak için genellikle bankadan kredi çekiyorsunuz. Burada, nadir olmasına rağmen kızı sizden biriyle sevgili olan bir aile olursa, bu neredeyse bir bahtsızlık olarak görülür."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Abisso biraz provokatör bir şekilde.

"Talihsizlik hep gizlenir, ırkta değil insandadır," diyerek gülümsedi Jin. "Bir mangonun içi de kurtlu olabilir."

"Bir mango mu?"

"Bir mango: İçi de dışı da sarı."

Abisso bir süre sessiz kaldı: Jin'i konuşurken dinlemek ve onu akşam yemeğine davet ettiğini hayal etmek ne kadar güzel olsa da artık konuya gelmesi gerekiyordu. "Konusu açılmışken... yani bozulmuş mangolardan bahsediyorum... sizin içinizde bir yeraltı dünyası da var."

Jin'in ifadesi bir anda ciddileşti. "Birçok dürüst, çalışkan ve onurlu insanın bağrında yuvalanmış birkaç yılan. *'Carote Rosse'* gibi çetelerin olduğu, sokakta palalarla saldırıların yapıldığı beş altı yıl öncesinin yeraltı dünyası değil artık. Ya da haftanın bir akşamı *ecstasy* ve *ketamin* satmak üzere diskotekleri ve karaoke barları kiralayan patronlar yok artık. Yine de günümüzde çok daha az görünür ve ihtiyatlı olsalar da hep varlar ancak işlerini yalnızca Çin topluluğu içinde gerçekleştirmeye döndüler; İtalyanların onlardan korkacak hiçbir şeyi yok."

"Taklit ürünler, gasp, fuhuş, uyuşturucu..." dedi Abisso yüzünü buruşturarak. "Meşhur Çin mafyası."

"O yüz de ne öyle? Sizin güzel Batılı toplumunuzda olandan çok da farklı değil bence: 'Ndrangheta mafyası, Camorra mafyası..."

"Tuş!" dedi Abisso.

"Hem sonra," diye devam etti Jin sesinde hafif bir rahatsızlık tonuyla. "Bu Çin mafyası hikâyesi hâlâ bitmedi mi? Kötü şöhretli Triadlar, her şeyi Çin'den kontrol ediyor olabilirler mi? Önyargılarınızdan biri daha, tıpkı yıllardır hiçbir Çinlinin ölüm kayıtlarına geçmemiş olması ve bodrumlarda kurulan yeraltı hastanelerine dair söylentiler gibi. Aslında burada çeteler var, yerinde doğan ve sadece kendi topluluğumuza zarar veren oluşumlar bunlar."

"Söylediklerine inanıyorum, şehirde Triad mafyası falan yok ama kaçak göç sıkıntısı var..."

"Kesin düşüşte olan bir fenomen."

"Peki bu, sizin topraklarınızdaki mafya tarafından kontrol edilen bir şey olamaz mı?"

"Abisso..." Jin sabırla gülümsedi. "Bu çok açık. Bir yere yasadışı yollardan göç etmek için elbette ki seyahat acentesine gidilmez, insan kendi başına da göçmen olamaz. Bunun için *shé tóu* var. Kelime anlamı "yılan başı" demek ama aynı zamanda "insan kaçakçısı" anlamına da geliyor. Ancak sana söylediğim gibi bu kesin düşüşte olan bir fenomen, yine de..."

"Yine de?"

"Hâlâ mevcut. Burada Lombardiya Bölgesi'nde, Toskana'da, Prato'da ama daha başka birçok yerde depolar ya da imalathaneler, kısacası göz önünde olmayan ve kurallara uygun düzenli işletmeler var. Ama ucu

işgücüne ihtiyaçları var; benim ülkemdeki bir buçuk milyarlık nüfusu düşünecek olursak ekonomik patlamaya rağmen hâlâ yoksulluk içinde yaşayanlar var, özellikle de kırsal alanlarda."

"O zaman bir umut yolculuğu diyebiliriz."

"Ayrı bir dünya. Görünmezlere ait... Çalıştıkları yerde yiyip uyuyorlar, aldıkları her bir kuruşu kenara koyuyorlar; dışarıda hiçbir şey görmüyorlar, bir gün bile tatil yapmıyorlar, tek bir kelime İtalyanca öğrenmiyorlar, ama..."

"Ama?"

"İki ya da üç yıl içinde kenara hayatlarını iyileştirmeye yetecek ya da kendi işlerini kurmalarına yardımcı olacak üç beş kuruş koymayı ümit ediyorlar... Örneğin küçük bir hediyelik eşya dükkânı ya da bir kuaför için."

"Peki gerekli parayı toparlayamazlarsa ne yapıyorlar?" Abisso kancayı atmaya karar vermişti. "Parayı bulmak için böbreklerini satmak üzere ülkelerine geri mi dönüyorlar?" dedi göz kırpıp sempatik olmaya çalışarak.

Ancak Jin hemen ciddileşti. "Hiç hoş olmayan bir şey söyledin. Bu pek saygılı olmadı."

"Sadece bir espriydi... Muhtemelen nahoş oldu. Özür dilerim."

"Bunlar daha iyi bir gelecek ümidiyle hiç durmadan büyük fedakârlıklara katlanarak çalışan insanlar."

Abisso başını öne eğdi. "Haklısın, ben biraz... Çince nasıl denir 'pislik' gibi davrandım..."

"İtalyanca 'pislik' gayet uygun oldu," dedi tekrar gülümseyen Jin. "Benim dilimdeki herhangi bir kelimeden çok daha iyi anlatıyor kendini."

Abisso düşünmek üzere birkaç saniye sessiz kaldı.

"Onlardan biriyle konuşmayı çok isterim," dedi biraz sonra. "Toplumunuz hakkında az önce bahsettiğim kısımla ilgili bir makale yazmak istiyorum... Tarihini, beklentilerini bilmek, kısacası bu insanların düşünce şekillerini daha iyi anlamak istiyorum. Hepsi anonim ve gizli olacak doğal olarak ve verdiğim rahatsızlığın da karşılığını ödeyeceğim. Bana yardım edebilir misin Jin?"

14

KISA TELEFON GÖRÜŞMELERİ

Bir gölge gibi hareket eden adam ofisinde yalnızdı ama yine de koyu renkli ceketinin altındaki tertemiz gömleği ve mükemmel şekilde bağlanmış zevkli kravatı ile masasının başında kaskatı bir şekilde oturuyordu. Uzak Doğulu yüzü, mükemmel İtalyancasıyla yaptığı yeni başlamış olan telefon görüşmesi boyunca tamamen ifadesiz kaldı.

"Araç mükemmel durumda ve yirmi iki yaşında bir kıza ait: Kendisini yarın akşam tamirhanenize gönderebilirim. Böylece güvendiğiniz bir uzman, siz satın alımdan önce aracı kontrol edebilir."

"Çok iyi, müşterim böyle iyi bir fırsatı dört gözle bekliyordu. Kendisine bunun kısa bir bekleyiş olacağına dair söz vermiştik." Karşıdaki kişi de çok iyi İtalyanca konuşuyordu ama onun da anadili olmadığı çok net anlaşılıyordu. "Yarın her zamanki şekilde görüşmek üzere anlaştık o zaman. Uzmanımı göndereceğim. Model uygunsa ve hasarsızsa işlemi kısa sürede tamamlarız."

***

Akşam kanepesine uzanan Tommy Davies için güzel bir gün olmuştu.

Gün iyi başlamıştı, Vera gecenin bir köründe geldiği gibi aniden kalkıp gidince kendi yatağında yalnız uyanmıştı. Birbirlerini neredeyse yutacak gibi oldukları muhteşem bir seks olmuştu ama buna rağmen sa-

bah kollarını bacaklarını açarak yatağın tek sahibi olarak uyanmak çok daha güzeldi, sanki kendi alanlarını tekrar geri kazanmak gibi bir şeydi bu. Diğer bir güzellik de eski işyerinde yaptığı işe, kendi mikroskobuna, modern otopsi odasına ve eski iş arkadaşlarına geri dönmekti.

Ve akşam eve ellerinde süpermarket poşetleriyle dönüp sağlıklı olmayan şeyler hazırlama arzusuyla dolu olmak da güzeldi. Tüm bulaşıkları lavaboda bırakıp, mükemmel bir yalnızlık içinde güzel bir Netflix dizisi izlemek üzere kanepeye uzanmak da öyle.

Peki o zaman onu aniden saran ve bugünün mükemmelliğini zedelemeye çalışan o tarifsiz duygu da neyin nesiydi öyle?

Tommy onu uzaklaştırmaya, yok saymaya çalıştı ama faydasızdı.

Sonunda pes edip cep telefonunu aldı.

Vera'nın cevaplaması biraz vakit aldı.

"Tommy? Ne var?" Sesinde rahatsızlıktan çok şaşkınlık vardı. "Çabuk ol, bu akşam Cracco'dayım unuttun mu?

"Ah evet... Patronlarınla restorandasın..."

"Bütün merkezlerimizin yöneticileri, şirketin CEO'su ve onu kontrol eden şirketin CEO'su. Ve ben sana cevap verebilmek için tüm bu insanları masada bırakıp uzaklaşmak zorunda kaldım. Ne var Tommy?"

"Aslında sadece sesini duymak istedim..."

"İyi, duydun. Teşekkür ederim ama zamanı değil," diyerek kısa kesti Vera. "Yarın konuşalım. Belki Cumartesi görüşürüz, sesli mesaj atarım," diyerek cevap bile beklemeden sert bir şekilde konuşmayı sonlandırdı.

Tommy 'akışkan' ilişkilere, akşam yemeklerine, patronlara ve hatta Cracco'ya lanet etti... Ama hepsinden önce kendine: Bu kadar aptal bir fikir ancak bunu hak ederdi. Nasıl oluyordu da günlerdir beklediği özgürlüğüne kavuşmuşken, tam da akşamına sivilceli bir liseli gibi sesini duymak için Vera'yı neden arıyordu?

Tommy Davies kendini böyle aptal gibi hissetmeye devam ederken interkomun çaldığını duydu.

"Basın. Saatin kusuruna bakmayın... Ama birkaç sorum vardı, beni kabul eder misiniz?"

"Ne kadar da aptalsın! Gel yukarı Abisso."

15

SPONSOR & ROLEX

"Buzdolabı tam takır, Tommy," dedi mutfaktan elinde bir içecek kutusuyla çıkan Abisso. "Ama evinin dağınıklığı hoşuma gitti, gözüme daha az havalı göründü. Kendimi şimdiden daha rahat hissettim."

"Buna sevindim... ama şimdi otur şuraya olduğun gibi, ayakkabılarını çıkarmana gerek yok ve birayı koltuğa dökmemeye dikkat et. Söyle bakalım gecenin bu saatinde ne istiyorsun?"

"Geçen gece seninle görüştükten sonra," diyerek kendini kanepeye bıraktı ve devam etti: "Uyumakta güçlük çektim..."

"Hemen konuya gel," diyerek anında sözünü kesti Tommy. "Ve lütfen başka Himalaya hikâyelerine girme çünkü saat çok geç."

"Kes şunu zaten tam konudayım! Dediğim gibi uyuyamadım, senin şu Çinliyi ve böbreksiz bulunan diğer iki Çinliyi düşünmeden edemedim. Tabii bir de jandarmanın konuyla o kadar ilgilenmiş olmasını... bundan belki ilginç bir hikâye çıkarılabilir ve iyi paraya satılabilir diye düşündüm. Böylece internetteki organ kaçakçılığı üstüne bilgileri bulmak üzere bilgisayarın başına oturdum. Tommy, ne çok şey çıktığına inanamazsın! Gerçek hayatta bu kadar gizli olup da internette hakkında böylesine zengin belge ve bilgi bulunabilen başka bir argüman olduğunu sanmıyorum."

"İnternetteki birçok şey sahte yalnız," dedi Tommy şüpheci bir tavırla.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Elbette ki aptallar ve komplocular için bir sürü saçmalık var ama bu konuyla ilgili resmi belgelere, uluslararası konferans ve dava tutanaklarına ve örneğin 1994'te bizim Guidi gibi başka bakanların yaptığı açıklamalara bile ulaşabiliyorsun. Hatta FBI yakın bir zamanda topraklarımızdaki göçmenleri tehdit eden ve Nijerya mafyası tarafından yönetilen olası bir insan ticaret faaliyeti ile ilgili İçişleri Bakanlığı'nı uyarmış."

Konuya az da olsa ilgi göstermeye başlayan Tommy, Yüzbaşı Pauli'nin ziyaretini düşünmeden edemedi. "Ama bu konuda ortada Çinliler var," dedi.

"Aynen öyle Çin. Organ nakli için bekleme süresinin dünyada en kısa olduğu ülke: Bir karaciğer ya da böbrek için sadece birkaç hafta bekleniyor. Ve bu her zaman böyle olmuş, Pekin 2015'ten itibaren artık mahkûmlardan organ alınmayacağını açıklamış olsa bile."

"Ölüm cezasına çarptırılmış cinayet suçlularını mı kastediyorsun?"

"Ve kasten işlenmiş ciddi suçlar. *Falun Gong* ruhani topluluğunun üyeleri gibi... En az bir milyon insandan bahsediyoruz. Resmi olarak her zaman reddedilmiş olsa da görünüşe göre bu insanlar nakledilecek organların canlı taşıma kapları olarak görülmüşler."

"Ama benim Çinli oraya kendi isteğiyle gitmiş. Ve eğer komplikasyonlar olmasaydı kendi sıradan hayatına geri dönmüş olacaktı. Benim ilk aklıma gelen ihtimal durumu çok ciddi olan bir akrabasına yasal yollardan organ nakli yapmaya gitmiş olduğu."

"Kendi isteğiyle dedin... Elbette ki kimse onu o uçağa binmeye zorlamadı ama internette biraz araştır Tommy. Çaresizce para arayışı içinde böbreğini satmak isteyen çok sayıda insan bulacaksın."

"Böyle ifade edildiğinde bile bir organ trafiğinden ziyade ticaret gibi görünüyor. Suçtan ziyade üzücü bir durum."

"Seninki durumu biraz hafifletmek oluyor, benim bakış açımdan bu durum her halükârda bir suç. Aksine gözünden kaçan bir nokta var: Rakamları bir düşün..."

"Hangi rakamları?"

"İtalya'da yaklaşık üç yüz bin Çinli var, bunların çeyrekten daha azı Lombardiya Bölgesi'nde yaşıyor. Yetmiş bin kişilik çok kapalı bir insan topluluğundan bahsediyoruz, bunların büyük çoğunluğu bizim sağlık hizmetimizi kullanmama eğiliminde. Bu nedenle bunlar belirli bir anlamda klinik kayıtlar ve bilgi açısından her tür kontrolün dışındalar, beni anlıyor musun?"

"Devam et..."

"Sadece tesadüfi olaylar sonucu, neredeyse görünmez olan bu topluluğun tümü içinde bir yıl zarfında üç transplantasyon vakası görülüyor, gönüllü olduklarını kabul etsek bile. Yüzde olarak son on iki ayda bu şehirde üç yüz sağlıklı Milanolu, bir organını, böbrek ya da karaciğerini bağışlamış demekle aynı duruma geliyor. Üç yüz Tommy, üç yüz! Tüm İtalya'da gerçekleştirilen ve canlı donörlerden yapılan organ nakillerinin toplamı ise, dikkat et, sadece Lombardiya'da değil tüm ülkede diyorum, sadece iki yüz seksen, yani yirmi daha az." Abisso elindeki teneke kutuyu dikip bitirdi. "Yirmi daha az Tommy. Sonuç olarak durum çok açık: İstatistiksel olarak bile şüphe uyandırmaya yetecek kadar çok."

"İstatistiki karşılaştırmaların ne kadar doğru bilmiyorum... Yine de eğer bir yılda sadece üç Çinlinin transplantasyon ameliyatı geçirmiş olmasına az diyorsan, buna katılıyorum. Ama bununla nereye var

Abisso kafasını salladı. "Hâlâ can alıcı noktayı görmedin dostum, halbuki burnunun ucunda."

"Beni aydınlatma nezaketini gösterir misin o halde?"

"Nasıl yakalandıklarını düşün. Kesinlikle tesadüfi ve rastlantısal. Ani ve öngörülemeyen ölümler sebebiyle, o kadar özel durumlar meydana geldi ki resmi bir otopsiye gerek görüldü." Abisso sözlerine bir süre ara verdi. "Üç vaka, sadece ölüm sebebiyle ortaya çıkmış oldu. Öyleyse başka vakalar olduğu nasıl düşünülemez? Hem de başka birçokları. Bu üç vaka, buzdağının sadece görünen yüzü, inan bana."

"İtalya ve Çin arasında yaşanan bir trafik, hayata geçirmek istediğin hikâye bu mu?"

"Hikâyeden çok daha acımasız bir şey..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver... Hiç... muhtemelen internette çok fazla yalan haber okudum. Gerçeklere bağlı kalmak daha iyi. Bu sabah Çin topluluğunu daha iyi anlamak ve kaçak göçmenler arasında bir bağ kurabilmek adına bir meslektaşımla konuşmaya gittim, Jin Wang."

"Ah, senin şu meşhur Jin Wang'in!" Tommy alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bekle biraz, uzun zaman önce bir şey söylemiştin, neydi? Oryantal cazibenin enkarnasyonu..."

"S.ktir git Tommy!"

Abisso birkaç dakika içinde Jin'le görüşmesindeki her bir ayrıntıyı ve kaçak bir göçmenle görüşme talebini anlattı.

"Bana yardımcı olamayacağını, daha doğrusu bunu nasıl yapacağını bilmediğini söyledi: Onun ifadesiyle, 'görünmezler dünyası' kendi içine

kapalı ve dışarıda olan her şeye karşı güvensizlik duyan bir topluluk. Tek korkuları kaçak olarak nitelendirilmek ve işlerinden olmak. Ayrıca onlara çalıştıkları işi veren patronları içlerinden birinin deşifre olmasına asla izin vermezmiş."

"O zaman röportaj yok demektir."

"Davet ettiğim öğle yemeği de yok."

"Öğle yemeği mi? Akşam değil mi?"

"Reddedilmekten korkuyordum: Öğle yemeği bana daha normal gelmişti. Hem sonra vakit de tam öğle yemeği vaktiydi: Çok uygun bir fırsat olacağını düşünmüştüm..."

"Ama buna rağmen seni reddetti... Röportaj da yok birlikte restorana gitmek de yok. Suya yazı yazmak gibi desene, söyleyecek bir şey yok."

"Aynen öyle gibiydi ama sonra..."

"Akşam yemeği davetini mi kabul etti yoksa?"

"Kes şunu! Bu sabah beni arayıp aklına belki de bana yardımcı olabilecek bir tanıdığının geldiğini söyledi... Bir avukat, Fuzhao isminde biri. Takip ettiği birçok yasal ve yasal olmayan faaliyet varmış, hatta bazılarında tanıklık bile yapmış. Nasıl denir... Her şeyi tam düzenli olmayan ve finansın kontrolüne takılan işletmeler için. Uzun lafın kısası onu hemen aradım, adam baştaki şaşkınlığından sonra gece gündüz bir atölyede çalışan o zavallılardan biriyle beni tanıştırmayı kabul etti. Hemen yarın Çin Mahallesi'ndeki hukuk bürosunda."

"Çok iyi, istediğini elde ettin o zaman. Öğle ve akşam yemeği davetlerini saymazsak tabii."

"Evet, ama şimdi bir sorunum var..." dedi Abisso utancını gizlemeden.

"Nedir?"

"Masraflar. Benim için kolay bir dönem değil... Ve kaçağa iki yüz avro ödeyeceğime söz verdim. Dahası, aklımdaki röportajları yapmak için bir yerlere gitmem gerekeceğini öngörüyorum... Kısacası bir sponsora ihtiyacım var."

"Bu yüzden mi bu saatte buraya canımı sıkmaya geldin?" diyerek sırıttı Tommy.

Abisso net bir meydan okuma havasıyla kolundaki saati çıkardı. "Bu hikâyeyi iyi bir paraya satamayacağımı düşünüyorsan sana rehin olarak Daytona'mı bırakıyorum."

"Orijinaline en az benzeyen Rolex çakmalarından birini mi... Tamam ne kadara ihtiyacın var?" dedi derin bir nefes alan Tommy.

"Beş yüz yeterli olur."

"Sana bir çek yazayım."

"Nakit daha iyi olur: Yarın bankaya uğrayacak vaktim olmayacak ve kaçak göçmenin de çek kabul edeceğini sanmıyorum."

Tommy ayağa kalkarken tekrar iç çekti ama bu sefer daha derin bir şekilde. "Gidelim, köşede bir bankamatik var, sana biraz avans vereyim..."

CUMA

16

FUZHAO

Avukat Fuzhao'nun İtalyancası mükemmeldi ve Jin Wang gibi oda "r" harflerini hiç zorlanmadan akıcı bir şekilde telaffuz ediyordu; kırk yaşından fazla görünmüyordu ama Uzak Doğuluların yaşlarını tahmin etmek her zaman hatayla sonlanan bir girişimdi. Konuşma tarzı ve mimikleri kibardı, iyi dikilmiş kıyafeti küçük ve dağınık ofisiyle tezat oluşturuyordu.

Fuzhao, Abisso'nun düşüncelerini okur gibi konuştu: "Ofisimin vasatlığını mazur görün lütfen, sizden ricam bu söyleyeceğimi bir hakaret olarak görmemeniz ama meslekte zenginlik göstermemek ülkemin kültürel bir mirasıdır. Ama bu görgü kurallarını unutmak anlamına gelmez: Size ne ikram edebilirim?"

Abisso olabildiğince kibar görünmeye çalışarak bu teklifi reddetti... Çin çayı ya da Çin birası mı içecekti? Hayır teşekkürler.

"İzin verirseniz ben kendime güzel bir kahve isteyeceğim, artık neredeyse bağımlısı oldum... Şaşırdınız mı?"

Telefonda Çince konuşarak siparişini verdikten ve Abisso fikir değiştirmenin terbiyesizlik olacağına dair bir yüz ifadesi takındıktan sonra Fuzhao devam etti: "Çin'in çayın beşiği olduğu doğrudur ama ülkemde aylık kahve tüketiminin ne kadar arttığını biliyor musunuz? Yüzde

yirmi: Pratik olarak her dört yılda bir, hatta bundan daha az bir sürede, bu sayı ikiye katlanıyor. Genç nesiller çaydan daha çok sevdiği için her yerde yeni kahve dükkânları açılıyor, açıkçası onlara hak vermemek imkânsız." Fuzhao sevecen bir gülümseme takındı. "Böyle laflayarak vaktinizi harcıyorum... Röportaj yapmak istediğiniz kişi kahvemle birlikte yukarı çıkacak, aşağıda kafede bekliyor."

"Biliyor musunuz," diye devam etti avukat birkaç saniye sonra. "Bayan Wang, Jin size çok değer veriyor. Bana sizden öyle bir bahsetti ki araştırmanızda size yardım etmekten kendimi alıkoyamadım; dürüstlüğünüzden de hiç şüphem yok. Bu yüzden sizle yaptığımız anlaşmanın önemli noktalarını hatırlatmamı kaba bulmayın: Konuşan kişinin ve işvereninin kimliğinin gizli tutulması ve kendisine verilen işlerin nerede oldukları hakkında soru sorulmaması. Tek kelimeyle ifade edecek olursam bu makaleyi yayınladığınızda mutlak bir gizlilik olacak: Kaynak anonim kalacak ve işyerinin tespit edilmesine imkân olmayacak."

Abisso onayladı. "İki yüz avroya gelince..."

"Kendisine röportaj bitiminde bizzat elden vereceksiniz," dedi lafını bitirmesine izin vermeyen Fuzhao. "Ah işte..!"

Ofise iki kişi girdi. Biri elinde avukatın kahvesinin olduğu tepsiyi taşıyan gürbüz genç bir Çinli, diğeri ise çok uzun boylu olmayan, ince yapılı, Abisso'nun beklediği Çinli. Üstünde kot pantolon ve pantolonun dışına salınmış çok geniş bir gömlek vardı. Onun yaşını da tahmin etmek zordu, belki otuzlarında olabilirdi ama muhtemelen göründüğünden çok daha gençti. Gözlerini yerden hiç kaldırmadan Fuzhao'nun masasının karşısındaki koltuklardan birine sakince oturdu; hemen onun yanında oturan Abisso ise o kadar sakin değildi.

"Güzel," dedi avukat kafe elemanı genç dışarı çıkar çıkmaz. "Tanıştırmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum: Kurallara göre konuğumuzu Bay Li olarak adlandıracağız. Siz lütfen röportajınıza başlayın ben tercümanlık yapacağım."

Abisso kahvesini yudumlayan Fuzhao'ya gıptayla bakarken gırtlağını temizledi ve söze girdi: "Sizi buraya getiren yolculuktan başlayalım. Buraya gelmenize *shé tóu* mu yardım etti?"

"*Shé tóu* mu?" dedi kaşını kaldıran Fuzhao neredeyse eğlenir gibi. "Adlarını yıllardır duymamıştım... Geçmişte kaldı onlar, günümüzde artık aşılmış olan bir yeraltı dünyasında. Artık daha modern ve daha az kan döken başka sistemler, organizasyonlar kullanılıyor ama bırakalım da dostumuz anlatsın..."

Fuzhao, Abisso'nun sorusunu kısa ve sert bir cümleyle çevirdi.

"Kendisine Arnavutluk'ta çalışma vizesi sağlanmış, bunun sebebini net olması açısından ben açıklayayım, Uluslararası Tiran Havalimanı'nı Çinli bir şirket satın aldı ve yönetiyor. Onu oradan İtalya'ya getirmişler ama bunun ne şekilde olduğunu anlatmak istemiyor... ama çok kolay olmuş."

"Yolculuk için ne kadar ödemek zorunda kalmış?"

Bay Li kısaca cevapladı.

"Yaklaşık on beş bin avro."

"Peşin mi?"

Yine kısa bir cevap.

"Sadece bir kısmı," diye çevirdi Fuzhao. "Kalanının tümünü buradaki iş sayesinde neredeyse bitirmiş, tüm tanıdıkları böyle yapmış."

Görüşme Bay Li'nin işini anlatmasıyla devam etti. Kendisinin ve iş arkadaşlarının ağır çalıştığını ama bunun kabul edilebilir boyutta olduğunu ve yaşam koşullarının Çin'de alışık olduğundan çok daha iyi olduğunu anlatmasıyla sürdü. Ayrıca aynı yerde çalışıp yaşayabilmek büyük bir şanstı. Maaş ödemelerinin ne kadar adil olduğunu ve "*laoban*", yani patronuyla ne kadar iyi ilişkiler içinde olduğunu söyledi.

Kısacası mucizevi bir hayat! Abisso bunu söylememek için kendini zor tuttu ve ona gelecek için beklentilerini sordu.

"Herkes için aynı," diye yorum yaptı Fuzhao cevabı çevirdikten sonra. "Kendi kira kontratını yapmasına ve yasal ya da kaçak bir iş bulmasına imkân sağlayacak ekonomik özgürlük. Ve bunlar sayesinde ülkedeki durumunu yasal bir hale getirebilmek... Şunu da unutmayın ki Doktor Abisso* bu bir hedef değil sadece bir başlangıç noktası, daha fazla gelişme ve tercihen kendi işini kurma yolunda."

"Peki her şey bir tarafa, gerekli parayı toparlayamazsa ne yapacak, ülkesine geri mi dönecek?"

Fuzhao'nun soruyu çevirmesiyle birlikte adam kararlılıkla cevap verdi.

"Sağlığının çok iyi olduğunu, yorulmaz ve çok güçlü kolları olduğunu söyledi. Hedefine ulaşacak."

"Tamam, o zaman şöyle soralım... bunu başaramayan birini tanıyor mu?"

Yine kararlı bir reddediş.

---

* Ç.N. İtalya'da üniversite mezunu olan herkes 'doktor' unvanını alır.

"Para kazanmak için başka yollara başvuran biri?" diye ısrar etti Abisso.

Tercüme ederken Fuzhao'nun kaşı yine kalktı ama bu sefer soru onu pek eğlendirmişe benzemiyordu.

Bay Li bir süre sanki anlamamış gibi sorgulayan bir sessizliğe gömüldü.

Abisso birkaç saniye bekledi ve son kurşununu ateşledi.

"İş arkadaşlarınızın arasında ekonomik sıkıntı çektiği için böbreğini ya da başka herhangi bir organını satan birini duydunuz mu hiç?"

Bu sefer Avukat Fuzhao soruyu hemen tercüme etmedi.

"Doktor Abisso bu sorunuz beni şaşırttı," dedi büyük bir kibarlıkla. "Espri yapmağınızı düşünüyorum. Hedefe ulaşmak için güçlü bir kararlılığın altını çizmek üzere verilmiş abartılı bir örnek sanırım."

Abisso avukatın gözlerini aradı. "Bir haftadan kısa bir süre önce ülkemize yasadışı yollardan gelmiş bir yurttaşınız sahte kimlikle Pekin'e gitti, bundan birkaç gün sonra da yarım karaciğerle geri döndü. Uçak iniş yaptıktan hemen sonra öldü. Şimdi lütfen sorumu çevirebilir misiniz?"

Fuzhao, Abisso'nun yüzüne birkaç saniye ifadesiz bir suratla baktıktan sonra denileni yaptı.

Bay Li başta şaşırmış gözükse de kimbilir kaçıncı kez büyük bir güçle reddetti.

"Kimsenin vücudunun bir parçasını satacak kadar aptal olmadığını söyledi: Para ölünce bir işe yaramaz." Fuzhao'nun sesinde baştan beri

olan kibarlık büyük ölçüde kaybolmuştu. "Açıkçası hayatta ve sağlıklı bir şekilde organ naklinde bulunulabileceğinden haberiniz yok sanırım. Yani az önce bahsettiğiniz şanssız kişi de hiç şüphesiz böyle normal bir nakil yapmayı düşünmüştü... Çok üzücü bir olay: Muhtemelen, kesinlikle ihtiyacı olan bir akrabasına organ bağışında bulunmak için gitti; kaderin karşılığını vermek istemediği bir cömertlik. Sahte kimlikle mi seyahat etmiş? Buraya kaçak olarak gelmiş biri başka türlüsünü yapabilir miydi? Bunun altında başka bir şey arıyorsanız hata yapıyorsunuz Doktor Abisso."

17

TEMİZLİK ŞİRKETİ

Ma Yong'u masaj salonuna geri getirdiklerinde saat gece yarısına birkaç dakika vardı.

Onu oradan almaya akşam yedi buçukta gelmişlerdi.

İki *shé tóu* ona bir çift takunya ve önünde göğüs hizasında küçük bir yazı ile "Zhou Temizlik Şirketi" yazan bir önlük giydirmişlerdi.

Feng engel olamadığı gözyaşlarını gizlemeye çalışırken onu arka kapıdan çıkarmışlar ve eline, üstündeki etikette temizlik malzemesi yazan bir kap vermişlerdi ama bu aslında son yirmi dört saattir toplanan kendi idrarından başka bir şey değildi.

Yolda onları, içinde aynı önlüğü giyen altı Çinli kadının olduğu bir minibüs bekliyordu. Hiçbiri ona ne bakmış ne de tek kelime etmişti.

Yolculuk on beş dakikadan fazla sürmemişti.

Şehrin ışıkları onun hiç ilgisini çekmiyordu.

İki katlı modern bir yapının önünde durmuşlardı, kapısında Ma Yong'un ne yazdığını anlayamadığı ışıklı bir tabela vardı.

Minibüsün girmesi için otomatik bir kapı açılmıştı.

Binanın içine giriş içinse yine arka kapı kullanılmıştı.

İçerisi dezenfektan kokuyordu; içinde koltukların, köşelerde yapma çiçeklerin olduğu saksıların ve duvarda kapalı bir ekranın bulunduğu geniş bir salona girdiler. Üstünde birçok kapalı kapı olan iki uzun koridor vardı.

Yol arkadaşları hemen bölünüp işe koyulmuştu. O ise *shé tóulardan* biri tarafından kapalı odalardan birine götürülmüştü.

İçeride onu bekleyen bir adam vardı: Beyaz gömlekli bir Uzak Doğulu.

Kanını almış, sonra yanlarında *shé tóunun* olmasını umursamadan onu tamamen soymuş ve büyük bir özenle muayene etmişti.

Son olarak da doktor, yatarken onu hafifçe bir yanına döndürüp tenine jelatinimsi soğuk bir madde sürdükten sonra gözlerini bir an bile ayırmadığı bir makineye bağlı tuhaf bir objeyi teninde gezdirmeye koyulmuştu. Ancak uzun bir süre sonra muayene tamamen bitince Ma Yong'un giyinmesine izin verilmiş ve yalnız başına bekleyeceği başka bir odaya geçirilmişti.

İki saat kadar sonra *shé tóular* gelip onu almışlar ve diğer kadınların içinde beklediği minibüse geri götürmüşlerdi.

Nushi'yi masaj salonunda onu beklerken buldu, kadın tek kelime etmeden onu sertçe kendisinin ve Feng'in odası olan hücreye götürdü ve yatağına itti. "Sonunda bir işe yarayacak mısın acaba... Bundan şüpheliyim, senin hiçbir iyi tarafın yok çünkü."

Tüm o vakit boyunca uyuyor gibi görünen Feng, *Nushi'nin* yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra hemen Ma Yong'un yatağına girdi ve ona sıkıca sarılıp yavaşça fısıldadı: "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım..."

"Birkaç gün sonra gideceğim, biliyorum... Kocam Wu'nun anlattığı, ona yapılan şeylerin aynısını yaptılar bana da." Ma Yong'un sabit sesinde hiçbir duygu titreşimi yoktu. Hiçbir isyan tınısı da yoktu. "Beni almaya gelecekler ve gideceğim. Birkaç gün sonra olacak bu."

CUMARTESİ

18

ORGANİZASYON

Büyük bir hastanede iş asla durmazdı. Bu yüzden Tommy Davies o cumartesi çalışmak zorunda kalmıştı, tatil günlerinden biri düzenli olarak mutlaka ona denk gelirdi. Bu şekilde harcanan bir tatil günü hafta içi boş bir gün ile telafi ediliyordu: Kısacası adil bir takastı. Zaman hızla uçup gitti ve işinin gerektirdiği konsantrasyon, görünüşte Vera ile içeceği içkiyi ama aslında kendi içindeki duygusal güvensizliği düşünmesine engel oldu.

Ama şimdi, öğleden sonranın ilerleyen bu saatlerinde evdeki koltuğunda 50 inçlik televizyonunun karşısında Sky Sport kanallarında gezinip, Vera ile buluşma saatini karmaşık duygular içinde beklerken, düşünceleri rahatsız edici kelimelere dönüştü. Kırk sekiz saat önce birlikte geçirdikleri o geceden sonra elbette onu görmek istiyordu ama dürüst olmak gerekirse arzusunun temelinde, sadece bu olmasa bile, o akşamı onunla yatakta bitirmek vardı. Ama önce, hiç şüphesiz yalnızca "düzgün" insanların gittikleri rahatsız edici derecede şık ve modaya uygun bir mekânda içilecek içkiler vardı. Bu çift dansı daha ne kadar uzun ve rahatsız edici olabilirdi?

Kimseyi beklemediği halde çalan interkomu duyduğunda bunun kim olabileceğini hemen tahmin etti.

"Televizyonun renkleri çok güzel," dedi içeri girer girmez Abisso.

"Ama bu salon için biraz fazla büyük değil mi? Yoksa sen de kendini statta hissetmek isteyen o futbol manyaklarından mısın?"

"Öncelikle bu gördüğün futbol değil ragbi. Ayrıca istediğim büyüklükte televizyon almak sence bana kalmış bir iş değil mi?"

"Ragbi..." dedi Abisso burnunu kırıştırıp kanepeye kurulurken.

"Ne istiyorsun Galler kanımın parçası," dedi saatine göz atan Tommy: Çıkmasına az vakit kalmıştı. "Beni eleştirmeye mi geldin yoksa başka bir sebebi var mı?"

"Dün şu Çinli avukata gittim, kaçak göçmenlerden biriyle tanışmak için. Bana dolaptan bir bira ver ve her şeyi anlatayım, sponsorum değil misin?"

"Buzdolabı boş, hepsini bitirdim," diye yalan söyledi Tommy.

Abisso derin bir iç çekti. "Hiç de misafirperver değilsin... Neyse öyle olsun, dün şu Fuzhao'ya gittim, Çin Mahallesi'nin göbeğindeki ofisine."

Abisso hiçbir şey atlamadan tüm görüşmeyi anlattı.

"Beni şaşırtan ne oldu biliyor musun?" dedi sonunda. "Her şey o kadar, nasıl derler... Gerçek olamayacak kadar fazla düzenli ve basit ki... Tüm o kaçaklar köle gibi yasadışı çalışıyorlar ve hiç yakınmıyorlar, durumlarını yasal hale dönüştürmek için ellerine geçen tek kuruşa kadar kenara koyuyorlar ve bir kez oturma iznini aldıktan sonra kendi işlerini kurmak üzere hazır oluyorlar. Bunu yapamayan da pes edip geri dönüyor." Abisso her bir kelimeyi dikkatle vurgularken Tommy'nin gözlerini aradı. "Ya da hayallerini gerçekleştirmek veya onları buraya getirenlere borçlarını ödemek için böbreğini satıyor."

Tommy tekrar saatine bakmak üzere bakışlarını kaçırdı, saat geç oluyordu.

"Tamam," diye söze girdi sabırlı bir şekilde. "Dünyada organ kaçakçılığı diye kirli bir trafik var, bu tartışılmaz, kimse de inkâr etmiyor zaten. Ama bizim durumumuzda bunun geçerli olduğuna emin miyiz? Tam da burada Milano'da? Düşün biraz, benim Çinlinin donörlüğü kendi isteğiyle oldu, aksi halde on bin kilometre uzağa gitmezdi. Ayrıca bu işlem organ naklinin serbest olduğu üçüncü bir ülkede yapıldı: Orada bir suç yok kısacası... Tıpkı yasal olarak anlaşılması zor olsa da senin de Katmandu'da deneyimlediğin gibi."

"Yasal olarak anlaşılması zor mu?!" diye hiddetlendi Abisso. "Bir dizi yolsuzluk, sahte belgeler ve sahte tanıklıklar, s.keyim! Beni sahte baba bile yaptılar, farkında mısın sen? 'Yasal olarak anlaşılması zor' demek bıkkın bir örtbastan başka bir şey değil."

"Tamam, tamam... Ama burada elimizde ne var? Pekin'de gerçekleşen transplantasyon ve nakillerin olduğu, tamamı Çin'le ilgile olan bir hikâye ve tesadüfe bak ki sanırım hızlı bir şekilde organ bulmanın hiç de zor olmadığı bir ülkeden bahsediyoruz... Onun yerine başka bir kıta aramanın anlamı var mı?" Tommy'nin sesi, devam ettirmek istemediği bir tartışmada oldukları izlenimini veriyordu. "Sonuç olarak Fuzhao'nun haklı olduğunu düşünüyorum, akrabalar arasında yasal bir bağış sözkonusu: Olma şansı en yüksek ihtimal bu."

"Peki şans eseri bulunan, böbrekleri eksik diğer iki Çinli için ne diyorsun? Onlar da bir akrabalarını kurtarmaya mı koşmuşlardı? Diğer bilmediğimiz kişiler de cabası, sana söylediğim rakamları hatırlıyor musun?"

"Onlar, senin güvenilirliği tartışılır pervasız istatistiklerin."

"Peki jandarmaların konuyla ilgilenmesi?" Abisso pes etmiyordu. "Bir yüzbaşı hem de, neydi... adı neydi..."

"Pauli."

"Pauli. Onun bu konuya ilgisini nasıl açıklıyorsun?"

"Genel bir ilgi olarak görüyorum. Bana kendin söylemedin mi FBI'ın yakın zamanda ülkemizdeki olası bir organ trafiğine karşı uyarıda bulunduğunu?"

"Afrikalı göçmenlere Nijerya mafyası tarafından yapılan bir sömürüydü o. Bunlar Çinli."

Tommy bir süre düşünür gibi oldu. "Aslında iyice düşününce, bu hikâyede açık olmayan tek bir nokta var, bu da ordunun buna olan ilgisini haklı çıkaracak bir şey..." dedi yavaşça.

"Nedir o?"

"Dikkat et ama ilgiden daha fazla bir şey değil bu," diyerek altını çizdi Tommy. "Temelde Amerika'nın bizi topraklarımızda olası bir durumun varlığıyla ilgili uyarmasına karşılık, resmi makamlarımızın bir harekette bulunma gereği duyması."

"Tamam, tamam..." diye ofladı Abisso. "Şimdi söyle haydi, şu açık olmayan nokta neymiş."

"İyi takip et, uzun bir akıl yürütme olacak... Otopsi masama gelen yabancıyı ele alarak zamanı iyi analiz edelim: Çin'e yeterli bir zaman dilimi içinde ve vaktinde gidemedi, oraya vardıktan sonra en fazla birkaç gün içinde karaciğerinin yarıdan fazlasını aldırmak üzere ameliyat masasına yatmıştı bile. Uçak biletinin bir bedeli var... Söyle şimdi bana, sadece bir an için varsayalım ve yine altını çizerek söylüyorum varsayalım diyorum, ortada gerçek bir organ trafiği var ve tüm bu olayı organize eden sensin, hasarlı bir malın teslim edilmesi hoşuna gider miydi? Her şey hazırken bir donör aramak zorunda kalmak ve dahası uçak için para vermek hoşuna gider miydi?"

"Bozuk mal mı? Yani demek istediğin..."

"Demek istediğim Çin'e göndermeden önce donörün sağlıklı ve organ nakline uygun olduğunu tespit etmen gerekir."

"Yani organ nakli yapılacak kişiye uyumlu mu diye?"

"Bu sadece ilk adım Abisso inan bana ve senin Katmandu'daki aracının dediği gibi kan grubunu doğrulamak yeterli. Nakledilen organın reddedilmemesi için alınması gereken yüksek dozdaki ilaçların risk yaratmaması açısından testler yapılmalı: Günümüzde artık *'alel'* araştırması temel bir gereklilik."

"Ne s.kim bir şey bu peki?"

"Boş ver, senin için çok karmaşık," dedi Tommy üstünlük taslayan bir sırıtışla. "Geçmiş uyumluluk ve kalıtsal genler, antijenler ve antikorlar... Sadece şunu bil ki bunlar donör ve alıcı arasındaki makul kesinlikte bir uyumu tespit etmeye yarıyorlar. Ve bunun için basit bir tahlil yeterli."

Abisso çenesini kaşıyıp homurdandı: "Bu sadece ilk şey dedin..."

"Elbette öyle, bunların yanında nakledilecek karaciğerin ya da böbreğin sağlıklı bir organ olduğundan emin olmak gerekiyor: Eğer tamircin kırık debriyajını eşit derecede bozuk bir debriyajla değiştirirse hiç de memnun olmazsın diye düşünüyorum. Ya da davetsiz misafirleri ağırlamak istemezsin: HIV, hepatit, toksoplazmoz... ve neoplastik ve metabolik hastalıklar... Kısacası yapılması gereken bir dizi test var, bir de ultrason ve benzeri makineli tetkikler."

Davies her bir kelimeyi söylerken kısa aralar vererek ilerliyordu: "Şimdi Çinliye geri dönecek olursak, Malpensa'daki talihsiz dostumuz, karaciğerini verebilmek için tüm bunları yola çıkmadan önce yaptırmış olmak zorunda. Burada, bizim ülkemizde. Birinin desteğiyle."

Abisso alaycı bir tavırla sırıttı. "Kendini bizim sağlık servisimize emanet etmediğine eminim. 'Burada oturma iznim olmadan bulunuyorum ama dünyanın bir ucuna karaciğerimi satmak üzere bir dizi tahlil yaptırmam gerekiyor...' Bu biraz zor olmaz mı?"

"Özel bir tesise ve bu işi yapmaya gönüllü bir doktora ihtiyaç duyduğu kesin," diye onayladı Tommy.

"Ve bu da donörleri bulup onları, bedenlerinin birkaç parçasını aldırmak üzere Çin'e göndermeden önce seçen bir organizasyonun varlığına işaret ediyor..."

"Bir organizasyon... Donörlerin seçilip onaylanması için... Biraz hızlı gidiyorsun Abisso: Ben hâlâ akrabalar arasında bir nakil olduğunu düşünüyorum, bizden biri de tamamen insancıl bir ruhla gerekli tahlilleri yaptırmasında ona yardım etmiştir. Ama sana katılıyorum ortada bir organizasyon ve ticari bir suç örgütü de olabilir, FBI tarafından bilgiler sağlanıp uyarıda bulunulunca da Pauli bunu kontrol etmek zorunda kalmıştır. Kısacası harekete geçme zorunluluğu doğmuştur çünkü eğer gerçekten ülkemizde faaliyet gösteren bir karaciğer ve böbrek komisyoncusu varsa, nakil fiziksel olarak başka bir yerde gerçekleşse bile organ ticareti eşit derecede suçtur." Tommy sözlerini sonlandırmadan önce biraz durakladı. "Başlangıç noktasına geri dönersek ordunun konuya ilgisini ben böyle açıklıyorum. Mecburen gösterilmiş bir ilgi, resmi bir hareket o kadar. Ama bence tüm bu hikâye sadece bir sabun köpüğünden ibaret."

Abisso uzun süre başı öne eğik sessiz kaldı.

"Hayır beni ikna edemedin," dedi sonra başını kaldırıp. "Büyük resmi gözden kaçırıyorsun Tommy... Ben pes etmiyorum: Bu hikâye leş gibi kokuyor. Nasıl olacağını henüz bilmiyorum ama devam edeceğim, herkes beni bunun menekşe kokusu olduğuna ikna etmeye çalışsa da."

"Herkes... Ne kadar da dramatiksin dostum. Sadece iki kişiyiz: Ben ve şu Fuzhao."

"Ben en iyisi gidip senin bana ikram etmediğin birayı Yüzbaşı Pauli ile içeyim, onunla iyi anlaşacağımıza eminim."

Tommy saatine baktı.

"Sakin ol gidiyorum, rahatsızlık verdiğim için kusura bakma," dedi Abisso ama oturduğu yerden kıpırdamamıştı bile.

"İyi o zaman kaldır kıçını, bir randevum var ve senin alışkın olduğunun tersine geç kalmayı hiç sevmem."

"Kadınlarla mı?"

"Vera'yla."

Abisso çevik olmaktan uzak bir hareketle ayağa kalktı. "Hikâyeniz devam ediyor yani..."

"İzin verirsen benim özel işlerim bunlar."

"Seni çok iyi tanıyorum," dedi Abisso kapıya doğru ilerlerken. "Otopsi odanda net ve temiz kesikler yapmakta çok başarılısın," diye ekledi çıkmadan önce yüzünde bir gülümsemeyle. "Ama bunu hayata uygulama konusunda berbatsın."

19

YEMEKLER VE İÇKİLER

Tommy Davies, Indro Montanelli Bahçesi'nden aceleyle geçti. Abisso'nun baskını yüzünden Vera'yla olan randevusuna geç kalmıştı. Ve muhtemelen Vera'nın rezervasyon yaptırdığı şık (ya da metropol sözlüğündeki yeni karşılığıyla *"cool"*) mekân için uygun kıyafeti de giymemişti.

Vera onu terastaki bir masada bekliyordu, üstünde markalı bir elbise ve takılar vardı, bacak bacak üstüne atmıştı ve açık renkli teni iyice göz önüne çıkıyordu. Ayağında ince uzun topuklu ayakkabılar vardı; Tommy'yi hemen görmedi, telefonunun ekranında bir şey kaydırmakla meşguldü.

Dudağa kondurulan belli belirsiz küçük bir öpücük...

Karanlıkta parkın görüntüsü çok etkileyiciydi, ortamdaki tüm kadınlar çok genç görünüyordu ve hepsi de bir defileden çıkmış gibiydi.

"Köpüklü, yanına da çiğ deniz ürünü tabağı söyledim ama merak etme, deniz mahsulü sevmediğini iyi bildiğimden sana başka atıştırmalıklar da ekledim."

"Ne ince bir düşünce," diye yanıtladı Tommy ironik bir tavırla ama başka bir alternatifi olacağını ummadığından bunu duymak onu rahatlatmıştı.

"Başka bir kokteyl mi tercih ederdin? Burada çok lezzetli bir 'Roof Garden kokteyli' yapıyorlar."

"Şampanya iyidir," diye onayladı, "köpüklü" kelimesini kullanmamaya özellikle dikkat ederek.

Güler yüzlü ve yakışıklı genç bir garson onlara servis yaparken Tommy etrafına tekrar hızlı bir bakış attı: Evet burası ne onun müdavimi olacağı ne de kendini rahat hissedeceği ortamlardandı. Her şey sahte ve yapay görünüyordu. Lüks, kahkahalar, sorunsuz mutlu çiftler. Vera'yla o da oradan geçen biri için aynen öyle gözükebilirdi.

İlk bakış ne kadar da yanıltıcı olabiliyordu...

Bir an için aklı Abisso ile olan konuşmasına gitti: Tommy Davies gerçekten de mikroskobunun yardımı olmadan sadece daha kolay ve rahat olan dıştaki görüntüyü mü görebiliyordu? Yalnızca anlık bir düşünceydi ve gelip geçti.

Boş ve banal birkaç dakikalık sohbetten sonra Vera hafifçe ona doğru eğildi. "Evet Doktor Davies, size bir şey söylememe izin verin... Artık birlikte yaşamıyor olabiliriz ama evinde geçirdiğimiz akşam hiç de fena sayılmazdı."

"Benim yatağımda, netleştirmek gerekirse."

"Neden bu açıklamaya gerek duydun, sınır mı çizmek istiyorsun? Sadece seks, bunu mu demek istiyorsun? Senin tanımladığın şekliyle *akışkan* bir ilişkinin sınırları mı?" Vera biraz daha yaklaştı. "Yine de geçen gece beni aradın ama..."

"Ve büyük bir hata yaptım: Telefonu neredeyse yüzüme kapattın."

"Hiç de hata falan değildi... Hem de hiç. Beni araman çok hoşuma gitti, biliyor musun? Sadece doğru zaman değildi, önemli insanlarla meşguldüm."

"Cracco'daki akşam yemeği. Nasıl geçti?"

"Mutfağı her zaman ilham verici bir deneyim sunuyor."

"Ne yediğini bile anlamadığın o yemekleri kastetmiyordum, masadaki o çok özel iş arkadaşlarından bahsediyordum."

"Pislik olma, orada onlarla olmak benim için çok önemli, işim için çok önemli bir tanınma demek bu... Şirket müdürü ve onu kontrol eden fon yöneticisi, hepsi hesaplardan memnun ve yatırım yapmaya devam etmek istiyorlar: Çok yakında bir diş kliniği açacağız."

"Şu an kaç polikliniğiniz var?"

"Bunu bilmen gerek, kaç kez konuştuk... Neyse, şehirde üç tane var ve pazar lideriyiz: Hiçbir özel grup, teşhis ve ayakta tedavi alanında bizim rakamlarımıza ulaşamıyor."

Rakamlar... Vera'nın merkezindeki rakamlar ve Abisso'nun Çinlilerinin rakamları. İkisi de rakamlara ne kadar önem veriyorlardı...

Tommy'nin aklından hızla bir düşünce, çılgın bir fikir geçti.

Sormayı hiç beklemediği bir soru ağzından kaçıverdi: "Siz aynı zamanda sağlık hizmetlerine de bağlısınız öyle değil mi? Çok fazla yabancı görüyor musunuz? Göçmenleri kastediyorum."

"Daha ziyade Filipinliler ve Latinler oluyor, Afrikalılar daha az. Doğu Avrupa'dan da çok insan var."

"Dil konusunda zorluk çekiyor musunuz?"

"Özellikle Afrikalılarla ama idare ediyoruz."

"Hiç Çinlilerden bahsetmedin ama."

"Haklısın, nadiren geliyorlar ve gelenler de pratikte İtalyanlar: Ne dil ne de başka bir sıkıntı çekmiyoruz onlarla."

Tommy sebepsiz yere aklına geliveren o tuhaf fikrin peşinden gittiği için birden kendini aptal gibi hissetti ama başlamıştı bir kez.

"Dinle, bana bir iyilik yapar mısın? Aslında bir arkadaşıma yapılacak bir iyilik," diye sordu.

"Bizimle işbirliği yapmak isteyen bir meslektaşın mı var?"

"Hayır, bu işlerle hiç alakası yok. Bir gazeteci."

"Abisso..." Vera'nın dudakları onaylamayan bir ifadeyle kıvrıldı.

"Evet o. Bir araştırma üstünde çalışıyor. Milano'daki Çinliler hakkında. Bilirsin işte, aslında çok kapalı olan bu topluluğun yeni nesilleriyle birlikte, ilişkilerimizin karşılıklı olarak nasıl değiştiği üstüne bir araştırma."

"Heyecan verici. Okumak için can atıyorum."

"Şimdi sen pislik gibi davranıyorsun. Abisso zamana ayak uyduramayabilir ama iyi bir gazetecidir."

"Tamam, ama Çinliler hakkında ona nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum."

"Araştırmasının bir bölümü bizim sağlık hizmetlerimizi nasıl kullandıklarıyla ilgili. Çinlilerin hiç hastalanmadıkları ve hastalandıklarında da gizli saklı kendi kaçak hastanelerine gittikleri yönünde bir şehir efsanesi var bilirsin... Bu bir zamanlar doğruydu belki ama günümüzde öyle bir şey olmadığı kesin. İşte, geçtiğimiz yıl kan tahlili ve makineli tetkikler için, özellikle de ultrason için sizin merkezlerinize gelen Çin

lilerin sayısı nedir bilmek çok işe yarayabilir. Anlaşmalı ya da özel fark etmez."

***

"Bu cumartesi akşamı işin var mı?" Jin'in telefonu hiç de beklenmedik bir anda gelmişti. "İstersen birlikte akşam yemeği yiyebiliriz."

Elbette isterdi, hem de nasıl!

Ama ne yazık ki, Jin üstündeki diz altı elbisesiyle alev kırmızısı Mini Cooper'ının içinde onu almaya gelene kadar Abisso'nun kafasında kurduğu gibi romantik bir yemek değildi bu.

Aslında baş başa bile olmayacaklardı.

"Wenzhoulu girişimcilerin yıllık yemeği. Biz gazete için gidiyoruz," diye açıklamıştı. "Halkımla ilgili daha çok fikir sahibi olmak istiyorsan, bölgede dürüst ve yapıcı bir şekilde kök salmalarına rağmen kendi kimlik ve kültürlerini kıskançlıkla koruyan bu insanlar hakkında bilgi edinmek için doğru yer orası. Küçük bir berber dükkânı sahibinden büyük bir Çin yemek üretici ve dağıtıcısına kadar hepsini orada bulabilirsin."

Büyük bir salonda toplanmış olan yüzden fazla katılımcıdan kimisi uzun masalarda kimisi de altı kişilik yuvarlak masalarda oturuyordu. Jin bu insanların büyük çoğunluğunu tanıyordu ve sayısız selamlaşma ve birkaç tanışmadan sonra bir masadaki iki çiftin yanına oturtuldular. Yanlarında eşleri olan şık giyimli bu adamlardan biri Cinisello Balsamo beldesinde bir barın, diğeri ise bir Çin *fast food* zincirinin sahibiydi.

Dernek başkanının Jin'in sabırla çevirdiği uzun ve sıkıcı konuşmasından sonra yemek nihayet başlamıştı. Abisso yemeklerin güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı, doğal olarak Çin birası dışında. Yemek

yiyenlerle sohbet de keyifliydi, hatta bazen şaşırtıcı bir hale bile dönüşebiliyordu, mesela Abisso bar sahibinin kupada oynayan yerel futbol takımını satın almış olduğunu öğrendiğinde. Milano kulüplerini satın almak Çinlilerin bir şımarıklığı olsa gerekti...

Jin diğer masalardaki konuklarla kısa sohbetler etmek için sıkça uzaklaşıyordu ama tatlıdan önce ona doğru eğilip kulağına şöyle fısıldadı: "Şimdi çeşitli ödüller verilecek ve teşekkürler sunulacak... Ölümüne sıkıcı bir şey, ben şimdiye kadar tüm makalelerim için bir tane ödül aldım. Bir şeyler içmeye gitmeye ne dersin?"

Böylece Jin'in rehberliği sayesinde birkaç dakika içinde Navigli Nehri kıyısında yumuşak ışıkları ve hoş müziği olan, Jin'in parfümünün Abisso'ya çok daha hoş geldiği bir mekâna gittiler.

"Fuzhao'yla görüşmen nasıl geçti bana anlatmadın. Memnun kaldın mı?" diye sordu Jin, fonda çalan *'Yesterday'* ile.

"Bay Li... kendisine böyle dedik. İlginç bir sohbetti," diye yanıtladı Abisso. "Aslında doğrusu ben daha derinlere inmek istiyordum ama senin bana söylediklerinden daha fazlasını anlatmadı: Sahip oldukları umutlar ve hırslar."

"Sen ne bekliyordun? Hayatları bu, başka bir şeye yer yok."

"Başarısızlıkları düşünüyordum. İsteklerini başaramayanlar, bu hayata dayanamayanlar, borçlarını ödeyemeyenler... Onları düşünüyordum. Ama görünen o ki içlerinde böyle biri yok."

Gözlerini biraz kısarak Abisso'ya bakan Jin sanki onun düşüncelerine girmeye çalışıyor gibiydi. "Bu ilginin ardında ne var Abisso?" diye sordu sonunda kibar bir gülümsemeyle, bir cevap almaya kararlıydı. "Ben de

gazeteciyim ve bir ipucu yakalayan meslektaşımı görünce tanırım. Seni bu birkaç gün içinde ikinci görüşüm ve aynı konuya ikinci gelişimiz. Hayata geçirilecek projeler... ve şimdi ödenecek borçlar... ya da para ihtiyacı. Ve bu parayı elde etmek için ne olursa yapacak zavallılar. Söyle bana neyin peşindesin, *'shaboo'* ile mi ilgili?"

"Sentetik metamfetamin mi? Hani şu özellikle Filipinlilere satılan?"

"Saf taklidi yapma, bu kristallerin pazarı hızla genişliyor: Benim insanlarım bunu getiriyor ve sizin mafyanız da herkese satıyor."

Abisso başını iki yana salladı: "Hayır, uyuşturucuyla ilgisi yok... hem de hiç."

"Ne o zaman?"

Abisso birkaç saniye kararsız kaldı. Piyanoda *Moon River*'ın notaları çalıyordu ve Jin ona o kadar yakın ve o kadar güzeldi ki... kokusu o kadar yoğundu ki...

Sonuçta onun yardımı çok faydalı olabilirdi. "Yaptığım o nahoş espriyi hatırlıyor musun?" diye sordu alçak sesle.

Jin'in badem gözlerinin üstündeki kaşlar çatıldı. "Böbrek satmak üstüne olan mı?".

"Hah işte o..."

Abisso ona her şeyi baştan anlattı.

"Jin, İtalya ve Çin arasında böyle bir trafik var," diye bitirdi. "Buraya göç eden bu zavallıların başlayacak bir işleri olduğundan şüpheliyim... Depolarda köle gibi çalışmaya devam ediyorlar ve sahip oldukları tek şey onları buraya getirenlere olan borçları."

Jin sanki dili tutulmuş gibi duruyordu. Başını öne eğdi. "Bu kor... kunç," diye fısıldadı.

"Eğer ihtiyacım olursa bana yardım eder misin? İlerlemem için bana yardım eder misin?"

Jin başını kaldırdı.

Bakışları parfümü kadar yoğundu, bir okyanus gibi derin.

"Elbette," dedi kararlılıkla.

PAZAR

20

MA YONG'UN GİDİŞİ

Pazar dinlenme günüydü. Günün on iki zamanlık dilimi boyunca çalışılmazdı.

Ama zamanın saatlerle ölçüldüğü Batı'ya geldiğinden beri Ma Yong, pazar günleri de hep çalışmak zorunda kalmıştı. Ama üç gündür bir şey yapmıyordu, Feng'le paylaştığı birkaç metrekarelik odaya hapsolmuştu âdeta. Bir işine yarayacağı yoktu zaten ama artık haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyordu.

Öğle saatlerinde, Feng ile her zaman sipariş verdikleri *fast food* dükkânından gelen pirinç ve vejetaryen mantıyı yediği sırada *Nushi* yanına geldi.

"Bu akşam gideceksin. Sonunda senden kurtuluyorum ve yerine başka bir kız getirebileceğim: İşler tekrar canlanacak," dedi kindar bir havayla. "Banyo yapacaksın: Temiz olman ve kötü kokmaman gerekiyor, getirdiğin musibetlerin kokusundan kurtulamazsın ama neyse."

Feng ilerleyen saatlerde su masajı için müşterilerin kullandığı büyük küveti suyla doldurdu. "Seni ben yıkayacağım," dedi gözlerinde hüzünlü bir ışıkla.

Soyunmasına yardım etti ve sonra kendisi de soyunup neredeyse kaynar suyla dolu küvete o da girdi.

Onu nazikçe yıkadı. Neredeyse okşayarak: Kollarını, sırtını, küçük göğüslerini ve bacaklarını. Karnını, küçük ayak parmaklarını...

Sonra aynı incelikle onu kuruladı.

"Kendi toprağımıza dönmek uzun bir yolculuktur..."

"Önemi yok."

"Belki, oraya varınca Wu'yu yeniden bulursun..."

"Wu öldü."

"Belki sonra ailenle bir araya gelmene izin verirler..."

Ma Yong cevap vermedi, yüzündeki acı yüklü hafif bir gülümsemeyle Feng'in yüzünü hafifçe okşamakla yetindi...

***

Akşam oldu.

Buz gibi hava estiren adam, yanında Ma Yong'un daha önce hiç görmediği iki *shé tóu* ile dükkâna geldi. Adamın yanında, kimse gözlerini yerden kaldırmıyordu.

Ma Yong onun ne kadar açgözlü ve kötü bir ruha sahip olduğunu hemen anladı.

"Yanına hiçbir şey alma," diye emretti adam soğuk bir şekilde Ma Yong'a, Feng yanından uzaklaştırıldıktan sonra. "Ve başka sorun çıkarma, hoş karşılanmayacak."

Öldüğü zaman bu kötücül açgözlülüğü yüzünden bir *'guî'ye* dönüşeceğine şüphe yoktu, yani doyumsuz bir açlığın kurbanı olarak dolaşmaya mecbur kalan korkunç ve kötü bir hayalete...

"Birkaç gün uzakta olacaksın, sonra geri dönebilirsin."

Wu'ya da aynı şeyleri söylemişlerdi...

"Sana başka bir iş vereceğiz," adam hızla etrafına bakındı. "Bundan farklı bir iş ve kazandığın paranın hepsi sana kalacak."

Onu, oraya ilk getirdikleri aynı siyah arabaya bindirdiler.

Araba uzaklaşırken adamın ceketinin cebindeki telefon titremeye başladı.

Adam, saygılı bir tavırla ondan biraz uzakta bekleyen *Nushi'den* birkaç adım uzaklaştıktan sonra cevapladı.

"Evet, ben Avukat Fuzhao, söyleyin..."

***

Yolculuk bir saatten fazla sürdü. Bir bölümü otobandan, geri kalanı ise şehirler arası bir çevre yolundan devam etti.

Ma Yong her an havaalanı ışıklarının görünmesini bekliyordu, onun yerine bir göl gördü ve sonra araba ormanlık bir vadi boyunca tırmanmaya başladı.

Sonunda bir kasabayı geçtikten sonra yüksek bir duvardaki büyük bir kapının önünde durdular.

Duvarda bir kamera ve ortasında kırmızı haç olan renkli bir yazı vardı.

Akşamın karanlığında park içindeki bir köşke benziyordu, nitekim araba kapıdan geçip binanın girişine doğru ara yolu kat ederken Ma Yong parkı gördü. Ama araç orada durmadı, köşkün etrafını dolaştı,

sonra ondan daha küçük görünen başka bir köşk belirdi. Araba o yapının önünde, ışıkları sönük bekleyen bir ambulansın hemen arkasında durdu.

Mavi tunik ve pantolon giymiş iki Batılı adam onları bekliyordu. İkisinden biri arabaya doğru yaklaşırken elindeki sigarayı yere attı.

"Aşağı in," dedi iki *shé tóudan* biri sertçe. "Geldik. Onlarla git."

PAZARTESİ

21

YANGIN

"Peki nasıl ilerlemeyi düşünüyorsun?" diye sormuştu Jin, iki gün önceki cumartesi gecesi. Vakit gece yarısını geçiyordu ve mekândan yeni çıkmışlardı, birbirlerine yakın bir şekilde kanal boyunca Milano gece kulüplerinin önünde yürüyorlardı.

"Bazı fikirlerim var..." diyerek yalan söylemişti Abisso, aslında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Ama fikirler aklına genellikle geceleri gelirdi, bazen de pazar sabahları.

Nitekim o cumartesi gecesi Abisso'nun zihni fikir ya da içgörü geliştiremeyecek kadar başka şeylerle meşguldü: Jin'le geçirdikleri akşam ile, onun kırmızı ruju, siyah çorapları ve kokusuyla... Ama ertesi sabah beyni tüm hızıyla çalışmaya başlamıştı. Bir tür akşamdan kalma hali vardı, aradaki tek fark baş ağrısının yerine hissettiği hafif uyarılmaydı.

İlerlemek... Bu, Çin'e yapılan organ kaçakçılığının varlığına dair kanıt aramak demek oluyordu.

Ama nereden, hangi ipucundan başlayabilirdi?

Cevap neredeyse netti: Elindeki kesin olan tek şeyden başlamak. Yani donörlerden... Belki de onlara kurbanlar demek daha uygun olurdu.

Her ne kadar az olsa da üstünde çalışılacak bir şeyler vardı.

Ama Tommy'nin Çinlisi artık kapanmış bir yoldu: Adının ne olduğu, o güne kadar nerede çalıştığı, kiminle muhatap olduğu ve son aşamada kimlerle tanıştığı bilinmiyordu.

Taşrada ezilen adam için de aynısı geçerliydi, bulunduğunda bir böbreği ve kimlikleri üstünde yoktu ve cesedini almaya gelen de olmamıştı.

Ama bir yangında dumandan boğularak ölmüş olan üçüncü kişiye gelince, durum farklı ve daha umut vericiydi: Kaza tam da işyerinde olmuştu. Buradan yola çıkılırsa bir yerlere varılacağı ümit edilebilirdi.

Abisso tüm pazar sabahı bilgisayarının başından kalkmamış, üç ay önce Mantovano'da yaşanan o yangına dair bilgi ve haber aramıştı. Yangın, alevler içindeki büyük atölyenin içinde mahsur kalan dört zavallının canına mal olmuştu.

Olayı en çok haber yapan gazete internet üzerinden yerel bir yayın olan '*Mantova Now*' idi ve konuyla ilgili tüm haberler aynı kişinin imzasını taşıyordu: Gazeteci Bruno Testa. Abisso kendisi gibi bir muhabir olan adamın internetteki profilini ve iletişim bilgilerini bulmuştu: Fotoğraftaki kırışıklarla dolu yüz ve meslekte geçirilen uzun yıllara rağmen elde edilen az sayıdaki başarı, adamın durumuna dair net bir fikir veriyordu. Sayısız denemeden sonra akşama doğru nihayet onunla iletişim kurmayı başarmıştı. Zor ve karmaşık bir mesleğin meslektaşları olarak birbirlerini hemen anlamışlar ve Abisso telefonu kapatır kapatmaz internetten ertesi gün için Mantova'ya bir tren bileti almıştı.

İşte şu an, baharın tüm sıcaklığını kaybettiği ve sabahtan beri yağmur vaat eden bu pazartesi günü, Abisso iki saatlik tren yolculuğundan

sonra kasaba merkezinden arabayla birkaç dakika uzaklıktaki sanayi bölgesinde meslektaşıyla birlikteydi.

"Yangın sabah yedi civarında çıkmış." Bruno Testa fotoğraftaki halinden çok daha yorgun ve çökmüş görünüyordu. "Sürekli büyük iş yapma arayışındaki bir talihsiz," diye düşündü Abisso ama "Benim gibi," diye eklememeye özen gösterdi... "Yoldan geçen biri depodan yükselen alevleri görüp ihbarda bulunmuş; itfaiyeciler olay yerine geldiğinde birkaç Çinli çaresizce alevleri söndürmeye çalışıyormuş."

"Ne sebep olmuş?"

Abisso'nun meslektaşı omuzlarını silkti: "Kısa devre, elektrikli ısıtıcı, atılan bir sigara... üç aydır süren soruşturma sonucunda konuya hâlâ bir açıklık getirilmedi."

Tüm sabah yağmak üzere bekler gibi duran yağmur, sonunda ince ince dökülmeye başladı.

"O atölyede birkaç farklı faaliyet vardı, birden fazla şirket demek istiyorum. Yangının çıktığı yerde bunlardan yalnızca bir tanesi vardı." Bruno Testa, Abisso'ya pencerelerin yanındaki duvarın dumandan kararmış bir bölümünü gösterdi. "Asma kat gibi bir alanda ancak birkaç hasır şiltenin sığacağı büyüklükte alçıpan bir alan yaratılmış... O gece orada yedi kişi uyuyormuş."

Meslektaşının şemsiyesini onunla paylaşma teklifini bir jestle reddeden Abisso, paltosunun kapüşonunu kafasına geçirmekle yetindi.

"Üçü hemen dışarı çıkmayı başarmış ama diğer dördü yangını söndürmeye çalışmış; alevlerin artarak ilerlediğini fark ettiklerinde ise artık çok geçmiş. Çıkışa giden yol çoktan alevlerle kaplanmış... Umutsuzca

çelik kapılı küçük bir dolaba sığınmaya çalışmışlar; itfaiye ekiplerinin müdahalesi hızlı olmuş ve onlara alevlerden önce ulaşmayı başarmışlar ama onları orada dumandan boğularak ölmüş olarak bulmuşlar. Korkunç bir ölüm."

Yağmur hızla artıyordu. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Sadece şemsiyeye çarpan yağmur damlalarının sesi duyuluyordu.

"Şirketin sahibi olan Çinli karı koca haklarında bir dizi suçlamayla hemen soruşturmaya alındı. Kasten adam öldürmeden işyeri güvenliği yönetmeliklerinin ihlaline ve yasadışı göçmenlerin teşvikine kadar birçok suçlama vardı ama felaketin ertesi günü ortadan kayboldular. Bugün hâlâ haklarında tutuklama kararı olan birer kaçaklar."

"Kurbanların hepsi kaçak göçmenler miydi?" diye sordu Abisso, artık o da meslektaşının şemsiyesinin altında, yağmurdan korunmaya çalışıyordu.

"Hiçbirinin oturma izni yoktu."

"Peki kurtulanlar?"

"İkisi kaçaktı."

"Peki üçüncüsü..."

"Tüm belgeleri yasal ve düzenli bir genç, işyeri sahiplerinin yeğeni."

"Patronun akrabası olduğu halde depoda mı kalıyordu?" diye sordu Abisso şaşkınlık içinde.

"Belki de bunu diğerlerini kontrol etmek için yapıyordu ya da belki de Çinli aileler akrabalarına daha iyi bir muamele garantisi vermiyordur," diye fikir yürüttü alaycı bir şekilde Testa.

Ya da sadece bu en ucuz yol olduğu ve daha fazla tasarrufa imkân verdiği için, diye düşündü Abisso. "Hâlâ buralarda mı yaşıyor?" diye sordu.

"Elbette: Bir dava olacak ve o da tanık. Amcasının kaçarken terk ettiği eve o yerleşti."

"Onunla görüştün mü?"

"Bölgedeki diğer tüm meslektaşlarım gibi ben de denedim ama faydası olmadı. Aksi biri ve biz İtalyanlardan çok şüphe duyan bir tip. Ağzını tek açtığı kişi, ki o da mecbur olduğu içindi, savcı oldu. Bunun oldukça zor olduğunu düşünüyorum çünkü dostumuz birkaç kelime dışında dilimizi konuşamıyor."

Abisso birkaç saniye düşünür gibi durdu. "Belki şimdi aradan zaman geçtiği için görüşmeyi kabul eder, denemek isterim," dedi sonunda.

"Dene ama senin yerinde olsam bu olasılığa pek güvenmezdim, tekrarlıyorum çok aksi ve huysuz bir tip."

"Birkaç avroya yumuşayabilir..."

Testa şaşırmış göründü. "Gerçekten de bugün kimsenin hakkında konuşmadığı üç ay öncesine ait eski bir hikâyeye para harcamak mı istiyorsun?! Satmayı başarsan bile çok az para eder. Sen delirmişsin dostum..."

"Bunu bana çok söyleyen var," diyerek gizlemediği bir gururla karşılık verdi Abisso. "Ama bu hikâye için halihazırda cömert bir alıcım var: İsmini veremeyeceğim haftalık bir yayının editörü."

"O zaman deli olan o ya da beceriksizin teki. Bu hikâye artık eskidi, okur ancak dava bitiminde üç beş satır okuyacak kadar ilgilenir bununla."

"Muhtemelen haklısın ama ödediği sürece sorun yok..." dedi Abisso. "Bana son bir şey söyle: Hayatta kalan kaçak göçmenlere ne oldu?"

"Ne olmasını bekliyorsun ki? Ne belgeleri var ne de oturma izinleri... Polis merkezine götürüldüler, bir göçmen merkezinde tutuldular ve sonunda sınır dışı edildiler."

Meslektaşlar tren istasyonunda ayrıldıklarında, Abisso'nun cebinde hayatta kalan Çinlinin adı ve adresi vardı.

"Tercümanının onların lehçesini konuştuğundan emin ol," demişti Mantovalı meslektaşı trene binmeden önce son olarak.

"Hepsi Zhejiang'dandı."

22

ŞÜPHELER VE JANDARMA

Tommy Davies için de pazar günü evde geçmişti.

Yanında uyuyan Vera ile uyanmıştı, bu durum ona hemen az da olsa bir rahatsızlık hissi vermişti.

Doğruyu söylemek gerekirse geçen geceki gibi çılgın bir seks yerine beklenmedik bir şekilde oldukça sıradan bir sevişme olmuştu ve yanında uzanan Vera'nın çıplak vücudu da o sabah ona pek arzu edilir görünmüyordu.

Zihni nihayet sert ve bol bir kahveyle açıldıktan sonra ondan kurtulmak ve pazar gününün geri kalanını huzurlu bir yalnızlık içinde geçirmek üzere hastanede bir işi olduğunu uydurup çıkmıştı. Şu an için seks, ilişkileri açısından bir can simidi gibi görünse de Vera'yla bu yeni ve tuhaf "akışkan" ilişki modelinin gerçekten yürüyüp yürümeyeceğini düşünmemeye özellikle çaba harcadı.

Bu düşünceler onu az bir çabayla rahat bırakmıştı da diğerleri şaşırtıcı bir şekilde tüm gün boyunca onu takip etmişti. Üstüne üstlük pazartesi sabahı duştan çıktığı anda dakik bir şekilde yeniden beliriyermişlerdi.

Her şey bir yana bunlar kendi aralarında çelişki içinde olan düşüncelerdi: Bir taraftan klinik testlerden geçen Çinlilerin sayısını öğrenmek için Vera'dan bulunduğu rica ona çok saçma ve anlamsız geliyordu, di-

ğer yandan sadece kendine amacı doğrultusunda bir malzeme bulmanın inatçı umudu içinde görünen Abisso'nun düşüncelerinin gerçekten doğru olabileceği şüphesi arasında gidip geliyordu.

İşine konsantre olabilmek üzere hastane kapısında da yakasını bırakmayan düşünceler, tüm sabah etrafını sarmış gibiydiler. Öyle ki bir noktada, mikroskobunu âdeta unutup Yüzbaşı Pauli'nin irtibat bilgilerini aramaya koyuldu. Nihayet öğleden sonranın ilk saatlerinde bulmayı başardı ve aynı akşam için ondan randevu aldı.

***

İl Komutanlığı, Jandarma Nucleo birimi şehrin anacaddelerinden biri olan Moscova Caddesi'nin tam merkezinde yer alıyordu. Tommy'nin evine sadece birkaç yüz metre uzaklıktaydı; kısa bir yürüyüşle varılıyordu ve Tommy bunu şehrin üstüne sabahtan beri çöken rahatsız edici yağmurun altında yapmak durumunda kalmıştı.

Yüzbaşı Pauli onu hemen kabul etmemiş ve bekleme odasında, sıkılarak yaklaşık kırk dakika geçirmesine sebep olmuştu. Kabul ettiğinde ise ona özel bir kibarlık da göstermemişti. "Söyleyin Doktor, lütfen hemen konuya girin: Burada vaktin çok kıymetli olduğunu tahmin edersiniz sanırım."

Uzun bekleyişten gerilen Tommy şimdi bir de Pauli'nin bu tavrıyla karşılaşınca beklentisini yüksek tutmamaya karar verdi. "Önceki görüşmemizden sonra çok düşündüm... Siz havaalanında ölen Çinlinin ülkesine yasal bir organ nakli için gitmemiş olduğu ihtimaline mi inanıyorsunuz? Yani İtalya'dan Çin'e doğru olan bir organ kaçakçılığı trafiğinin içine düşmüş olabilir mi?"

"Bizim işimiz hiçbir ihtimali göz ardı etmemektir; ta ki en azından tersini kanıtlayana kadar," diye yanıtladı Yüzbaşı Pauli biraz zorla.

"O zaman ortada bir soruşturma var demektir."

"Doktor Davies bu size veremeyeceğim türde bir bilgi."

Gözlerini bir süre etrafta gezdiren Pauli, sonra dönüp Tommy'nin gözlerini yakaladı. "Benden randevu istediniz ve bunun sadece sıradan bir meraktan olduğunu düşünmek istemiyorum," dedi sert bir tonla. "Yapılan testlerden ilginç olabileceğini düşündüğünüz yeni detaylar mı çıktı yoksa?"

Tommy doğru kelimeleri aradı "Hayır... Ama son günlerde olayın başka bir yönünü düşünüyorum..."

Birkaç dakika içinde donörlerin Çin'e seyahat etmeden önce yaptırmaları gereken uyumluluk testlerine dair düşüncelerini paylaştı.

"İşte bu yüzden siz olayın bu yönünü dikkate aldınız mı diye düşündüm," dedikten hemen sonra iğneleyici bir şekilde ekledi: "Tabii ortada bir soruşturma varsa."

Yüzbaşı Pauli cevap vermeden önce birkaç saniye masasındaki bir kalemle oynadı: "Size mesleğinizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Doktorum bildiğiniz üzere," diye yanıtladı biraz şaşıran Tommy. "Sorunuz uzmanlığımla ilgiliyse patoloğum."

"Özel ve derinlemesine uzmanlık gerektiren bir iş olduğunu düşünüyorum."

"Elbette..."

"O zaman kendi işinizi yapmaya devam edin Doktor ve bırakın da sizin kadar uzman olan bizler de kendi işimizi yapalım." Pauli'nin gülümsemesi kibar ama oldukça soğuktu.

Yüzünün kızardığını hisseden Tommy yavaşça sandalyeden kalktı. "Değerli vaktinizi çaldığım için üzgünüm," dedi sertçe kapıya doğru yürürken.

"Doktor..." Pauli'nin sesi onu eli tam kapı koluna uzandığı sırada yakaladı. "Bir soruşturma olduğunu varsayarsak..."

Tommy ona doğru döndü. "Varsayarsak?"

"Gelip oturun Doktor," diyerek davet etti onu Pauli. "Kaba davrandım ve siz bunu hak etmediniz. Geçen gün size bahsettiğim iki vaka..." diyerek devam etti Tommy tekrar otururken. "Sizin tanık olduğunuz vakayla birlikte gözetimimiz altında."

"Bizzat kendiniz harekete geçmezdiniz aksi halde..." dedi Tommy.

Pauli gözlerini hafifçe kıstı. "İnanın bana, sadece üç Çinliden ibaret olsaydı bizzat kendim ilgilenmezdim," dedi yavaşça ama hemen sonra söylediği şeyden pişman olmuş gibi göründü. "Başka ihbarlar da var," dedi sonunda devamını getirmeye karar vererek. "Ve bunlar çok daha yakınımızda."

"Daha yakın mı? Ne kastediyorsunuz?"

"Bana başka bir şey sormayın Doktor, çok bile söyledim."

"İtalyanların da dahil olduğunu işaret eden ihbarlar mı demek istiyorsunuz?" diye ısrar etti Tommy.

Pauli soruyu direkt olmasa da genel bir şekilde cevapladı: "Organ

ticareti uluslararası bir beladır ve çok zengin bir pazar döndürür, suç örgütleri için ilgi çekicidir. İlk görüşmemizde size söylediğim rakamları hatırlıyor musunuz?"

"Söylediğiniz şey..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Pauli. "Ben size hiçbir şey söylemiyorum. Kurumlara güvenin Doktor. Sizi temin ederim ki işimizi iyi yapıyoruz," dedi Tommy'yi kapıya kadar geçirmek üzere kalkarken. "Ve buraya kadar gelip paylaştığınız düşüncelerinizle ilgili de sizi rahatlatmak isterim. Şunu söyleyebilirim ki biz zaten sizin bilgilendirmenizden önce bu araştırmaları yaptık ve laboratuvarlarda herhangi bir eşleşme olup olmadığını araştırdık."

"Peki buldunuz mu?"

"Hayır."

SALI

23

AMELİYAT

Kliniğin ve onu çevreleyen ormanın üstünde gök aydınlanmaya başlamıştı. Ama hiç penceresi olmayan ameliyat bloğunda şafak ışığının yerini keskin ve suni aydınlatmalar almıştı.

Ameliyat salonunda parmakları göğsünde birleştirilmiş halde hareketsiz duran doktor, ameliyat için hastayı hazırlamalarını bekliyordu. Uzun boylu bir adamdı, kemerli bir burnu ve maskesinin altından anlaşılabildiği kadarıyla ifadesiz bir yüzü vardı; steril bir önlük ve lateks eldivenler giyiyordu, ameliyat masasının karşı tarafında duran asistanı da aynı onun gibi giyinmişti.

Çoktan uyutulmuş olan Ma Yong'un minyon bedeni ameliyatın gerektirdiği şekilde sağ tarafa dönük olarak yatırılmıştı, iç bacağı bükülmüş, diğeri ise tamamen uzatılmıştı. Onu bu pozisyonda hareketsiz tutmak için bantlarla bağladılar, sol kolunu bedeninin sağ tarafı yatakla temas edecek şekilde omzunun üzerinde sabitlediler.

Bedeninin belirli bir kavis yaparak durması için kalçasının altına küçük bir rulo yerleştirdiler.

Asistan, kadının üstüne antibakteriyel bir solüsyon sürdükten sonra operasyon alanının etrafını hızlı bir şekilde yeşil perdelerle kapattı.

Ma Yong o kadar zayıftı ki kaburgaları tek tek sayılabiliyordu. Doktor asistanına bir baş selamı verdikten sonra on ikinci, yani son kaburganın altından kaburga boyunca uzun bir kesik açmaya başladı: Buna lumbotomi deniyordu. Son yıllarda daha iyi olarak kabul edilen, örneğin laparotomi gibi diğer açma yollarını sevmiyordu... o farklı bir ekolde büyümüştü ve uygulamaya kararlılıkla lumbotomi yoluyla kesme ile devam ediyordu, bunu neredeyse kendi imzası olarak görmeye başlamıştı.

12 çiftlik interkostal sinir bloğunu kesmemeye dikkat ederek ilk kas düzlemlerini beceriyle kesti. Bu kadar dikkat etmesinin sebebi hastaya operasyon sonrası sinir bozucu nevralji problemleri yaratmamak değildi, sadece o böyle aptal hatalar yapmayacak kadar iyi bir doktordu o kadar.

İşaret parmağını kesikten içeri soktu, sonra daha derindeki kas düzlemlerinden peritonu nazikçe ayırmak ve kesiğin arka kısmında çıkıntı yapan plevraya zarar vermeden kesebilmek üzere orta parmağını soktu.

Artık retraktörler tarafından açık tutulan ve aspiratörler sayesinde kanı tamamen kurutulan yaradan, içinde böbreğin bulunduğu gerota fasyasını çok net bir şekilde görebiliyordu; onu açıp organı bütünüyle dışarı çıkarmak sadece birkaç dakika alacaktı.

Uzun bir makasın üstüne sarılmış bir gazlı bez ile böbreküstü bezini nazikçe ayırdı.

Şimdi en hassas ana gelinmişti.

Büyük bir dikkat ve sabırla böbrek arterini en az üç santim kadar ayırdı; kısa kesme riskinin olmaması için uzunluk önemliydi; donörün

damarlarını uygun şekilde birleştirmek, yani damarların alıcınınkilere düzgün aşılanabilmesi için bu payın bırakılması kritikti... Cömertçe ödeme yapan bir müşterinin, nakli zor bir böbrekle karşı karşıya kalmasını göze alamazdı.

Üreter ilk bağlanan oldu ve sonra ayrıldı.

Sıra damarlara gelmişti: Önce atardamar, sonra toplardamar...

Birkaç saniye sonra Ma Yong'un böbreği nazikçe bir leğene yerleştirilmişti.

Fuzhao ile irtibatı sağlayan adam, spor kıyafetlerinin üstüne giydiği yeşil ameliyat önlüğü ile ameliyat salonunun bir köşesinde o ana kadar beklemişti. Ma Yong'un yarasının dikilmesini beklemeden önlüğünü çıkarıp sert bir emir vererek salondan ayrıldı: "Dikiş yapılır yapılmaz acilen yeni bir ameliyat için hazırlanın: Böbreği hemen nakledeceğiz."

24

JIN İLE YOLCULUK

"Böyle hızlı gitmek zorunda mıyız?" diye sordu hız göstergesinin yüz altmışı geçtiğini gören Abisso biraz endişeyle.

Abisso ikinci kez Mantova'ya doğru yolculuk ediyordu ama bu sefer alev kırmızısı Mini Cooper'ın yan koltuğuna rahatça kurulmuştu ve yanında harika bir yol arkadaşı vardı.

"Eğer gerçekten söylenilen gibi yabani bir tipse en iyisi senin en azından başta hiç görünmemen," dedi kendisine yapılan örtülü yavaşlama imasını görmezden gelen Jin. "Belki kendi yurttaşı olan biriyle konuşmaya daha meyilli olacaktır," diye devam etti.

"Lehçe sorun olmayacak mı?"

"Rahatla Abisso... Sana telefonda da söylediğim gibi ben Şanghay'da doğdum: Wenzhou lehçesini Mandarin'den önce öğrendim ben."

Mantova'ya ikinci gidişi ve birkaç günlük bir süre içinde Jin'i üçüncü görüşüydü: İlkinde deri dar pantolon giymişti, ikincisinde ise bu sabah olduğu gibi siyah deri mini etek giymişti. Jin şoför koltuğunda oturduğundan eteği cömert bir şekilde yukarı doğru çıkmıştı ve bacağının büyük bir bölümünü gözler önüne seriyordu. Abisso için onlara sürekli olarak bakmamaya çalışmak âdeta bir işkence gibiydi.

"Ama onu benimle konuşmaya ikna etmek zorundasın. Ona yangınla, amcasıyla ve firmanın yaptığı işle ilgili bir şey sormayacağımın garantisini ver."

"Evet, Abisso... Sanırım beşinci kez aynı şeyi tekrarlıyorsun! Sadece o felakette ölen iş arkadaşlarıyla ilgili birkaç soru o kadar. Onu konuşmaya ikna etmeye çalışacağım ama sana söz veremem: Biz Çinliler çok kararlıyızdır... ya da sizin tabirinizle inatçı diyelim. Sen onu ikna etmeye yarayacak başka bir şeyden bahsetmiştin aslında."

Abisso hızlıca bir hesap yapıp Tommy'nin ona verdiği paradan ne kadar kaldığını düşündü. "İki yüz avro diyebilirim." Adil bir teklifti, sonuçta Fuzhao'nun bulduğu Çinliye de aynı rakamı vermişti. "İşe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Siz İtalyanlarda para biriktirme mevhumu yok. Her zaman için harcamaya ve harcamaya odaklısınız," dedi Jin yolda radar olduğunu görüp sertçe frene basarken. "Ona yüz avro teklif edip sadece gerekli olursa teklifi artıracağım."

Radarı geçtikten sonra kararlılıkla yeniden hızlandı. Ya da inatçılıkla demek daha doğru olurdu belki...

***

Vardıklarında saat henüz sabahın 11'iydi; yanan firmanın kaçak sahipleri kasabanın eteklerinde teraslı bir evde yaşıyordu. Girişten birkaç metre uzağa park ettikten ve Abisso'ya arabada kalması yönünde bir baş işareti yaptıktan sonra Jin, bahçe kapısına doğru ilerledi.

İnterkomda uzun ve zorlu pazarlıktan sonra nihayet kapı kilidi açıldı ve Jin binanın girişine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Kapıda ayağında plastik terlikleri olan eşofmanlı ve beyaz tişörtlü genç bir Çinli belirdi. Sonra ikisi de eve girip gözden kayboldu. On dakikadan biraz fazla bir süre geçmişti ki Jin kapıda görünüp Abisso'ya yanına gelmesini işaret etti.

"Kabul etti," dedi Jin ona kapıda. "Ancak az sayıda soru ve sadece iş arkadaşlarıyla ilgili. Ve nakit yüz elli avro."

***

"Bay Huang, uzun süredir mi İtalya'dasınız?"

"Altı yıldır," diye çevirdi cevabı hemen Jin.

"Hep aynı yerde mi çalıştınız?"

Yine Jin çevirdi: "Onu çalışmaya gelmesi için ailesi, yani amcası çağırmış ve buradan hiç ayrılmamış."

"Yangında ölen dört talihsiz mesai arkadaşınızı hatırlıyor musunuz?"

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi oluşmayan genç, başıyla hızlıca onayladı.

"Onları iyi tanır mıydınız?"

"İyi tanımak deyince tam olarak neyi kastettiğini soruyor."

Abisso başka bir soruyla devam etmeyi uygun buldu: "Onlar ne kadar zamandır buradaydı?"

Jin henüz tercüme etmemişti ama Huang'ın cevabına şaşırmış görünüyordu: "İtalya'ya yeni gelmişler, yanlarında iki arkadaşları daha varmış ama onlar kaçmış."

"Hepsi yeni mi gelmiş?" Abisso şaşırmaktan çok, inanmaz bir şekilde sormuştu.

"On gün önce. Daha önce çalışan işçilerin başka yerden daha iyi bir teklif alıp aniden çekip gittiğini söylüyor."

Ne kombinasyon... Hal böyle olunca Huang'ın o zavallılar hakkında fazla bilgiye sahip olmaması şaşırılacak bir durum değildi.

"Yeni gelmişler derken Çin'den mi yoksa İtalya'nın başka bir yerinden mi?" diye sordu cesareti kırılan Abisso.

Huang bu sefer uzun konuştu.

"Beş tanesi amcasının Prato'da yaşayan aile dostlarının şirketinden gelmiş. Aniden iş gücü eksikliği yaşadıklarını ve içinde bulundukları kritik durumu gören bu cömert adam hemen onlara yardım etmek istemiş. Ama Prato'daki firmanın ismini ve cömert sahibinin adını söylemeyecek. Altıncı işçi ise direkt olarak Zhejiang'tan gelmiş: Ondan önce Çin'den hiç ayrılmamış."

Eğer böbreği alınan Çinli Prato'dan gelen o beş işçiden biriyse Abisso'nun ona o lanet firmanın ismini söyletmenin bir yolunu bulması gerekiyordu...

"Ölenlerden sağlık sorunu olan var mıydı biliyor musunuz?" diye sordu boğayı boynuzlarından yakalama vaktinin geldiğini düşünerek. "Herhangi bir ameliyat geçiren mesela."

Uzun süre düşünmesi gerekmeyen Huang hemen parmağını sol kaburgası boyunca gezdirerek yanıtladı.

"Çin'den yeni gelenin yan tarafında bir yarası varmış: Şanghay'da kısa süre önce ameliyat edildiğinden bahsetmiş ama ne ameliyatı olduğunu söylememiş."

Abisso ağzına gelen küfre güçlükle engel oldu.

İtalya'ya gelmeden hemen önce Çin'de ameliyat olmuş!

Yasadışı organ kaçakçılığı teorisini dayandırdığı üç vakadan yalnızca bir tanesi araştırmaya değer görünüyordu ki an itibarıyla onun da asılsızlığı ortaya çıkmıştı!

Abisso bir şeyleri tekmelemek istiyordu.

Belki hüzünlü bir ticaret yaşanmıştı ama İtalya'da üç kuruşa böbreğini almak üzere onu seçen herhangi karanlık bir organizasyon olmadığı kesindi. Ayrıca Şanghay'da bir tümör ya da başka bir hastalık sebebiyle bu ameliyatı geçirmiş olma ihtimali de vardı...

***

Tüm dönüş yolu boyunca ağzını neredeyse hiç açmadı.

Kurduğu kale ellerinin arasında yıkılıyordu... İki vaka onun akrobatik istatistikleri için bile çok az kalıyordu, ki bunlardan biriyle ilgili hiçbir şey öğrenmenin imkânı yoktu zaten. Diğeri ise Tommy ve Fuzhao'nun düşündüğü gibi aile arasında yapılan basit bir organ bağışı bile olabilirdi.

Nihayet büyük bir çıkış yapabileceği haber, daha beşikteyken boğulup yok olmuştu. Dahası Tommy'ye beş yüz avro borçlanmıştı.

Jin onu Sesto San Giovanni'deki sade, iki odalı dairesinin önünde indirdi. "Yine yardıma ihtiyacın olursa beni ara," dedi gülümseyerek.

"Dostça muhabbet için de arasam olur mu?"

"Telefonum sende var..."

"Belki bir şeyler içeriz... ya da bir akşam yemeği?"

"Neden olmasın?" dedi yine gülümseyerek. *Umut verici bir şey mi?* diye düşündü Abisso biraz endişeyle. "Ama önümüzdeki iki gün olma-

sın, gazetede yazmak için ülkemin sanayici heyetiyle görüşmek üzere Roma'da olacağım. Döndüğümde ara beni ve güzel bir restoran seç."

Abisso kırmızı Mini Cooper gözden kaybolana kadar ardından baktıktan sonra evin kapısına doğru yollandı.

Birkaç dakika sonra eski kanepesine kurulmuştu ve araştırmasına aldığı ölümcül darbeden ötürü baş gösteren depresyon ile, Jin'le yiyeceği akşam yemeğinin verdiği umutlu iyimserlik arasında gidip geliyordu. Tam o sırada cep telefonu titremeye başladı: Mantova'dan beklenmedik bir arama gelmişti...

"Selam Abisso, Bay Huang'la görüşmeyi başardın mı?" *Mantova Now* gazetesinden meslektaşı Bruno Testa hızla konuşuyordu. "Eğer ilginç bir şeyler söylediyse seni balkabaklı tortelli ve elbette ki şu meşhur domuz sosisimizden yemek üzere öğle yemeğine davet etmek istiyorum; tabii yemek karşılığında sana neler anlattığını da öğrenmek istiyorum..."

"Sen bu hikâyeyle artık kimsenin ilgilenmediğini söylememiş miydin?"

"Mesleki merak diyebilirsin. Ee, konuştun mu?"

"Ağzından üç beş şey alabildim o kadar," diye yanıtladı Abisso dikkatlice. "O da benim yüz elli avromu aldı. Kısacası paramı sokağa atmış oldum çünkü bana ilginç hiçbir şey söylemedi." Varsayımlar balonu sönüyor olsa da bilgi aktarmaya, daha da kötüsü potansiyel bir rakibin kulağına su kaçırmaya hiç gerek yoktu.

"Sana agresif bir tip olduğunu söylemiştim: Buna rağmen sen az da olsa ağzından bir şeyler almışsın. Söylesene bu konuyla hâlâ ilgileniyor musun peki?"

"Neden?"

"Meraklı olduğumu sana söyledim... Mesleki açıdan meraklı ama her şeyden önce titiz. İşte bu yüzden dün seninle görüştükten sonra sana verdiğim bilgilerin kontrolünü sağlamak istedim."

"Ve..?"

"Sana söylediklerimin içinde hatalı bir şey var: Hayatta kalan diğer iki Çinliden sadece biri yakalanıp sınır dışı edilmiş; diğeri ise hâlâ burada, ülkesine geri gönderilmek üzere bir gözaltı merkezinde tutuluyor. Onu da dinlemek ister misin? Belki diğerinden daha iyi huyludur."

Abisso mevcut durumu düşünüp kendine bunu yapmanın bir anlamı olup olmadığını sordu. Muhtemelen yoktu ama sonuçta tüm kaynakları dinleyip onları karşılaştırmak ve doğrulamak onun gazeteci olarak işiydi. "Onunla görüşmek pek de kolay olmayacaktır," dedi ellerini öne uzatıp. "Sonuçta bir gözaltı merkezinde: Başvuru yapmak gerekecek... İzin almak gerekecek..."

"Hiçbirine gerek yok: O merkezin müdürünü tanıyorum; birkaç hafta önce kendisiyle röportaj yaptım ve makalemde ondan çok iyi bahsettim. Hatta sana itiraf ediyorum: Onunla çoktan konuştum; yarın öğleden sonra onunla randevumuz var."

"Randevumuz mu? Bizim mi?!"

"O Çinliyle konuşmak istiyor musun, istemiyor musun? Ben de bu hikâyeden bir şeyler çıkarsam sana ne zararı var? Eğer ilginç bir şeyler çıkarsa bilgileri nasıl bölüşeceğimize dair bir anlaşmaya varırız ve her durumda senin müşterin memnun edilir."

Abisso şaşkındı: Daha bir gün önce okur için hiçbir çekiciliği olmayan bir hikâye olduğunu söyleyip hiç umurunda olmazken şimdi bu ilgi

nereden geliyordu? Yoksa meslektaşının burnuna bir koku mu gelmişti? Hayır, bu imkânsızdı; muhtemelen bu olayın altında başka şeyler olabileceğinden şüphelenmişti sadece ve her ihtimale karşı bunun irdelenmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Sana bir iyilik yaptığımı unutma," diye ısrar etti Testa. "Bu randevuyu sadece kendim için alıp sana hiçbir şey söylemeden tüm bilgileri kendime saklayabilirdim."

Abisso bir süre daha tereddüt etti. Sonuçta Huang'ın bildiklerini teyit etmek için birkaç soru sorması yeterli olacaktı o kadar... Kurnazlıkla kurgulandığında meslektaşını karanlıkta bırakacak sorular... "Beni istasyondan alır mısın?" dedi sonunda.

"Tren aynı saatte mi? Böylece önce seni söz verdiğim yemeğe götürürüm ve olayla ilgili biraz laflarız."

Evet, Testa olayın altında ne olduğunu anlamak için meraklanmıştı...

"Anlaştık... Ah s.keyim!" diye küfretti birden Abisso. Jin...

"Yarın için tercümanım yok." *Kahrolasıca Çin sanayicileri heyeti,* diye düşündü.

"Dert etme, ben hallederim ve sana sadece elli avroya patlar o kadar."

Abisso telefonu kapatınca çabucak birkaç hesap yaptı: Bu gibi yolculuklar ve yer değiştirmeler de düşünüldüğünde sponsor fonu çok hızlı tükeniyordu.

25

BEKLEME LİSTELERİ

"Sadece üç Çinliden ibaret olsaydı bizzat kendim ilgilenmezdim." Yüzbaşı Pauli, böyle demişti ve eklemişti: *"Başka ihbarlar da var ve bunlar çok daha yakınımızda."*

Bu sözler Tommy Davies'in aklından bir an bile çıkmıyordu. Bunların onun sorunu olmadığını düşünüp kulaklarını tıkamaya çalıştıkça kafasında daha fazla dönmeye başlıyorlardı.

Başka ihbarlar... Bunlar ne olabilirdi ve özellikle de Pauli ağzından kaçırıp, *"Çok daha yakınımızda,"* derken neyi kastetmişti?

Çok daha yakınımızda, demek sadece Çinliler ve onların ülkesiyle bağlantılı bir durum değil anlamına mı geliyordu?

Yoksa işin içine İtalyanlar da mı dahil oluyordu?

"Organ ticareti uluslararası bir beladır ve çok zengin bir pazar döndürür... İlk görüşmemizde size söylediğim rakamları hatırlıyor musunuz?"

Elbette hatırlıyordu: Tüm dünyada en az bir buçuk milyon dolar. Ayrıca organize suçlarda şüphesiz İtalya da hiç acemi değildi...

Üç Çinli'den ibaret olsaydı bizzat kendim ilgilenmezdim, bu sözler yalnızca üç vaka anlamında okunabilir miydi?

Başka vakalar da var mıydı?

Yani başka transplantasyon vakalarının varlığı biliniyor muydu? *Daha yakınımızda...* yoksa İtalyanlardan mı?

Vardiyasının sonuna doğru pek de verimli çalıştığı söylenemeyecek olan Tommy Davies bölümünden ayrıldı; asansörler, bitmek bilmez koridorlar ve hastanenin uzak bir bloğuna ulaşmak için tekrar asansörler.

Başka ihbarlar... Ama organ ticareti sadece transplantasyonla bitmiyordu. Naklin yapıldığı kişiler de vardı. Daha yakın olarak nitelendirdikleri alıcılar, yani yeni bir organ ihtiyacı olan kişiler miydi? Bunlar İtalyanlar mıydı?

Tommy, Organ Nakli Merkezi'nden içeri girdi. Birkaç dakika sonra bölüm müdür yardımcısı ve üniversiteden eski bir arkadaşı olan Doktor Lirica'nın ofisine varmıştı.

"Demek bekleme listesini istiyorsun Davies, öyle mi? Hâlâ çok uzun... Durum biraz düzelse de nakil için uygun olan organlar hâlâ çok az. Listede yaklaşık on bin kişi var, bunların yedi binden fazlası sadece böbrek ve karaciğer için bekliyor ve bekleme süresi üç buçuk yıla kadar uzayabiliyor. Tüm Avrupa'da durum aşağı yukarı böyle, aslında biz konuda en becerikli olanlar arasındayız ama zamanında müdahale konusunda, ideale hâlâ çok uzağız diyebilirim... Avrupa Konseyi, Avrupa Bağış Günü'nü düzenlediğinde ihtiyaç duydukları organa kavuşmak için boş yere beklerken her gün ölen on iki kişi olduğu varsayımından yola çıkmıştı."

"Elbette ki bir kalp ya da karaciğer ihtiyacı içindeki biri uzun süre hayatta kalamaz; böbrek yetmezliği içinse her zaman diyaliz imkânı var..."

"Diyaliz belli bir zamana kadar kullanılabiliyor Tommy; bu hastaların neredeyse yüzde kırkı dört yıldan fazla yaşamıyor. Bu yüzde, altmış yaş üstü kesimde daha da yükseliyor ve düşün ki diyalize alınanların bü-

yük bölümünü yaşlılar oluşturuyor. Sonuç olarak eğer gençsen ve başka hastalığın yoksa hayatta kalma şansın yirmi yıldan fazla bile olabilir ama altmış beş yaşın üstündeysen hayatta kalma süren üç ya da dört yıla ulaşmaz. Kolon kanserinin benzeri bir durum diyebiliriz."

"Kısacası kalp, karaciğer ya da böbrek hangisi olursa olsun en kısa zamanda bir organ bulmak gerekli..."

"Ne yazık ki öyle," diye onayladı Lirica üzgün ve bezgin arası bir ifadeyle.

Kısa bir sessizlikten sonra Tommy konuyu ilgisini çeken diğer tarafa yönlendirmeye çalıştı: "Başka yollar arayanlar da var..."

"Yurtdışından nakil ettirmek mi diyorsun? Hindistan, Mısır, Brezilya..."

"Yasadışı yollardan olanları kastediyorum."

"Yasadışı... Hasta açısından yurtdışında nakil yaptırmak bizde bir suç değil, hatta söylemek gerekirse şaibeli olan durumlarda bile. Bunu yapıp ülkeye geri döndüğünde anti rejeksiyon ilaçlarını ulusal sağlık örgütünden yazdıranlar bile var."

"Harika..." diye yorum yaptı Tommy. "Bu yolu izleyenler çok mu?"

"Güzel soru, bu nasıl bilinebilir ki?"

"Örneğin bekleme listelerini kontrol edip başvurusunu iptal eden ya da ameliyatı reddedenler sorgulanarak."

"Sorgulanarak mı... Sana söyledim, bu bir suç değil ki. Her halükârda aslında rasgele yapılan periyodik bir kontrol var, ancak sürecin durdurulması için ameliyata psikolojik olarak hazır olmadığını söylemen yeterli. Ama..."

"Ama?"

"Eğer bir *gezgin* arıyorsan," dedi yavaşça Doktor Lirica. "Bunu bekleme listelerinde bulmak pek de kolay değil."

"Anlamıyorum..."

"Listelerin nasıl çalıştığını biliyor musun? Onlara nasıl kayıt oluyor?"

"Hafızamı tazelersen daha iyi olur sanırım."

"Listeye herkes kaydolamaz: İhtiyacın olan organa göre çeşitli ayrımlar var; neoplazi hastalığın, HIV ya da hepatit benzeri bir enfeksiyonun varsa, kalp hastalığın varsa ya da alkoliksen, uyuşturucu bağımlısıysan ya da çok değil yaşın biraz ileriyse organ nakli için listeye alınmayı unutabilirsin."

"Mantıklı. Biraz acımasız ama mantıklı," diye fikir yürüttü Tommy. "Bağışlanan organlar kıymetli ve ancak transplantasyonun en yüksek oranda başarı olasılığı verdiği durumlarda nakledilmeli."

"Elbette ama ne bileyim... Altmış beş yaşlarında ekonomik sıkıntısı olmayan bir iş insanı olduğunu düşün; hep aktif bir hayatın olmuş ve ilaçlar sayesinde uzun yıllar diyabeti, yüksek tansiyonu ve bazı kalp rahatsızlıklarını kendinden uzak tutmayı başarmışsın ama şimdi böbreklerin iflas etti ve diyalize mahkûm oldun... Haftada üç gün kanının temizlenmesi için yatman gerekli, tüm yer değişikliklerini ve seyahatlerini yakınında diyaliz merkezi olacak şekilde ayarlaman lazım, bir ilaç kullanacağın zaman dozunu çok hassasiyetle hesaplaman gerekli, çok katı bir diyet uygulaman lazım ve üstüne bir de çilek kondurursak bu şekilde devam etsen bile dört yılı aşmayacak bir yaşam limitin var... Bu durumda organ nakli tek çözüm. Ama senin bu durumunla o bekleme listesine girmen asla mümkün değil, gerekli şartlara sahip değilsin."

"Bu yüzden tek çıkış yolu *gezgin* olmak..." diye tamamladı Tommy.

Doktor Lirica acı bir ifadeyle onayladı. "Ve ihtiyacın olan, organ için başka ülkelerde arayışa girmek ve ciddi ödemeler yapmak."

Sonra sesini alçaltarak devam etti: "Sana anlatabileceğim bir şey var aslında..."

***

Tommy eve döndüğünde ertesi gün için bir randevu aldı, sonra yatağa uzandı, kulaklıklarını taktı ve Led Zeppelin'in eski bir konser kaydını dinlemeye koyulup dünyanın geri kalanıyla irtibatını kesti. Abisso'nun iki aramasını görmezden geldi ama bir süre kararsız kaldıktan sonra Vera'nın aramasını cevapladı.

"İki gündür ortada yoksun. Önce benimle birlikte oluyorsun sonra da ortadan kayboluyorsun. Akışkan ilişkiden kastın bu muydu?"

"Yapacak çok işim vardı, meşguldüm," diye mırıldandı Tommy ama sonra hemen durumu toparlamaya çalıştı: "Biliyorum, kulağa çok kötü bir film repliği gibi geliyor... Ama gerçekten bu doğru, biriken çok işim vardı. Özür dilerim."

"Bir telefon ya da s.ktiğimin bir WhatsApp mesajı da mı atamadın... Yarın görüşebilecek miyiz en azından, geceyi birlikte geçiririz?"

Tommy son iki gündür kafasında dönen şeyler arasında bu buluşmayı hiç istemiyordu ve ancak şimdi Vera'nın onun düşüncelerinden çok uzakta olduğunu fark ediyordu.

Vera düşüncelerinden çok uzaktaydı: Zihninde, aynı anda sağlam kalesinin sakin surlarına saldıran iki karmaşaya yer yoktu...

Tommy buluşmayı hiç istemiyordu ama kabul etti.

"Öyleyse anlaştık," diye konuyu sonlandırdı Vera birkaç dakikalık gereksiz bir sohbetten sonra ve ekledi: "Ah unutuyordum, benden arkadaşın için istediğin şeyi yapıyorum... Ne angarya! Yarın sana sonuçları getiririm: Bende dizüstü bilgisayarınla bıraktığın harici belleğe koyarım."

Tommy telefonu kapatırken bu işin Vera için gerçekten de ne büyük bir zahmet olduğunu düşündü: Merkezin bilgisayar programına girmek için bir tıklama ve sonra bilgileri onun harici belleğine koymak için ikinci bir tıklama. Bu araştırma bölge genelinde Pauli tarafından çoktan yapılmıştı. Ama Vera'ya bunun gereksiz bir iş olduğunu söylemeye değmezdi çünkü bunu söylemesi halinde ona bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı ve bu da hiç katlanmak istemediği bir öfke patlamasına yol açacaktı. "*Sen benim merkezimin organ ticareti yaptığını mı düşünüyorsun?!*"

Tommy kulaklıklarını tekrar takıp Led Zeppelin'e geri döndü ve her ne kadar başarısız olsa da dünyadan tekrar kopmaya çalıştı.

ÇARŞAMBA

26

AYILIŞ

Gözlerini yavaş yavaş açtı.

Boğazının yandığını ve kaslarının, en küçük hareketinde bile ağrıdığını hissediyordu. Ama şaşılacak şekilde ameliyat edilen kısımda hiçbir acı duymuyordu.

Fei Lian'ın kara mağarası gibi karanlık bir rüyadan çıkmıştı. *Fei Lian*, yani tek gözlü, yılan kuyruklu boğa.

Ma Yong üşüyordu.

Önceki günden hiçbir şey hatırlamıyordu, sadece onu inceleyen bulanık yüzler ve etrafında gezinip duran eller.

Odada yalnızdı, içeride ne başka yatak ne de pencere vardı.

Odayı, vızıldayan neon bir ışık aydınlatıyordu.

Ma Yong, günün hangi saati olduğu sorulsa yanıt veremezdi.

Serum şişesinden bir bir dökülen şeffaf damlalar koluna giriyordu.

Duvarlar tamamen beyazdı. Tıpkı tavanlar gibi. Diğer her şeyin rengi gibi.

Gözlerini kapadı, tekrar uykuya dönmek için değil sadece görmemek için.

***

Feng'i sabahın yedisinde uyanık bulan *Nushi* şaşırdı; küçük yatağında cenin pozisyonunda kıvrılmış sessizce ağlıyordu.

"Gözyaşının uğursuzluk getirdiğini bilmiyor musun? Hemen kes şunu," diye emretti ona sertçe. "Neden ağlıyorsun?"

"Ma Yong..."

"O küçük sürtüğü düşünüyorsun demek. Onu nasıl yıkadığını gördüm... Siz yoksa *lālā* mısınız?" dedi küçümseyen sesiyle, sonra ekledi: "Burada müşterileri memnun ettiğin sürece lezbiyen olman beni hiç ilgilendirmez. Kes artık şu ağlamayı, Ma Yong'un artık başka bir yerde çalışıyor, sen de okşayacak başka bir kız arkadaş bulursun kendine."

Feng hâlâ kendi içine kıvrılmış gibi durmaya devam ediyordu ki sonra birden bir isyan tavrı içinde gözlerini meydan okurcasına *Nushi*'ye kaldırdı. "Onu başka bir iş yapmaya götürdükleri doğru değil!"

Nushi birkaç saniye şaşkınlık içinde kaldıktan sonra öfkeyle karşılık verdi: "Senin gibi bir aptal ne bilir ki!"

"Bana her şeyi anlattı. Kocası Wu'ya olanları ve kendisinin de başına gelecek olan şeyi."

Nushi yine birkaç saniyelik bir sessizliğe gömüldü. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu yumuşamış ve ikna edici bir hal almıştı:

"Borcunun bitmesine çok kalmadı Feng. Yakında daha fazla para kazanabileceksin ve kendine bir ev bulabilirsin. Susman gereken konularda çok konuşup da bunu mahvetme. Bunu hiç kimseyle konuşma."

***

"Sizi böyle zamansız bir vakitte rahatsız ettiğim için gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm."

Hattın diğer ucundaki Avukat Fuzhao, ona aceleyle devam etmesini söyledi.

"Feng'le ilgili, burada çalışan diğer kız..."

Nushi kısaca kızla yaptığı konuşmayı anlattı.

"Gerekeni yapmak zorunda kalacağım," dedi sonunda Fuzhao soğuk bir sesle. "Bu arada onu sürekli gözetim altında tut ve dışarı yalnız çıkarma."

Cep telefonunu masanın üstüne koyan Fuzhao cihazı neredeyse takıntılı bir hassasiyetle, görünüşü bununla tamamen aynı olan diğer üç cihazla hizaladı.

Sonra günün ikinci kahvesinden bir yudum alıp gözleri kapalı bir halde tadını çıkardı.

Dudaklarını bembeyaz bir mendille metodik bir hareketle sildi.

Tıpkı ofisini her sabah tam altı buçukta açması gibi; ne bir dakika fazla ne bir dakika eksik. Metot onun için bir zihniyet olmanın yanında işinin de vazgeçilmez bir parçasıydı; omuzlarında taşıdığı büyük bir sorumluluk ve hesap vermek zorunda olduğu kendisinden çok daha önemli insanlar vardı...

Sayısız iş yönetiyordu ve bunlar hep birlikte kesintiye uğramaması gereken bir nehir gibi gizli para akışı sağlıyordu; kesintiye uğraması halinde bedelini ödeyen o olurdu... Eğer organ ticareti sekteye uğrayacak olursa, nehrin sadece küçük bir kolu olmasına rağmen, suyu kirletip zehirlerdi: *Nushi'nin* genç fahişesi ve üç kuruşluk o gazeteci yalnızca bir kaplanı rahatsız edecek iki sinekten ibaretti ama yine de çok ihtiyatlı olmak ve harekete geçmek gerekliydi.

İlkinin başı ezilecekti; ikinciye gelince, Huang durumu iyi idare etmişti ve o İtalyan'ın şüphelerinin peşinden gitmek üzere elinde hiçbir şey kalmamıştı. Mecburen durmak zorunda kalacaktı.

Ve bunu yapmayacak olursa da...

27

ARACI

Doktor Lirica görüşmelerinin sonunda Tommy'ye yaşanan bir olaydan bahsetmişti...

"Birkaç ay önce hastanenin başka bir bölümünde yatan bir hasta için bir organ nakli değerlendirmesi yaptık. Hatta kendisi, benim bir tanıdığımın kocasıydı ama ne yazık ki onu bekleme listesine almak mümkün olmadı. Böylece bir *gezgin* olmaya dönüşmek üzereydi ki, kendisine bir teklif geldi ama kabul edecek vakti olmadı çünkü durumu hızla kötüleşti ve öldü. Dul kalan eşi, yani benim tanıdığım olan kişi, bu durumu hemen sonrasında ihbar etti. İstersen seni kendisiyle görüştürebilirim: Sana olanları anlatmak isteyebilir."

Lirica'nın aracılığı sayesinde kadın görüşmeyi kabul etmişti. Bir gece önce kendisinden randevu alan Tommy, şu an şehrin en iyi semtlerinden birinde çok şık bir dairenin salonunda bu kadınla karşı karşıya oturuyordu.

"Uzun süre olayı ihbar edip etmemek arasında kaldım." Hâlâ çok güzel bir kadındı, ince ve narin hatlara sahipti, yaşa teslim olmamış aksine yaşı ona daha büyük bir çekicilik katmıştı. "Bir yandan bu ticareti insanlık dışı ve iğrenç buluyordum... ve bunu ihbar etmenin benim görevim olduğunu düşünüyordum ama diğer taraftan böyle davranarak bu insanların teklifi sayesinde benim kocamın durumunda olup yaşama ihtimali olan birinin elinden bu şansın alınmış olacağını da düşünüyordum." Berrak gözleri büyük bir soğukkanlılıkla yaşanan acıyı yansıtı-

yordu. "Size şunu itiraf etmeliyim ki sahip olduğum bilgilerin kimsenin kimliğini deşifre etmeyecek kadar muğlak olduğunu gördüğümde, bunu ancak o zaman yapmaya karar verdim." Gözlerini birkaç saniye için Tommy'den kaçırdı. "Bunun için beni yargılamayın... kocamla benim içine düştüğümüz bu gibi durumlarda ne kadar ıstırap çekildiğini tahmin bile edemezsiniz. O kadar ki en azından başkalarının bu durumdan çıkış yolu bulmasını arzu ediyor insan."

"Sizi çok iyi anlıyorum inanın bana," dedi Tommy anlayışlı bir ifadeyle.

"Kocamla bizimkisi hep çok mutlu ve şanslı bir hayat oldu: Elbette ki ekonomik bolluğun çok yardımı oldu ama aradaki on beş yaş farka rağmen her şeyi paylaşmadığımız tek bir gün bile olmadı. Mutlu ve şanslı... İki yıl öncesine kadar. Kocama akciğer kanseri teşhisi kondu. Amerika'ya bile gittik ama ameliyat edilmesi mümkün değildi. Doğru tedaviyi sonunda burada bulduk: Moleküler Hedef Tedavisi. Yeni bir yol, özellikle bu kanser türü için yeni bir tedavi; kemoterapinin yerini alan bir tedavi. Sonuçlar mümkün olanın en iyisiydi: Tümörün büyümesi durdurulmakla kalmamış, gerilemeye bile başlamıştı... Sonunda bir ışık görüyorduk, tek yapılması gereken terapiye devam etmekti. Ama..." Anıların yarattığı duygusal dalgalanma birden onu ele geçirdi ve kadın birkaç saniye duraklamak zorunda kaldı.

"Aptal bir hepatit... Yıllar önce kapılmış, kronik formda ve varlığını bize unutturacak kadar hafif bir hepatit... Bir yıl önce birden hızla agresifleşmeye başladı... Kanser ilaçlarına mı bağlıydı yoksa en basit haliyle ölümlülük gereği miydi bilmiyorum ama karaciğeri hızla yok etmeye başladı. Tedavisi yoktu: Sadece organ nakli kocamı kurtarabilirdi." Kadın yine birkaç saniye duraklamak zorunda kaldı. "Ne yazık ki kocamın

organ nakli bekleme listesine alınmasını engelleyen en az üç kriter vardı: Tümör patolojisi, anti rejeksiyon ilaçlarını etkisiz kılacak olan uygulanan tedavisi ve altmış sekiz yaşında olması. Ben kendimi bağışçı olarak önerdim ama maalesef uyumlu çıkmadık... Ne yazık ki çocuğumuz yok, kocamın başka yaşayan akrabaları da yok. Kısacası organ nakli olasılığı yoktu, hiç ümit yoktu. Sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı."

Tommy koltuğun kolunu sıktığını fark etti. Sadece birkaç saat önce acımasız olmasına rağmen bekleme listesinin programlanma şeklinin mantıklı ve makul olduğunu savunuyordu. Şimdiyse bu ona sadece dayanılmaz bir gaddarlık olarak görünüyordu.

"İşte tam o sırada bir telefon geldi. Gizli numara. Mükemmel İtalyanca konuşuyordu ama aksanından yabancı olduğu anlaşılıyordu... Doğulu olduğunu söyleyebilirim. Çok eğitimli ve kibardı, durumdan haberdar olduğunu ve belki bize yardım edebileceğini söyledi: Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kocamın durumuyla ilgili her şeyi biliyordu. Başta çok şüpheciydim, durumdan faydalanmak isteyen bir çakal olacağından korktum ama telefonu hemen kapatma arzuma direndim. Anti rejeksiyon ilaç tedavisinin yan etki olarak akciğer kanseri tedavisini etkisiz kıldığı bilgisine sahip olup olmadığımı sorduğunda biraz güvenimi kazandı: Yani organ nakli kocamın hayatını sadece birkaç yıl uzatacaktı. Bana bunu bu kadar açık bir şekilde söylemesini takdir ettim ama şu an bunu güvenimizi kazanmak için kurnazca ve bilerek yaptığına inanıyorum... Birkaç haftalık bir ömre karşılık birkaç yıllık bir ömür: Kim kararsız kalabilir ki? Tekrarlıyorum, çok kibardı ve kesinlikle hazırlanmış görünüyordu. Söylediğinden emindi, o kadar ki onun bir doktor olduğunu düşündüm... Bana, beni çok kıymetli bir cerrah ve ekibiyle temasa geçirebileceğini, donörün hayatta olduğunu ve uyumluluk doğ-

nılması için tüm kontrollerin son süratle yapılacağını garanti etti; uygun donörü bulmanın on günden fazla sürmeyeceğini de ekledi. Tüm Avrupa'da yıllardır gizlice hareket ettiklerini, bunun yasadışı bir faaliyet olduğunun farkında olduğunu söyledi ama sundukları hizmetin profesyonellik seviyesinin yüksekliğine bakıldığında sadece sağlık sistemindeki bir boşluğu doldurmak yerine yasal sağlık sistemi dışında kalmış kişilere yaşama imkânı sunmanın daha doğru olduğuna inandıklarını söyledi."

"Böylece sonunda sizi ikna etti..."

"Bu sadece ilk temastı. Sonraki günlerde üç kez daha görüştük. Doğal olarak kocam ve ben garanti istiyorduk, tabii ki muhatabım da ihtiyatlıydı. Nakil işleminin Batı Avrupa'da uzmanlaşmış bir klinikte gerçekleştirileceğini anlattı ancak nerede olduğunu belirtmedi: Sadece uzun bir yolculuk olmayacağını söyledi. Bizi yakın zamanda nakil yaptırmış ve çoktan normal hayatına dönmüş hastalarla konuşturabileceğini söyledi: Bir Hollandalı, bir de İsviçreli olduğunu belirtti."

"Ödeme hakkında konuşma imkânınız oldu mu?" diye sordu Tommy nazikçe.

"Dört yüz elli bin avro. Rakam buydu."

Tommy rakamın büyüklüğüne oldukça şaşırmıştı.

"Bunu ödeyebilirdik. Kalite ve güvenliğin bir bedeli olduğunu söyledi: Sözkonusu olan derme çatma bir hastanenin sıradan bir cerrahı değildi ve hiçbir bilgisi doğrulanmamış bir donörden de bahsetmiyorlardı. Diğer taraftan tüm ekibin aldığı risk de vardı."

"Sonra nasıl ilerlediniz peki?"

"İlerlemedik. Kocam aniden kötüleşti ve hepatit komasına girdi... Son temastan beş gün sonra da beni terk edip gitti."

Birkaç saniye kimse konuşmadı.

"Aynı akşam telefon geldi. Öğrenmişti. Her zamanki gibi çok kibardı... Beni teselli edecek sözler söyledi. O günden sonra kendisinden bir daha hiç haber almadım."

28

GERİ İADE İKAMET MERKEZİ

Geri İade İkamet Merkezleri.

Ulusal topraklardan çıkarılmak üzere bekleyen belgesiz kaçak göçmenlerin bekletildiği yerler.

Tamamen Bizans'tan miras kalan bir İtalyan davranış biçimiyle, hükümetin siyasi yönelimi ve konuyla ilgili mevzuatı gereğince politik olarak en doğru tanımın arayışı içinde, merkezlerin ismi son yıllarda birçok kez değişmişti. Başta "Geçici İkamet ve Yardım Merkezleri" idi. Sonra "Yardım" kaldırılmış sadece "Geçici İkamet Merkezi" olmuştu. Sonra bir kez daha değişip "Tespit ve Geri Gönderim Merkezleri" halini almış ve nihayet sonunda "Geri İade İkamet Merkezleri" isminde karar kılınmıştı.

Buralar uygulamada, gerçek anlamda birer gözaltı merkezleriydi.

Kabul edilemez şartlara sahip ve çoğunlukla çok kalabalık yapılardı. Bazı durumlarda içinde gerilimin arttığı ve gerçek isyanların çıktığı yerlerdi. Göçmenlerin insani haklarının savunulması yönünde kaldırılmaları gerektiğini savunan çok sayıda komite ve dernek doğmuştu.

Mantova'daki merkez gerçek bir hapishanenin tüm özelliklerine sahip olsa da yine de örnek alınacak bir merkezdi ve müdürü bundan gurur duyuyordu. *Mantova Now*'da kendisini parlatan röportajdan o kadar memnun kalmıştı ki bu nezaketin karşılığını vermek üzere çok istekli bir şekilde, yangından kurtulan Çinliyle gayri resmi bir görüşme

talebini hemen kabul etmiş ve onunla ilgili toplanması çok zor olan tüm bilgileri sağlamıştı. İsmi Sun Li idi, Zhejiang'ın kırsal bölümündeki küçük bir köyde doğmuştu, otuz iki yaşındaydı. Yangından kaçan başka bir yurttaşıyla birlikte geçen ay sınır dışı edilecekti ama yola çıkmadan iki gün önce hastalanmış ve tetkikler için hastaneye kaldırılmıştı, bu yüzden sadece arkadaşı sınır dışı edilmişti. Onun geri gönderilmesi ise önümüzdeki on gün içinde öngörülüyordu.

Abisso daha merkeze ayak bastığı ilk andan itibaren Mantovalı meslektaşının yanında olmasından hoşnut değildi. Testa onu önceki gün Huang'la olan görüşmesi hakkında soru yağmuruna tutmuştu ama şu anki görüşmeyi mümkün kılan ve üstelik bir de tercüman sağlayan o olduğu için onu dışlayamazdı. Tercüman evinin altındaki barın Çinli sahibinin 18 yaşındaki oğluydu. Her halükârda genel soruların altına gizlenmiş, Huang'dan öğrendikleriyle karşılaştırma yapma imkânı sunacak birkaç soru yeterli olacaktı. Testa biraz kurnazlıktan hiçbir şey anlamazdı.

Küçük bir ofise alındılar: Belki binada gerçek bir görüşme odası yoktu, belki de müdür tarafından yapılan bir jestti sadece. Abisso masanın ardındaki koltuğu Testa'ya bırakıp kendisi genç tercümanla birlikte iki rahatsız koltuktan birine oturmayı tercih etti. Uzun beklemediler. Birkaç dakikalık bir bekleyişten sonra Sun Li bir gözetmen eşliğinde odaya getirildi. Uzun boyluydu ve bir deri bir kemik denecek kadar zayıftı; omuzları çökmüştü ve kesinlikle sağlıklı bir insan izlenimi vermiyordu. Genç Çinli hemen ayağa kalkıp ona yerini verdi ve kendisi Abisso'nun yanında ayakta durdu.

Meslektaşını kuşkulandırmak istemeyen Abisso'nun ilk soruları, yangınla ilgili oldu. Nasıl çıktı, olup bitenin farkına varan Sun Li ne yaptı, nasıl kurtuldu..? Sonra hikâyesiyle ilgili daha kişisel sorular gel-

di: Nereden geliyordu, ne kadar zamandır İtalya'daydı? Ancak sonunda Testa'nın sıkılmış ifadesi, bu görüşmenin hiçbir anlamı olmadığına artık kesinlikle ikna olduğunu belli ettiği vakit, Abisso gönlündeki sorulara geçti, yani Huang'ın söylediklerini doğrulamaya yetecek birkaç soru.

"Mantova'ya yeni gelmişsiniz ve birden lanet bir yangın çıkıyor..." dedi, bunu bir sorudan ziyade görüşmeyi sonlandırmak için yapılan bir yorum gibi söylemişti.

Sun Li cevap vermeden önce şaşkın bir ifade takındı.

"O depoda uzun zamandır çalıştığını söylüyor," dedi genç tercüman.

"Geleli birkaç gün olmamış mıydı? Toskana'dan?" Abisso'nun kafasında çanlar çalmaya başladı.

"Bir yıldan fazla bir süre önce Milano'dan gelmiş," şeklinde oldu çeviri.

Huang'ın bu konuda yalan söylemiş olması mantıklı olabilirdi: Çalışma arkadaşlarıyla ilgili az bilgiye sahip olduğunu söyleyerek daha fazla soru cevaplama derdinden kurtulmuş oluyordu. Ya da...

"Peki ya hayatta kalmayı başaramayan arkadaşların?"

"Hepsi de uzun süredir o depoda çalışıyordu," şeklinde oldu cevap. O geldiğinde diğerleri çoktan oradaydı.

Abisso sırtından aşağıya bir ürperti indiğini hissetti.

"Hepsi mi?" diye sordu sesinin tonunu kontrol etmeye çalışarak.

Sun Li tereddüt etmeksizin onayladı.

"İçlerinden birinin tam şurada bir yara izi vardı hatırlıyor musun?" Abisso kendi karnının yan tarafını gösterdi.

Bar sahibinin oğlu çeviriyi yaparken yüzünde yarım bir gülümseme vardı: "Onu iyi hatırlıyor: İtalya'ya gelince hemen ismini değiştirmiş, kendine WeiQí diyormuş... 'Çok şanslı adam' anlamına geliyor..."

Ne şans ama... Abisso acı bir şekilde gülümsedi. "O yara izi bir yıl önce sen depoya geldiğinde var mıydı?" diye sordu, sesi artık titremeye başlamıştı.

Bu sefer Sun Li biraz ihtiyatla yanıtladı ama yanıtladı.

Hayır, o zaman yara izi yoktu.

Abisso çenesinin kasıldığını hissetti. Huang ona bu konuda da yalan söylemişti: 'Çok şanslı adam' bir böbreğini vermek üzere buradan Çin'e gitmişti!

İnançlarının kalesi hâlâ ayaktaydı ve payandaları her zamankinden daha güçlüydü!

Ani heyecanını saklamaya çalışan Abisso, Bruno Testa'nın artık ona yeni bir dikkatle baktığını fark etti: Bu sorularla onun nereye ulaşmak istediğini anlamaya çalıştığı şüphesizdi.

Ama Abisso kesinlikle duramazdı artık...

"O iz bir ameliyat için Çin'e gidip döndükten sonra oldu değil mi?"

Sun Li cevap vermek istemiyor gibi göründü. Abisso neredeyse inatla soruyu tekrar etmek zorunda kaldı.

Cevap damlalıkla verilen su gibi geldi, tercümesi ise Abisso'nun üstünde şiddetli bir elektrik şoku etkisi yarattı.

"Bunun doğru olduğunu söylüyor, WeiQí ameliyat geçirmiş ama Çin'de değil. Sınırdan çıkmamış, onu arabayla buraya birkaç saat uzaklıktaki bir hastaneye götürmüşler..."

***

Sun Li başka bir şey söylemedi, daha doğrusu başka bir şey bilmediğini söyledi: WeiQí geçirdiği ameliyatla ilgili konuşmayı hiç istememiş, hatta bunu yapmaktan korkar gibi bir hali varmış. Onu hastaneye götüren kişilerin kim olduğuyla ilgili de hiç konuşmamış.

Ama Sun Li başka bir şey bilmiyor olsa da '*Mantova Now*'daki meslektaşı artık her şeyi öğrenmek istiyordu...

Tercümanlık yapan genci bıraktıktan sonra Abisso'yu istasyona götürürken âdeta soru yağmuruna tuttu.

"Buradan ekmek çıkar ve sen hepsini kendine saklamak istiyorsun," dedi.

"Aynı makaleyi yazmamak üzere bilgileri bölüşeceğimizi sen söylemiştin hatırlarsan?" diyerek dayanmaya çalıştı Abisso. Özellikle de şimdi yasadışı organ nakillerinin tamamen İtalyan topraklarında gerçekleştirildiği kesinlik kazanmışken ona öğrendiklerini anlatamazdı.

"Sen yangınla, Sun Li ve onun gözaltı durumuyla ve gerçekleştirilemeyen geri gönderimiyle ilgili bilgileri kullan lütfen. *(Ben gerisini alırım ve senin bunları bilmene hiç gerek yok.)*"

Ama Abisso'nun bir balık gibi sessiz durmasına rağmen sorular ısrarla devam etti.

"Huang sana o Çinlilerin ülkeye yeni geldiklerini söylememiş miydi? O yara izinin ne önemi var, önceden ya da sonradan olması neyi değiştirir? Ayrıca neden bu yakında bir yerde ameliyat olduğunu öğrenince rengin öyle soldu? Ne s.kimin ameliyatını olmuş? Görünen o ki sen bunu da biliyorsun..."

Bu son soru da diğerleri gibi cevapsız kalırken Testa'nın gözleri birden kocaman açıldı.

"Ah, lanet olsun..." dedi ağzı açık bir şekilde.

Ettiği laneten ziyade bakışlarından dolayı Abisso, meslektaşının bir şeyler anladığını fark etti... Ama ikisi de istasyona varana kadar başka tek bir laf etmediler.

Hızlı bir veda dışında.

Abisso çoktan uzaklaşmıştı ki Bruno Testa arabanın camını indirip ona seslendi: "Ekmekten ben de biraz istiyorum. Kendi araştırmalarımı yürüteceğim ama sakin ol, seni yakma niyetinde değilim... Takım işi yapalım: Oldukça onurlu bir teklif bence."

"Bizimkisi bireysel bir spor," diye yanıtladı yüzü sertleşen Abisso.

"Haydi ama... bu hikâye herkes için zafer olacak."

Yemek çoktan yanmıştı, o zaman zararı bölüşmek gerekiyordu.

"Birkaç gün sonra konuşalım," dedi Abisso vakit kazanma niyetiyle. "Bazı dönüşler aldıktan sonra sana anlatacağım. Ama sen de bana henüz bir şey yayınlamayacağına dair söz ver."

"Zaman mı kazanmaya çalışıyorsun?"

"Her şey düşündüğünden çok daha karmaşık. Sen kendi araştırmalarını yap ve birkaç gün sonra konuşalım."

Artık Abisso'nun bir ortağı vardı. Mümkün olduğunca uzakta tutulması ve hiç bilgi verilmemesi gereken bir ortak.

29

VAMPİR VE AKBABA

"Vampir ve Akbaba, bu hikâyeyi hiç duymadın mı?"

Tommy Davies kadının yaşadıklarını dinler dinlemez vakit kaybetmeden Pauli'yi görmek üzere Moscova Caddesi'ndeki komutanlığa koştu. Yüzbaşı iki gün önce olduğu gibi onu kabul etmeden önce yine bekleme odasında hatırı sayılır bir süre bekletti. Ama en azından bu sefer biraz daha içten ve bilgi vermeye istekli görünüyordu: Evet elbette ki o hanımefendinin ihbarı onun masasına da gelmişti ama ilgili kişinin kimliğini tespit etmek için yapılan tüm araştırmalar sonuçsuz kalmıştı. Ancak bu olayla ilgili hiçbir şey onu şaşırtmıyordu, hatta bunun sadece uzak kıtalarla sınırlı kalmayıp benzer bir pazarın Avrupa'nın herhangi bir yerinde olması gerçeği bile...

"Kısa bir süre önce kötü bir hikâye yaşandı," dedi sesinde karanlık bir tonla. "Şu an rahatça oturduğumuz bu ofisten bin kilometre kadar uzakta. Vampir ve Akbaba olayı, hiç bunun hakkında konuşulduğunu duydunuz mu?" diye sordu.

Tommy başını iki yana salladı.

"Medicus Kliniği de mi size bir şey ifade etmiyor?"

Yine bir baş hareketi.

"Uzaklarda başlayan ilginç bir hikâye... ama anlatmadan önce size bir soru sormama izin verin..." dedi Pauli Tommy'ye hafifçe eğilerek.

"Son üç gün içinde bana soruşturmada yol gösterecek ipuçları sunmak üzere ofisime ikinci gelişiniz ve bu arada etrafta dolaşıp araştırma yapıyorsunuz ve bilgi arıyorsunuz." Yüzbaşı Pauli şüpheli gözlerle Tommy'nin gözlerinin içine baktı. "Bu ilginin sebebi ne? Sizi bunu yapmaya iten nedir Doktor?"

Tommy hazırlıksız yakalanmıştı. Ama kabul etmeliydi ki iyi bir soruydu.

"Dürüst mü olayım?"

"Elbette evet."

"Dürüst olmak gerekirse... bilmiyorum." Ve yalan söylemiyordu. "Artık bunun ne benim sorunum ne de benim işim olmadığını kendime tekrarlamaktan vazgeçtim... Bilmiyorum..." dedi. "Belki de o kimliği bilinmeyen Çinlinin otopsisini yaptıktan sonra kendimi duygusal olarak olayın içinde hissettim... Belki böyle iğrenç bir trafiğe ellerimle dokundum..."

Tabii eğer Abisso olmasaydı bu hikâyenin onunla ilgili olan kısmı isimsiz bir Çinliye yaptığı rutin bir otopsi ile bitip gidecekti... Ama Pauli'ye arkadaşından bahsetmek istemiyordu, zaten artık işler değişmişti, her ne kadar Tommy bunu kendine açıklamakta zorluk çekse de.

"Sadece duygusal bir şey," diye yorum yaptı Pauli yavaşça ama bakışlarını Tommy'nin gözlerinden çekmiyordu. "Yani başka bir şey olduğunu düşünmeme gerek yok, örneğin elinizde olan bilgileri belirsiz sebeplerden dolayı benimle paylaşmak istememeniz gibi, değil mi?"

"Hayır Yüzbaşı, sizi temin ederim." Tommy bu sefer yalan söylemişti.

Pauli kabul etmiş görünüyordu ya da sadece bunu daha ileride araştırmaya karar vermişti o kadar, ama her halükârda belirli bir ciddiyet içinde onayladı. "Ne diyorduk... Medicus Kliniği," diye tekrar anlatmaya koyuldu birkaç saniye sonra yerine iyice yerleşip. "1999 – 2000 yılları arasında Kosova'dayız, Sırp birliklerine karşı kurtuluş savaşı henüz kazanılmış. Toplumun Arnavut kesiminin maruz kaldığı işkence ve etnik temizlikten sonra artık intikam zamanı UÇK'de, yani Kosova Kurtuluş Ordusu... düşmanlık bitmiş olmasına rağmen çok sayıda esir kampı aktif olmaya ve birçok Sırp milisi tutuklu tutulmaya devam ediliyor. Arnavutluk'ta Rripe'de özellikle bilinen böyle bir kamp var, '*Sarı Ev*' olarak biliyor. Ülke sınırında bir ormanın kenarında yer alıyor ve o vakitler UÇK'nin, Haşim Taçi'nin komutasındaki Drenica Komutanlığı tarafından yönetiliyordu."

Tommy kafasını salladı. "Savaş suçlusu mu?"

Cevap verirken Pauli'nin dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi: "Kosova'nın şu anki cumhurbaşkanı." Yüzbaşı devam etmeden önce birkaç saniye bekledi: "Ama dediğinizden çok da farklı değildi: Birçokları tarafından önce ordusunu finanse etmek, sonra da Batı'ya eroin ve kokain kaçakçılığı ve bunlara ek olarak başka suç faaliyetleri ve karanlık ticaretler aracılığıyla kendi siyasi kariyerini inşa etmekle suçlandı."

"Ve şu an ülkenin cumhurbaşkanı?!" Tommy hayrete düşmüştü.

"Garip bir dünyada yaşıyoruz değil mi?" dedi kollarını iki yana açan Pauli. "Siyaset, sahtekârlık, suç, güç... Bunlar genellikle kol kolalar, bunu belki de her gün görmüyor muyuz? Ama biz Sarı Ev'e dönelim: El değmemiş bereketli bir doğanın sınırlarında güzel bir kır evi ama üç farklı tanığın söylediklerinden oluşturulan hikâyeye göre tam anlamıyla

cehennemin bekleme salonu. Orada Sırp mahkûmların arasında kan ve doku analizlerine göre bir seçim yapılıyordu; uygun görülen denekler başka bir kampa transfer ediliyordu ve bu insanlar kendilerini bekleyen kaderin farkında gibiydiler. Fushe-Kruje kampı, gerçek anlamda bir cehennem: Tek bir silah atışı ve organlarının alınması için hemen ameliyat salonu..." Yine kısa bir ara verdi. "Tiran Havaalanı'na hızlı bir yolculuk ve organlar müşterilere gönderilmeye hazır... Bu kaderi kaç kişinin yaşadığı kesin olarak bilinmiyor ama yaklaşık üç yüz yetmiş beş Sırp mahkûma ne olduğu hakkında hiçbir bilgi yok," diye bitirdi Pauli.

"Korkunç bir hikâye..." dedi görünür şekilde sarsılmış olan Tommy. "Üstünden yirmi yıl geçmiş ama korkunç ve insanlık dışı bir savaş henüz bitmiş: Bunun gibi dehşet dolu olaylar için ideal topraklar."

"Bana zaman verin, hikâye henüz bitmedi, şimdi bizim zamanımıza ve barışın hâkim olduğu döneme yaklaşalım," diyerek tekrar anlatmaya koyuldu Yüzbaşı. "Fushe-Kruje'deki kasaplardan, pardon orada ameliyat yapan doktorlardan birinin bir Türk olduğu neredeyse kesin: Yusuf Erçin Sönmez diye biri, sonraki yıllarda kendi ülkesinde yasadışı organ kaçakçılığı yapmakla suçlanmış, Bakü'ye, Azerbaycan'a, Ukrayna'ya ve hatta Ekvator'a. *Vampir Doktor*, ona verilen birçok isimden biri."

"Kulağa oldukça iyi bir takma isim gibi geliyor," diye yorum yaptı Tommy.

"Devam etmeme izin verin," dedi Tommy'nin karanlık espri anlayışını pek de beğenmediğini gösteren Pauli. "Uzun zaman geçti ve Kosova yeniden inşa edildi... Tozlu bir beton ve kan çukurunda... Tıpkı bir yazarın dediği gibi yeniden yapılanma yerel mafya için çok bereketli bir iştir... Artık savaş yok ve cumhurbaşkanı olmayı bekleyen Haşim Taçi

de yok, kendisi başbakan çünkü; sadık bir dostu Priştine'de bir klinik yönetiyor, Medicus Kliniği. İsmi, Lütfi Dervişi, tanınmış ve saygın bir ürolog, yerel üniversitede öğretim görevlisi. Bir sabah yirmi üç yaşında genç bir Türk, Priştine Havalimanı'nda İstanbul'a giden bir uçuğa binmeye çalışırken sınır polislerinin önünde düşüp bayılıyor: Vücudunda yeni yapılmış bir ameliyata dair belirgin izler var. Acil müdahale edilip de bilinci yerine gelince ise para için bir böbreğini sattığını itiraf ediyor: İşte böylece polis Medicus Kliniği'ni basıyor ve yetmiş dört yaşındaki İsrailli Bezalel Shafran tespit edilip, yaklaşık yüz bin dolar karşılığında bir böbrek satın almış olduğunu itiraf ediyor." Pauli'nin dudaklarında yine o ironik gülümseme belirdi. "Bahse girerim ki o hastanın ameliyat kaydının altında kimin imzası olduğunu tahmin edebiliyorsunuzdur Doktor Davies."

"Vampir Doktor..."

"Aynen öyle. Yusuf Erçin Sönmez."

"Tüm bunlar ne zaman oldu?" diye sordu Tommy.

"On yıldan biraz fazla bir süre önce. Vampir, Profesör Dervişi ve ekibin diğer üyeleriyle birlikte tutuklandı ama her şeyden önemlisi bu kirli trafiğin ana karakteri olan ve tüm bunları mümkün kılan adam ele geçirildi: Moshe Harel, namıdiğer Akbaba. Organ nakli için çaresiz bir bekleyiş içindeki *gezginlerin* ve donörlerin, korkunç bir yoksulluk içinde büyümüş ve üç kuruşa bir organını satmaya kararlı gençlerin arasına tünemiş bir akbaba. Çoğunluğu İsrailli, Kanadalı ve Amerikan olan muhtaç zenginlere ulaşan oydu, bulduğu donörler ise Moldovya, Kazakistan ve Rusya'nın kırsal bölgelerindendi..."

"Umarım hepsi bir kodese tıkıldı ve anahtarları da fırlatılıp atıldı."

"Hepsi kefaletle serbest bırakıldı. Vampir hemen ortadan kaybolup izini kaybettirdi ve bugün hâlâ kaçak, kimilerine göre Güney Afrika'da. Akbaba, Harel ise geçen yıl Kıbrıs'ta bir villada bulunup tutuklandı: Hem İsrail hem Kosova iadesini talep etti. Yargılanan tek kişi ise Başbakan Haşim Taçi'nin yakın dostu Lütfi Dervişi oldu: Yalnızca sekiz yıl hüküm giydi ama yargıda usulsüzlükler sebebiyle karar temyizde bozuldu ve yeni dava hâlâ başlamadı."

Odaya vahim bir sessizlik çöktü.

"Gerçekten korkunç bir hikâye," dedi sonunda Tommy.

"Buraya çok yakın bir yer bunu unutmayın. Ayrıca bugün bizim Avrupa Birliği'nde benzer şeyler olması imkânsız sanmayın... Interpol ve ulusal polis her tür olası ihbarı değerlendirme konusunda çok dikkatli."

Pauli bir kez daha ihbarlardan bahsediyordu... Çinliler ve o hanımefendiye yapılan teklif dışında şeyler de mi vardı?

"Beni şaşırtmaz," dedi konuyu sonlandırma niyetindeki Pauli. "Yani burada, bizde de organ ticareti yapan aktif bir suç örgütünün olması."

Tommy düşünüyor gibiydi. "Konuştuğu kişi o kadının kocasının durumuyla ilgili tüm bilgilere sahipti: Ona bu bilgileri sağlayan biri olmalı... Tıbbi kayıtlara erişimi olan biri..."

"Bana yine soruşturma için bir yön mü gösteriyorsunuz Doktor Davies?" diye sordu Pauli yine gözlerinde beliren o eğlenceli ışıkla. "Geçen akşam olduğu gibi sizi işimizi iyi yaptığımıza dair temin ederim: Bunu zaten düşündük ve gerektirdiği şekilde hareket ettik... Ama ne yazık ki, en azından bugüne kadar, bu yoldan hiçbir şey çıkmadı. Size geçen gün de söylediğim gibi: Siz işinize dönün Doktor, kurumlara ve taahhüdümüze güvenin."

30

ACI BİRA

Abisso yanında altılı bira paketiyle geldi. "Riske girmek istemedim," dedi.

"Seni aradığımda hemen geldiğin için teşekkürler," dedi Tommy onu abartılı bir karşılama töreniyle selamlayarak. Biralara baktıktan sonra, "Seni Sesto'dan uzaklaştırmanın sana ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyorum," dedi.

"Bu teklifi nasıl reddedebilirdim ki? İki gün boyunca aramalarımı yok saydıktan sonra senin tarafından aranmak büyük bir onur doğrusu."

Her zamanki şakalaşmalar gibi görünse de ikisinin de yüzündeki ifade başka şey anlatıyordu...

"Konuşmamız gerek," dedi hemen ciddileşen Tommy. "Haklıydın, doğru tahmin ettin. Ülkemizde bir organ ticareti faaliyeti var. Bugün dul bir bayanla konuştum ve sonra da Yüzbaşı Pauli'yle."

Abisso hiç araya girmeden, tek bir soru bile sormadan anlatılanları tam bir sessizlik içinde dikkatle dinledi ama başı hep öne eğik ve gözleri ayakkabılarının ucuna dikiliydi.

"Bunu açıkça ifade etmese de," diye konunun sonunu getirdi Tommy, "Pauli de organ trafiğinin kavşak noktasında olduğumuza emin gibi görünüyordu. Bu ülkede potansiyel müşterileri ve donör olarak da 'görünürde olmayan' Çinlileri arayıp bulan biri var."

"Yani aramızda yeni bir Akbaba var... bu durumda Çinli mi?" Abisso ilk defa ağzını açmıştı.

"Sanmıyorum: Dul kadın kendisiyle konuşan kişinin Doğu Avrupa aksanına sahip olduğunu söyledi. Ama muhtemelen Çinlilerle bir şekilde alakası olan biri."

"Peki yeni Vampir nerede, Çin'de mi?" diye sordu Abisso kurnaz bir ifadeyle.

"Elimizdeki verilere göre kesinlikle orada: Benim 'müşterimin' uçağı Pekin'den yeni gelmişti ama daha uzak yerleri de dışarıda bırakmamak gerek, belki de eski komünist bloğu ülkelerinden biri olabilir... Ama bu sadece benim bir varsayımım. Aracının aksanı öyle olduğu için."

Abisso bira kutusunu açtığını fakat daha tek bir yudum bile içmediğini ancak o zaman fark etti. Büyük bir yudum içtikten sonra bakışlarını kaldırıp Tommy'nin gözlerine dikti. "Yanılıyorsun. Vampir çok daha yakında," dedi kelimelerini tartarak. "Bırak da şimdi ben sana öğrendiklerimi anlatayım..."

Ve Abisso ona son iki günü anlattı, yalnızca Mantovalı meslektaşının görüşlerini değil, edindiği tüm bilgileri aktardı.

"S.ktir!" diye parladı Tommy arkadaşının konuşması bitince. "S.ktir, s.ktir, s.ktir! Bunu hemen Pauli'ye söylemek zorundayız!"

"Frene bas dostum!"

"Frene mi basayım?! Ne saçmalıyorsun sen?!"

"Konuşmama izin ver ve dinle... Temelde bu, bir zavallının hikâyesi, Sun Li yangında ölen arkadaşının söylediklerini yanlış anlamış olabilir ve ayrıca söyledikleri bana doğaçlama bir tercüman tarafından çevrildi, istemediğin kadar Çinli ama İtalya'da büyümüş bir genç. O da duyduklarını yanlış anlamış olabilir. Hem sonra şunu da düşün," diyerek

bir nefeste devam etti: "Senin de dediğin gibi Pauli araştırıyor: Diğer zavallının böbreğinin olmadığını öğrenir öğrenmez Sun Li'yi sorguya çekmiştir zaten. Muhtemelen onun zaten bildiği bir şey için gidip rahatını kaçırmanın bir faydası yok."

"Saçmalıyorsun!" diye öfkeyle karşılık verdi Tommy. "Bu olayın içine beni sen çektin ama artık çıkmanın ve işi profesyonellere bırakmanın vakti! Sakın beni hiçbir dayanağı olmayan bahanelerle oynatmaya kalkma..." Biraz düşündükten sonra daha sakin devam etti: "Söyle, her şeyi Pauli'ye anlatmak istememenin gerçek nedeni ne?"

Abisso elinin tersiyle ağzını ve sakalını sildi. "Eğer sorgulanıp tanıklık yapmayı kabul edersem," diye girdi söze yumuşak bir tonla, "bir şekilde soruşturmanın gizliliğine tabi olurum. Bitti, araştırmamın sonu. Röportajım kimbilir ne kadar zaman yayınlanamaz."

Ve böylece meydan Mantovalı meslektaşına kalırdı ama Abisso bunu söylemedi.

"Hayatının fırsatı en güzel anında durdurulmuş olurdu öyle mi? Sebebi bu mu?" diye sordu Tommy ona dik dik bakarak.

"Sadece birkaç gün Tommy. 'Görünmezlerin' aşılmaz duvarında çatlaklar belirmeye başladı... Jin bana çok yardımcı oluyor ve Fuzhao ile iletişimde kalmak da fayda olabilir."

"Jin mi? Onu bu işe dahil etmek senin için ne büyük bir fedakârlık tahmin edebiliyorum..."

"S.ktir git Tommy! Sadece birkaç gün. Sponsorum değil misin? Senin yatırımını da korumak zorundayım... eğer bu haberi yayınlamazsam paranı zor alırsın."

"Beş yüz avro için... Bunu geri almadan da hayatta kalabilirim."

"Haydi," diye ısrarına devam etti, Tommy'nin ifadesinde hafif bir pes etme işareti gören Abisso. "Biraz daha araştırmama izin ver. Sonra bulduğum her şeyi Yüzbaşı Pauli'ye anlatacağım."

Tommy uzun süre tereddüt ettikten sonra derin bir iç çekip başını salladı. "Sadece birkaç gün ama," diyerek pes etti. "Haydi şu biranı da çiş gibi ısınmadan önce bitir artık."

Tam o anda interkomun sesi duyuldu.

Tommy gözlerini havaya dikti. "Ah lanet olsun... Vera! Onu tamamen unutmuştum!"

"Beni gördüğüne mutlu olacak..." dedi Abisso sırıtarak.

***

Ne mutluluk verici bir sürpriz... "Arkadaşlar arasındaki aşkı mı böldüm yoksa?" dedi içeri girer girmez Abisso'yu fark eden Vera.

"Gerçek erkekler arasında bir içki sadece. Ama sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim." Kalkarken yine sırıtan Abisso'nun gülüşüne bu sefer Vera'nın derin yaka dekoltesini görmüş olmaktan kaynaklanan kötücül bir ifade de eklenmişti. "Yapacak işleriniz vardır..."

"Bekle." Vera bir jestle durmasını işaret etti. "Şanslısın: İlgilendiğin araştırmanın sonuçları yanımda. Böylece bana bizzat kendin teşekkür edebilirsin." Böyle dedikten sonra çantasından Tommy'nin dizüstü bilgisayarıyla birlikte evde bıraktığı harici diski çıkardı.

"Ne araştırması?"

"Şu Çinlilerle ilgili olan, başka ne olacak?! Benim merkezimde yaptırdıkları tahliller hakkında."

"Ne s.kim iş bu böyle Tommy," diye haykırdı birden Tommy'ye doğru dönen Abisso. "Ona yasadışı organ nakillerinden ve bizdeki organ kaçakçılığından mı bahsettin?"

"Organ kaçakçılığı mı?!" dedi birden sertleşen Vera. "Bu da ne demek oluyor?!"

İlerleyen dakikalarda Vera'nın ifadesi gittikçe daha da ciddileşirken Tommy en azından durumun kısa bir özetini yapma zorunluluğu hissetti ama Abisso ile kendisinin bildiği üç nakil olayından bahsetmedi.

"Abisso bunun üstüne bir haber yapmayı düşünüyordu... ve Çin topluluğunun tahlil yaptırmak üzere ne kadarının özel merkezlere başvurduğuna dair bir veriye ihtiyacı vardı, bu kadar basit. Hepsi bu," diyerek Vera'yı sakinleştirdiğinden emin bir şekilde sözlerini bitirdi.

Ama Abisso araya girip durumu daha da kötüleştirdi: "Sonuçta organlarını vermeden önce bir yerde ön tahlilleri yaptırmaları gerekli, kan testleri, ultrasonlar..."

"Böylece benim merkezimi araştırmayı uygun buldun seni aşağılık," Vera'nın ifadesi gittikçe sertleşiyordu. "Her neyse, her şey onun içinde," dedi sonunda harici belleği işaret ederek. "Geçen yıl sadece iki düzine kişi var ve rutin kan testleri yaptırmışlar o kadar."

"Sadece kan tahlilleri mi?" diye sordu bir kez daha Abisso aniden. "Senden ultrasonları istemedi mi?"

"Ah öyle ya, onlara da burnunuzu sokmak istediğinizi unutuyordum!" Artık Vera'nın gözleri kelimenin tam anlamıyla alev alevdi. "B.k

alırsınız! Unutun gitsin, hatta bunu da unutun ve ikiniz de s.ktirin gidin!" Harici belleği meydan okurcasına kaptığı gibi bir saniye sonra kapının önündeydi.

***

Vera orijinal Louis Vuitton çantasından cep telefonunu çıkarmak için sokağa çıkıp köşeyi dönene kadar bekledi.

Endişeli ve karanlık bir ifadeyle telefon rehberinde bir numara aramaya koyuldu.

"Bu saatte aradığım için üzgünüm ama bir bilgiye ihtiyacım var."

"Sorun değil, 24 saat destek sağlıyoruz, kontratta yazıyor. Size uzaktan destek verebilirsem hemen yaparım. Bilgisayar mı çöktü yoksa sisteme virüs mü girdi?"

"Hayır sadece bir bilgi ihtiyacı: Ultrason cihazlarımızın hafızası var mı?"

"Elbette, tetkikin gün ve saatine ek olarak ölçümlerin sabit görüntülerinin kaydı tutulur."

"Peki sistemde mi? Yani çevre birimlerden birilerinin yönetim sisteminin bu verilerine ulaşma imkânı var mı?"

"Gizlilik konusunda mı endişelisiniz? Rahat olabilirsiniz: Bellek yalnızca cihazlardadır."

"Peki... silinebilir mi?"

"Elbette, bir dosyada saklanan her elektronik veri gibi."

PERŞEMBE

31

HATIRALAR VE VEDALAR

Vera arabasını merkezin park yerinde kendine ayrılmış olan alana bıraktığında saat tam sekiz buçuktu.

İçeri girip doğru danışmaya giderken, bekleme odası tahlil yaptırmak üzere bekleyen insanlarla doluydu.

"Doktor Bledar bu sabah serviste mi?" diye sordu danışmadaki kıza selam bile vermeden.

"Perşembeleri gelmez, yarın burada olacak. Salı, çarşamba ve cuma günleri bizde."

Bledar Çaushi, merkezin ultrason tetkiklerini yapan sonografi uzmanıydı, soyadının telaffuz zorluğu sebebiyle herkes ona kısaca Doktor Bledar derdi; on yıldır İtalya'daydı ve zaman içinde profesyonelliğiyle kendine çok iyi bir itibar kazandırmıştı.

"İyi, odama bir kahve gönder."

Vera bir süre masasında hareketsiz oturup karşısındaki duvarı izledi; sonra sanki aniden bir karar almış gibi çantasından harici belliği kapıp koridorda doğru ultrason odasına doğru ilerledi.

Oda bomboştu: Bir portmanto, bir ara perde, küçük bir masa ve doğal olarak ultrason cihazı.

Bir süre etrafına bakındıktan sonra kapıyı kilitledi.

Ultrasonu açtı.

Ekranda görünen menüyü dikkatle inceledi.

Birkaç denemeden sonra hafızayı buldu ve açtı.

Soğukkanlılıkla hareket ediyordu ve hata yapmamak üzere konsantre olmuş haldeydi.

Tüm dikkati tetkiklerin yapıldığı gün ve saatler üstünde uzun süre odaklandı. Son üç ay içinde mesai saatleri dışında dört ultrason çekilmişti: Bir karaciğer ve üç böbrek ultrasonu; sonuncusu sadece birkaç gün önceydi.

Resimleri açtı: Onun için soyut tablolardan fazla bir şey ifade etmiyordu.

Sonra dosyaları harici belleğe aktardı.

En sonunda da dört ultrasonu cihazın belleğinden sildi.

Bu tetkiklerden geriye hiçbir şey kalmadığını defalarca kontrol etti.

Ancak o zaman kapıyı tekrar açıp odadan çıktı.

Elinde cep telefonu, bir arama yapmaya hazır halde bir bölümü hâlâ kalabalık olan danışmanın önünden geçerken, birinin ona seslendiğini duydu.

Tommy...

"Konuşabilir miyiz?" Yüzünde ilk adımı atan birinin şüpheli ifadesi vardı.

"Hastanede olman gerekmiyor mu?" yine yanıtladı ona soğuk bir bakış atıp telefonunu cebine koyan Vera.

"Öyle... ama vardiyamı başka biriyle değiştirdim."

"Ne s.kim istiyorsun?" diye kabaca soran Vera onu ofisine bile davet etmedi.

"Burada mı konuşmak zorundayız?" dedi etrafına bakan ve hemen rahatsız olan Tommy. "Böyle herkesin ortasında?"

"Dün akşamdan sonra birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Sana açıklama yapmak için buradayım. Bunun için geldim." Ne düşünceliydi ama! Vera'nın öfkesinin kendi kendine geçmesini bekleyemez miydi? Hem öfkesi geçmese daha iyiydi... "Ama bunun b.ktan bir fikir olduğunu görüyorum," diye tamamladı sert bir bakışla.

"Dinle," dedi büyüyen öfkesini kontrol etmeye çalışan Vera. "Beni çok kızdırdın... Lanet olsun! Sen ve başarısız arkadaşın... ne güzel bir çift oldunuz!"

"Başarısız mı?!" Tommy de artık öfkeleniyordu ve insanların dikkatini de çekmeye başlamışlardı.

Vera yılmadan devam etti: "Ama bu sinir bozucu durum olayları daha net görmemi sağladı. Biz... birlikte yaşama başarısızlığımız, senin şu s.ktiğimin akışkan ilişki modelin... Bitti Tommy. Artık birbirimizin etrafında dolaşmayalım."

Alevlenen Tommy öfkeyle karşılık vermek üzereyken birden kendini tuttu: Yapmayı istemediği o kirli işi şu an Vera yapmıyor muydu? Bunu er ya da geç yapmasını yüz kez umut etmemiş miydi? Ve şimdi Vera ona bunu gümüş tepside sunuyordu...

"Evimde hâlâ eşyaların var. Çok geciktirmeden gelip al," dedi Vera konuya son noktayı koyarak.

"Bu akşam vardiyam sekiz buçukta bitiyor, saat dokuzda sende olurum," dedi Tommy soğukça.

"İyi... S.ktir git şimdi Doktor Davies."

"S.ktir git," diye fısıldadı Tommy ona arkasını dönmeden önce. Sonra arkasını dönüp çıkışa doğru uzaklaşırken bağırarak tekrarladı: "S.ktir git!"

Vera onu dönen kapılardan geçip dışarı çıkana kadar gözleriyle takip etti.

Birkaç saniye boyunca etraftakilerin bakışlarını izledi. Sonra efsane bir sakinlikle ofisine girdi.

Masasına oturdu.

Ayakkabılarını çıkardı.

Ayaklarını masasına dayadı.

Derin bir nefes aldı.

Bir tane daha.

Cep telefonunu aldı ve rehberdeki numaralardan birini aradı.

Birkaç kez çaldı.

"*Pershendetje, jam une*, merhaba, benim," dedi Arnavutça.

"Pranvera!" diye yanıtladı arabasının hoparlöründen konuşan aracı. "Bir ihtiyacın mı var küçük kardeşim?"

"Seninle konuşmam gerekiyor, hem de hemen."

"Bu kadar önemli mi?"

"Ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin..."

32

NEKAHET

Onu ayağa kaldırıp birkaç adım atmasına yardımcı olmuşlardı.

Kaba olmasa da kararlı tavırları olan iki hemşire.

Ne bir gülümseme ne de cesaret verici bir bakış.

Ma Yong'un yarasından çıkan ince kahverengi bir boru vardı, buradan serum ve kan damlaları dışarı atılıyordu. Bundan daha kalın olan başka bir boru ise idrar yollarına giriyor ve idrarını bir torbada topluyordu; berrak değildi, muhtemelen idrarında da kan vardı.

İlk gün neredeyse hiç olmayan ağrı yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlamıştı.

Dayanılamayacak bir ağrı değildi, karnının yan tarafından giren rahatsız edici bir şeydi ama yatakta hareket etmeye çalıştığında âdeta isırıyordu.

Bu acı hiç hoşuna gitmiyordu.

Sanki ona yoldaşlık ediyordu.

***

Mateo Demiri, Vera ile konuşmasını bitirdikten kısa bir süre sonra yeni bir çağrı aldı, bu sefer ikinci telefonundan.

Fuzhao'yla hiçbir isim kullanmamaya özellikle özen göstererek biraz konuştular.

"Yedek parça çok iyiydi," dedi Mateo gözlerini yola dikmiş vaziyette. "Parça değişimini yaptık ve müşteri çok memnun kaldı: Kısa süre içinde ödemeyi tamamlayacağız."

Fuzhao da müşteri kadar memnun görünüyordu, bir fikri vardı: "O araç bizim için sadece bir maliyetten ibaret: Onu yok etmek zorundayız... Ama belki motorundan başka parçalar da kurtarılabilir, ilginizi çeker mi?"

Mateo Demiri bir an için düşündü. "Bu iyi bir teklif... Bir yakıt pompası değişimi için acil ve önemli bir talep var. Ama sizin aracın buna uygun olup olmadığını teyit etmemiz gerek."

"Fakat önce ücrette anlaşmalıyız... Daha önce hiç pompa üstünde çalışmadık, bunun için hep başka yerlere yönlendirme yapıldı."

"Aynen, sadece yok edilecek hurdalık araçların olduğu bir depoya: Siz şimdiye kadar hiç benzer parçalar önermemiştiniz. Ne yazık ki şu an orada da doğru yedek parçayı bulamıyoruz. Ücrete gelince, eğer anlaşacak olursak sizi temin ederim ki hayal kırıklığına uğramazsınız."

"Buna hiç şüphem yok, sizle her zaman çok güzel işler yaptık."

"Güzel, bir sonuca varabilirsek size hemen haber vereceğim."

"Yeri gelmişken son bir şey var. Garajda parçalamaya mecbur kaldığım başka bir araç daha var: Onu başka talepler için işe yarar mı diye kontrol etmeniz için tamirhanenize gönderebilirim."

"Talepler hiç eksik olmuyor..." Birkaç saniye daha düşündü. "Mümkünse aracı hemen yarın gönderin: Modelin özelliklerini kontrol edelim."

***

Fuzhao alışkanlık gereği içeri yine arka kapıdan sessizce girdi.

Nushi onu hemen fark etti.

"Kız nerede?" diye sordu her zamanki sertliğiyle.

"Feng mi? Çalışıyor," diye yanıtladı odalardan birini işaret eden *Nushi*. Odanın kapısından boğuk iniltiler duyuluyordu. "Yakında işi bitirmiş olur."

Fuzhao ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı.

"Yarın, o farkına varmadan bundan yirmi damla içmesini sağlayacaksın, onu almaya geldiklerinde sorun çıkmasını istemiyorum."

33

SUÇ İLE AKŞAM YEMEĞİ

Abisso mekânın önündeki kaldırımı âdeta sinirli bir şekilde arşınlıyordu. Randevu saat sekiz buçuktaydı ama o erken gitmişti; hatta belki biraz fazla erken.

Mesaj cep telefonu ekranında belirdiğinde henüz akşamüstünün ilk saatleriydi: "Restoranı seçtin mi? Bu akşama ne dersin?"

Yaşadığı sürpriz ve hoş bir kendinden geçiş duygusundan sonra ilk problem Jin'in beğenebileceği bir menü sunacak doğru mekânı nasıl bulacağı oldu. Onun zevkleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Batılılaşmış olsa da hâlâ bir Çinliydi sonuçta...

İkinci problem ise hem şık hem de fiyatları makul bir mekân bulma gerekliliğiydi. Onun gibi küçük barlara ve lokantalara gitmeye alışkın biri için bu hiç de kolay bir arayış değildi. Ama sonunda internette bir saatten fazla vakit harcayıp düzinelerce müşteri yorumu okuduktan sonra 'Arco della Pace' barış anıtının çok uzağında olmayan küçük bir restoranda karar kıldı: Fotoğraflar davetkâr görüntüye sahip füzyon tabaklar sergiliyordu ve fiyatlar da makuldü.

Abisso kimbilir kaçıncı kez saatine göz atarken Milano'nun gece yaşamını seven sakinleri de Sempione Meydanı'nı gittikçe daha da doldurmuyordu. Saat tam sekiz buçuk olmuştu.

Jin nihayet beş dakika sonra geldi. Gerçekten çok güzeldi, hele o

gülümsemesi... Abisso bir kez daha kendine bunun sadece bir akşam yemeği olduğunu tekrarlamak zorunda hissetti...

***

Tommy Davies saat sekiz kırkta arabasının direksiyonuna oturduğunda şehrin o bölgesindeki trafik artık iyice azalmış haldeydi: Yaklaşık on beş ya da en fazla yirmi dakika içinde Vera'nın elit muhitteki villasına ulaşmış olacaktı.

Sabahki fırtınalı karşılaşmadan sonra onda kalan eşyalarını almamayı defalarca düşündü, finalde havada uçuşan karşılıklı s.ktirler bir daha görüşmemeleri gerektiğinin yeterli bir kanıtı gibi gelmişti ona; hem de tüm bu zahmet üç beş paçavra ve sadece iCloud'daki önemli dosyalarını kaydetmesine yardımcı olan eski bir dizüstü bilgisayar içindi.

Ama sonunda biraz isteksiz olmasına rağmen gitmeye karar verdi; sabahkinden daha zarif bir veda için bir fırsat olabilirdi. Bu gibi durumlar için karakterine böylesi daha uygundu: Kötü enerji çekmemek üzere arkasında fırtınalı hisler bırakmamak; kısacası hızlı ve acısız bir son görüşme çok daha iyiydi, medeni ve her tür çirkeflikten muaf. Tabii ki Vera'nın da aynı düşüncede olması koşuluyla. Tommy başka hakaretlere tahammül edecek halde değildi.

Bu hikâyeyi pişmanlık hissetmeden geride bırakacak ve eve dönüp Abisso'nun aramasını bekleyecekti. Onunla öğleden sonra konuşmuştu ve Abisso ona ne yapılacağına dair bir fikri olduğundan ve yardım almak üzere akşam Jin'le buluşacağından bahsetmişti. Biraz heyecanlı bir tonla akşam yemeği için sözleştiklerini de eklemişti.

Tommy çevre yolunda gaza basarak hızlandı.

***

Gerçekten de Abisso Jin'i işe dahil edip onunla tekrar Mantova'ya gitmeyi ve Huang'ı köşeye sıkıştırıp ağzından bir şeyler almaya çalışmayı düşünmüştü: Huang, Şanghay'da yapılan ameliyat yalanıyla kimi korumaya çalıştığını açıklamak zorundaydı. Hiç şüphesiz onu konuşturmak kolay olmayacaktı ama bunu başaracak biri varsa o hiç şüphesiz Abisso değil Jin'di. Mantovalı meslektaşı da bu işi beceremezdi.

Elbette ya Bruno Testa... Abisso birden acaba harekete geçmiş midir diye şüpheye düşmüştü, böyle bir şey yapıp bunu ona söylemeyebilir miydi? Böylece Jin'le buluşmaya gitmeden önce onu aramış ve nitekim Huang'a ondan önce gittiğini öğrenmişti. Sabah erkenden Sun Li'den öğrendikleriyle onun söyledikleri arasındaki tutarsızlık sebebiyle hesap sormaya gitmişti. Cevaplamayı reddeden Huang ise onu kötü bir şekilde kovmuş ama akşam üzeri şaşırtıcı bir şekilde çıkıp genç tercümanın barına gelmiş ve her şeyi açıklamaya hazır olduğunu söyleyip ertesi gün için bir randevu ayarlamayı teklif etmişti.

"Sana A'dan Z'ye onunla konuştuğum her şeyi anlatacağım," demişti telefonda Testa. "Ama sen de aynısını yapmak zorundasın. Bildiğin her şeyi bana anlatmak zorundasın. Ortağız o zaman. Ortak mıyız?"

Abisso bir homurtuyla karşılık vermişti.

Bu nedenle Mantova'ya gitmenin bir faydası yoktu, bekleyip Huang'ın ne anlatacağını duymak gerekliydi. Sonrasına o zaman bakılırdı... Ama bu arada Jin'in yardımıyla başka yollar arayabilirdi: Örneğin yasadışı göç organizatörleri ve bu ipleri elinde tutan, bu tip bir organ pazarını yönetecek türdeki gerçek bir Çin mafyasının varlığı hakkında daha fazla bilgi edinmek. Jin'in referansı sayesinde Fuzhao'nun vereceği destek de çok kıymetli olabilirdi.

"Düşünceli görünüyorsun, beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?" Jin yemekleri sipariş ettikten sonra muzipçe sordu.

"Burayı beğendin mi diye düşünüyordum," diye yanıtladı Abisso kızarmadığını umarak.

"Güzel bir yer," diye gülümsedi Jin. "Gerçekten güzel ama doğruyu söylemek gerekirse beni bira ve biftek yiyebileceğimiz bir yere götüreceğini umuyordum... Çok seviyorum!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Abisso şaşkınlık içinde, biraz canı da sıkılmamış değildi hani... bu yeri bulabilmek için harcadığı tüm o vakti düşününce... "Belki bir dahaki sefere... Roma'da işler yolunda gitti mi?"

"Ne büyük bir can sıkıntısı tahmin edemezsin. Dönmek için bugün kalkan ilk uçağa bindim. Peki ya sen?" diye ekledi ciddileşerek. "Araştırmanda ilerleyebildin mi?"

Abisso çok detaya inmeden Sun Li ile olan görüşmesini ve ortaya çıkan şeyleri anlattı ama meslektaşının Huang ile görüşme girişimini ve ertesi günkü randevusunu kendine sakladı.

Jin her şeyi gittikçe karamsarlaşan bir ifadeyle dinledi. Sonunda yüzüne neredeyse bir dehşet ifadesi yerleşmişti.

"Bir korku kliniği... Hem de burada... Birkaç kilometre uzakta!"

***

Tommy arabasını villanın karşısına park etti.

Ama arabadan hemen inmedi.

Şu an Vera'dan birkaç metre, birkaç saniye uzaktayken hisleri birdenbire tersine dönmüştü. Bu ilişkinin biteceği anın düşüncesi kafasından ne kadar çok geçmiş olsa da yine de içinde bir hüzün vardı. Ama buna, ayrılık kararını kadının vermesine karşı olan, atalardan kalma maçoluğun asla soğumayan küllerinden alevlenen kızgın bir öfke de eşlik ediyordu.

Sonra arabadan inmeye karar verip evin girişine doğru yaklaşırken kalan eşyalarının büyük bir çantaya konup kapının önüne bırakıldığını gördüğü an içindeki öfke aniden büyüyüverdi.

Lanet bir kiracı gibi kapının önüne atılmıştı, lanet olsun!

S.ktir git Doktor Davies... Hayır sen s.ktir git esas!

Sağır bir kin içini doldurdu.

Bu duygunun etkisi altındaki Tommy kapıya yaklaştı.

***

"Huang'la tekrar konuşmak için yarın Mantova'ya gidebiliriz," diye önerdi Jin.

"Hayır... en azından şimdilik," diye yanıtladı Abisso meslektaşının yaklaşımından yine bahsetmeden.

"Önce şu kirli kaçak göçmenlik işinin kimin kontrolünde olduğu hakkında biraz daha fazla bilgi edinmeye çalışalım; yani onların buraya gelmesini sağlıyor ve sonra da onları istismar ediyor: Bu iğrenç trafik böyle başlıyor. Bana yardım edebilir misin?"

"Kolay değil... Hatta tehlikeli bile olabilir," diye yanıtladı Jin ama gözlerinde kararlı bir ışık vardı.

"Belki Fuzhao'nun faydası olabilir: Bana onun avukat olarak pek de yasal olmayan şirketlerin de işlerini yönettiğini söylemiştin... Bana karşı ağzı çok sıkıydı ama yasadışı göçle ilgili bana gösterdiğinden çok daha fazla şey bildiğine eminim. Belki onunla sen konuşursan..."

Restorandan ayrıldıklarında saat on biri geçiyordu.

Jin, aracına doğru yürürlerken Abisso'nun koluna girdi.

"O zaman yarın konuşuruz. Fuzhao'yla konuştuktan sonra," dedi arabaya vardıklarında.

"Anlaştık... ve bu yaptığın için çok teşekkürler Jin."

Sıcak bir gülümseme... "Bu korkunç hikâyeye rağmen güzel bir akşamdı." Hafif bir dokunuş ve yanağa kondurulan bir öpücük. "Beni bira ve biftek restoranına götürmemiş olmana rağmen," diye ekledi arabasının kapısını kapatıp Sempione Caddesi'nde yola koyulmadan önce.

Abisso iki gün önce olduğu gibi çakılıp kaldığı yerde onun gözden kaybolmasını izledi.

Evet, çakılıp kalmıştı.

Bununla ilgili bir makale yazacak olsa durumuna "âdeta bir morina balığı gibi" derdi hiç şüphesiz.

***

Jandarma araçlarının yanıp sönen mavi ışıkları dans ettikleri villanın duvarlarını aydınlatıyordu. Meraklı küçük bir kalabalık evin etrafına toplanmıştı.

Üniformalı adamlar binanın girişini tutuyordu.

Adli tıptan gelen bir cenaze aracı yavaşça jandarma araçlarının arkasına yanaştı.

İçeride Tommy Davies, âdeta taşlaşmış halde bir koltukta oturuyordu, elleri ve giysileri kan içindeydi.

Birkaç metre uzakta fotoğraf makinelerinin yanıp sönen flaşları Vera'nın yüzünü olduğundan daha da kansız gösteriyordu.

Hâlâ açık olan gözleri boşluğa bakarken tamamen ifadesiz görünüyorlardı. Dudakları çok hafif aralanmıştı.

Vücudu salondaki şöminenin önünde yerde yatıyordu. Başının altında geniş bir kan gölü vardı.

Solgun yüzünde gösterişli rujunun kırmızısı saçma sapan görünüyordu.

Görevliler evde aceleyle hareket ediyorlardı ama alışkanlıkları gereği ortamı olabildiğince az bozmaya çok dikkat ediyorlardı.

İçlerinden biri Tommy'ye yaklaştı. "Gitme vakti," dedi onun gözlerini boş yere arayan adam. "Komutanlıkta durumu daha iyi açıklama imkânınız olacak."

CUMA

34

SARSICI BİR GÜN

Abisso o sabah geç uyanmıştı. Hayatı boyu sabah insanı olmayan onun gibi biri için bu hiç de olağandışı bir şey değildi. Öte yandan o gün önce Jin'in, sonra da *Mantova Now*'daki muhabir arkadaşının aramalarını beklemek ve onlardan ona birkaç yol sunacak iyi haberler almayı ummak dışında yapacak çok bir şeyi de yoktu...

Böylece evin içinde bir süre sürüklendikten sonra aklı başka yerde olmasına ve isteksizliğine rağmen dışarı çıktı, tek başına sürdüğü hayatın yerine getirilmesi lazım gelen gereklilikleri vardı... Süpermarket, çamaşırhane, gazete bayii ziyaretleri gibi...

Eve döneli çok olmamıştı ki domates soslu makarna pişirmek için ocağa suyu henüz koyduğu sırada televizyonda öğle haberlerini açtı. İlk haberler çoktan geçmişti ve şimdi sırada bir manşet haberi vardı: Abisso haberin ilk sözcükleriyle birlikte, elindeki yemek kepçesiyle olduğu yerde taşlaşmış gibi donup kaldı.

Milano'da yeni bir kadın cinayeti daha!

Adı Vera Demiri olan genç kurban dün gece evinde öldürüldü.

Gece saat 21 sularında jandarmaya yapılan isimsiz bir ihbar aramasında Zecchin Sokağı'ndaki bir villada ciddi bir olay olduğu

bildirildi; hemen olay yerine intikal eden jandarma ekipleri ne yazık ki Demiri'nin öldüğünü doğruladı ve olay yerinde üstünde kurbanın kanı ile bulunan sevgilisini yakaladı.

İlk ihtimal olarak trajediyle sonuçlanan bir kavga gibi görünen olayda müfettişler hâlâ şehir hastanesinde doktor olan ve şu an için sadece isminin baş harflerini bildiğimiz (T.D.) adamı sorgulamaya devam ediyorlar. Bazı söylentilere göre kendisi çoktan olayı itiraf etmiş ama bu henüz doğrulanmamış bir bilgi.

Abisso, Vera'nın gülümseyen bir Facebook fotoğrafı paylaşılırken televizyonu inançsız bir öfke eşliğinde sertçe kapattı. Sonra evden çıktı.

Yarım saat sonra jandarma komutanlığının önündeydi ve bilgi almak için bekleyen gazeteciler arasında tanıdık bir yüz bulmaya çalışıyordu.

"Fazla bir bilgi yok," dedi tanımadığı ilk gazeteci. "İçeriden çok az bilgi geliyor ama görünen o ki dava çoktan kapanmış: Kadın kavga sırasında sevgilisi tarafından öldürülmüş... Adam zaten çoktan itiraf etmiş ya da etmeye yakınmış; öte yandan zaten onu olay yerinde üstü başı kan içinde yakalamışlar, zavallı masum kadının yapacak pek bir şeyi yokmuş."

Abisso tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordu.

Tommy, tam olarak... bir katil...

"Bu arada," diye ekledi gazeteci. "Adamın ismini öğrendik: Tommaso Davies, bir doktor; düşünsene, bir doktor, eğitimli bir insan... cahil ve vahşi biri değil yani. Ama artık insan hiçbir şeye şaşmamalı..." diyerek tamamladı pes etmiş bir havayla. "Eğer gidip hakkında bilgi toplamak istersen sana nerede çalıştığını söyleyebilirim."

Abisso bir el hareketiyle reddetti, tam o sırada cep telefonu titredi; Jin'den bir mesaj gelmişti:

"Fuzhao ile konuştum, gelip beni gazeteden al. Seni burada bekliyorum."

Ama şu an ona her şey çok uzak ve gerçek dışı görünüyordu.

***

"Bir sorun var: Şehirdeki tamirhanemiz an itibarıyla olağan güvenlik standartlarını sunacak durumda değil."

"Tahmin ediyordum..." diye yanıtladı telefonun diğer ucundaki Fuzhao, Vera'nın ölümüne ve çalıştığı merkeze yapılacak muhtemel kontrollere değinmemeye dikkat ederek.

"Umarım kısa süreli bir problem olur," diye devam etti Mateo Demiri soğuk bir sesle. "Ama şu an ihtiyatlı olmak için motor kontrollerinde o tamirhaneyi kullanmamak gerekiyor. O yüzden bu akşam sizin yeni arabayı kabul etmemiz mümkün değil."

İhtiyat... Fuzhao tam çözüldüğünü düşündüğü anda yeni bir güvenlik sorunu yaşamaya devam ediyordu; daha fazla zaman yoktu: Hemen harekete geçmek gerekiyordu, üstündeki insanlar ona sınırlenmeye başlamadan önce. İlk adım Huang olacaktı. Buz gibi olmasına rağmen onun için çok az da olsa bir üzüntü duyuyordu: Sonuçta genç Çinli itaatkâr ve yerel gazetecinin yeni hamlesinden onu hemen haberdar edecek kadar doğru davranmıştı. Ama bir gün önce yönetilebilir gibi görünen durum şimdi her ne kadar doğrudan bağlantılı olmasa da yaşanan son olayların ışığında çok daha fazla ihtiyatlı olmayı gerektiriyordu...

"Tüm aktiviteyi geçici olarak durdurma niyetinde misiniz?" diye sordu Mateo Demiri'ye.

"Hayır, bu sözkonusu değil. Beklemesi imkânsız olan talepler var. Bu konuda... kontrolleri bitirmek üzereyiz ama daha önceden filtresini almış olduğumuz arabanızın pompası müşterimizin arabasına uyacak gibi görünüyor; yakın zamanda bu konuda ilerleyeceğiz. Yeni arabaya gelince onu direkt buraya gönderin: Gerekli kontrolleri biz burada yaparız."

Fuzhao bir an için şaşkın kaldı. "Ancak kullanılamayacağını tespit etmeniz halinde onu geri alamayız." Feng kliniğin yerini görmüş olacaktı, ayrıca ya dönüş yolunda bir şey olursa?

"Bu çok net. Eğer yanılmıyorsam bu aracın da sonu parçalanmak olacak... Tamam eğer kullanılamayacak olursa bu işi biz hallederiz."

Konuşma bitince Fuzhao'nun her zaman ifadesiz olan yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı: Huang sorunu çözülmek üzereydi, Feng de öyle ve Ma Yong'un kalbi ise yakında çok para getirecekti.

Evet, tatmin olduğu söylenebilirdi.

***

Huang saatine baktı: Üç saatten fazla bir süredir *Fortnite* oynuyordu. Çin'de olsa ekranda çoktan engelleme bildirimi çıkmış, bağlantıyı kesip dinlenmesi için bir davet görünmüştü; burada ise oyuna canı istediği kadar devam edebilirdi. Ama o gün değil: Bir saat sonra o meraklı gazeteci gelecekti.

Onu evinden attıktan sadece birkaç saat sonra bir buluşma ayarlamak üzere onu aramaya gitmişti, bunu istemeden yapmıştı ama talimatlar çok açıktı, özellikle de ne söyleyeceği ve kesinlikle ne söylemeyeceği konusunda. Bunlar itaatsizlik edilecek türde adamlar değildi.

Huang tekrar oyununa konsantre olmuştu ki kapı zilinin çaldığını duydu.

O beyaz *húndàn*, yani piçin gelmesi için henüz erkendi.

Lastik terliklerini giydi ve cama gitti. Perdeyi hafifçe araladı: Bahçe giriş kapısının önünde iki adam vardı. Bunlar ameliyat sonrası şanslı adam WeiQi'yi getirenlerdi, onları hemen tanıdı. *Shé tóu...*

Huang içinde huzursuz bir hisle kapıyı açtı.

***

Ancak ikinci mesajdan sonra Abisso gazeteye uğrayıp Jin'i görmeye karar verdi.

"Şok oldum, bunun mümkün olabileceğine inanamıyorum... Yani Tommy'nin..."

Abisso'nun yüzüne bakınca olanlardan gerçekten de şaşkına dönmüş olduğu anlaşılıyordu. "Yakın arkadaş mısınız?" diye sordu Jin anlayış yüklü bakışlarla.

"Birlikte büyüdük... Seni temin ederim ki Tommy'nin bir sineği bile incitebileceğine asla inanamazdım," diye yanıtladı Abisso acı bir şekilde.

"Bir öfke patlaması... Bir anlık çılgın bir dürtü... Ülkemde şöyle bir atasözü vardır: Tek bir fare dışkısı bile bir çuval pirinci mahvetmeye yeter."

Abisso hüzün içinde gülümsedi.

"Tommy'nin zihninde bu tip bir şey gizlendiğini düşünmekte bile güçlük çekiyorum."

"Kadından ziyade arkadaşın için üzgünsün ama sonuçta o kadın öldü," Jin tatlılıkla da olsa onu neredeyse azarlar gibi konuşmuştu.

"Onu çok az tanıyordum ama itiraf etmeliyim ki pek sevmezdim; bu karşılıklı bir duyguydu bu arada. Onu açgözlü ve kariyer anlamında çok hırslı buluyordum... Kulağa mazeret olarak önemsiz geldiğini biliyorum ama anla beni... Birlikte büyüdüğüm kişi o değildi, arkadaşım olan da."

Jin tekrar hüzünlü ama tatlı bir gülümseme takındı; eli Abisso'nun elini okşadı.

"Her şeyi kabul etmek zaman alacak," diye tekrar söze girdi biraz bekledikten sonra. "Bu arada araştırmana devam edecek misin?"

"Bilmiyorum... Şimdi sorma..."

Jin başıyla onayladı. "Fuzhao ile uzunca sohbet ettik ama şu an bundan bahsetmek için uygun vakit olmadığını anlıyorum."

Abisso bir süre tereddüt etti. "Hayır anlat: En azından birkaç dakikalığına başka bir şey düşünmeme yardımcı olur."

Jin sakin ve düz bir sesle, topluluklarında olanları öğrenince Fuzhao'nun nasıl da yardıma hazır göründüğünü anlattı ama avukat onlara pek de yardımcı olamayacağından korkuyordu. "O bir avukat," dedi sonunda Jin. "Yasalarla danışmanlık yapıyor ve ne kadar vicdansız görünse de nerede durulması gerektiğini ve neyi bilmemenin daha iyi olduğunu iyi biliyor. İşlerini yasal gösterme adına birçok firmayla çalıştığını itiraf etti ama kaçak işçi ve bunun temin edilmesine dair hiçbir işte bulunmadığını belirtti."

"Shé tóu?"

"Bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmek istemediğini söyledi."

"Karışmak istememesini anlıyorum ama bununla ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyor olduğuna inanmıyorum," dedi Abisso şüpheyle.

"Sana katılıyorum, yasadışı işgücünün hangi kanallarla göç ettiğini çok iyi bildiğine dair ben de net bir izlenim edindim ama bunun hakkında konuşmanın tehlikeli olduğunu düşünüyor... Hem kendisi hem de benim için tehlikeli."

"O zaman bize yardım etmeyecek..."

"Hayır, etmeyecek ama ellerim tamamen boş da dönmedim. Masasının üstünde bir dosya vardı, küçük bir imalathaneyle ilgili."

"Yani?"

"Fuzhao bana yasadışı göçmen işçi getirtmek üzere *shé tóu* ile irtibata geçen küçük işletmelerden bahsederken farkında olmadan birçok kez o dosyayı işaret etti."

"Yani? Kaçak işçi bulmak üzere banliyölerdeki herhangi bir depoya gitmek yeterli diyorsun, öyle mi? Bunların bize bir şey anlatacağını nereden biliyorsun?"

"Onlar değil ama *laoban*, yani patron. İster şanslı bir durum de, ister kader bizi seviyor de ama o firmayı biliyorum, hepsinden önemlisi sahibini tanıyorum. Hem de iyi tanıyorum. Onunla sen de tanıştın: Gittiğimiz girişimciler yemeğini hatırlıyor musun? Ne diyorsun?" Bir an için ara verip derin bir bakış attı. "Bir adım atmaya değer mi?"

Abisso gözlerini kaçırdı. Kafası karışmıştı: Tommy bir suçla lekelenmişti, Vera ölmüştü... Devam etmenin bir anlamı var mıydı?

"Bilmiyorum Jin, gerçekten bilmiyorum..."

***

Yüzbaşı Pauli sorgu odasına girdiğinde Tommy kafası yere eğik, koltukta neredeyse kıvrılmış bir şekilde oturuyordu. Vera'nın evinden çıkarıldıktan sonra neredeyse on sekiz saat geçmişti ve tüm o saatler boyunca sorgular arasında sadece birkaç saat dinlenmesine izin vermişlerdi. Kendini yok olmuş gibi hissediyordu, tıpkı her duygunun uyuşturulduğu gerçek dışı bir yalanın içinde süzülür gibi, yaşanan kâbustan uyanmak dışında başka her tür arzudan yoksundu. Bu gerçek olamazdı...

"Sizi bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum Doktor Davies, özellikle de böyle bir durumda."

"Ben de," diye mırıldandı Tommy kısa bir bakışın ardından hemen gözlerini tekrar yere indirirken. "Bugün üniforma giymişsiniz... Sanırım nezaket ziyareti için burada değilsiniz."

"Evet değilim doğrusu; Savcı soruşturmayı benim bölümüme devretmeye karar verdi."

"Öncekiler iyi değil miydi?"

"Öncekiler derken meslektaşlarımı mı kastediyorsunuz? Sizin yerinizde olsam kendimi daha saygılı bir şekilde ifade ederdim Doktor Davies."

Tommy cevap vermek yerine sanki bir rahatsızlığı uzaklaştırıyormuş gibi bir el hareketi yaptı.

"Her halükârda teknik bir değişiklik diyelim," diye devam etti Pauli. "Nucleo soruşturma birimi bu tip soruşturmaları yönetme konusunda çok daha nitelikli, hepsi bu."

"O geceden beri olup bitenleri tekrar edip duruyorum... Şimdi size de mi anlatmak zorundayım?" diye sordu Tommy yorgun bir tavırla.

"Tutanakları okudum."

"İyi, çünkü gerçekten artık bunu yapamayacağım... Sadece dinlenmeye ve bu kâbustan uyanmaya ihtiyacım var."

"Durumunuzu anlıyorum Doktor ama şundan emin olun ki size söylediklerinizi tekrarlatmaya ya da sorular sormaya niyetim yok."

Tommy ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Sizi sadece düşünmeye sevk etmek istiyorum Doktor Davies," dedi tekrar söze giren Yüzbaşı Pauli sakin bir ton ve ikna edici bir tavırla. "Önümüzdeki genel resmi düşünün. Bir bakalım... Ortada birkaç gün öncesine kadar birlikte yaşayan bir çift var, sonra ayrılıyorlar..."

"S.ktir git!" Tommy onun sözünü şiddetle kesti. "Nereye varmak istediğinizi şimdiden anlıyorum... Terk edilmeyi kabullenemeyen maço sevgili. Lütfen ama! Biz ayrılmamıştık, ben sadece gerekli sebeplerden dolayı kendi evime geri döndüm o kadar."

"Bu sizin kendi ifadeniz, bense ortadaki objektif verileri analiz etmek durumundayım. Yani yargıcın değerlendireceği şeyler. Bırakın da devam edeyim Doktor... Dün kadının işyerinde bir araya gelip kavga eden iki sevgili. Görgü tanıklarına göre oldukça şiddetli hem de. Gece geç vakit adam sevgilisinin evine geliyor ya da eski sevgilisi desem daha doğru olur belki... ve kısa bir süre sonra merkezimize sürmekte olan şiddetli bir kavga ihbarı yapılıyor. Devriye olay yerine geldiğinde Bayan Demiri'yi çoktan ölmüş, sizi ise Doktor, elleriniz ve kıyafetleriniz kanlar içinde buluyor."

"Onu hayata döndürmeye çalışıyorum! Bu yüzden üstüm başım kirlendi!"

"Sakin olun, sakin olun Doktor; ona yardım etmeye çalıştığınızdan şüphem yok..." Pauli'nin ses tonu yumuşadı. "Görüyorsunuz ki olan şey nitel edilenin üzerinde bir durumdu: Kurbanın vücudunda dayak izi yok ve..."

"İsmi Vera'ydı, Vera Demiri, kurban değil! S.keyim böyle işi!" diyerek tekrar araya girdi Tommy.

"Ne dayak izi var ne de boğuşma, bir tek içi yere boşalmış bir çanta," diye devam etti Pauli soğukkanlılıkla. "Bayan Demiri'nin kendini savunduğunu gösteren bir şey de yok; Örneğin tırnaklarının arasında bir doku ya da başka bir şey. Adli tabibin belirlediği şekliyle ölümcül travma kafatasındaki oksipital kemiğin kırılmasından kaynaklanmış. Ancak olay yerinde onun mermer şöminе üzerine düşüp ensesini böyle sertçe vurmasına ve benzer bir lezyon yaratmasına sebep olacak ezici bir cisim bulamadık." Yüzbaşı Pauli kısa bir ara verdikten sonra kelimeleri dikkatle telaffuz ederek tekrar söze girdi: "Tekrarlıyorum: Hanımefendinin üstünde kavga ya da boğuşma izi yok ve ortada bahsettiğim gibi ezici bir alet de yok. Yani sadece bir düşme var. Kavganın doruk noktasında talihsiz bir itiş. En mantıklı görünen varsayım bu." Yine algılanamayacak kadar kısa bir ara verdi. "Böyle dramatik bir sonuca sebep olacak bir kasıt ya da önceden yapılmış bir plana dair hiçbir belirti yok; işte sizin bunu düşünmenizi istiyorum: Savcı kasten adam öldürmeyi tercih edebilir çünkü."

Tommy başını ellerinin arasında yere eğik tutmaya devam ediyordu.

"Bana bakın Doktor," Pauli ona boş yere sesleniyordu. "İtiraf edip

savunma pazarlığı yapmak cezayı üçte bir oranında düşürür, ardından hafifletici sebepler, iyi hal... Maksimum dört yıl yatar çıkarsınız ama ev hapsi, yarı özgürlük ve diğer hafifletici sebeplerle daha da az olabilir."

"Televizyona çıkabilmek için ne pahasına olursa olsun en hızlısından bir itiraf istiyorsunuz öyle değil mi? Bunun için mi üniformanızı giydiniz? Yoksa sizdeki arkadaşça bir yasal tavsiye mi?" diye karşılık verdi Tommy yorgun bir alaycılıkla.

"Size söylediğim gibi, sizi sadece düşünmeye sevk etmek istiyorum. Tavsiye vermeyi avukatınız düşünür, bana kalırsa gerisi size kalmış."

Tommy sonunda gözlerini ona doğru kaldırdı. "Yani sizin için soruşturma çoktan bitti öyle mi?"

Pauli ona cevap vermeden birkaç saniye baktı.

"Düşünün," dedi odadan çıkmadan önce bir kez daha.

CUMARTESİ

35

DESNA NEHRİ

Yatak odasının büyük penceresinden Keizersgracht Kanalı'nın yavaşça akan suları görünüyordu, Amsterdam'da sabahın çekingen ışıkları parıldamaya başlamıştı.

"Desna'ya bakarak ölmek isterdim," dedi adam Rusça zayıf bir sesle. "Bu kokuşmuş kanala değil." Yatakta yarı oturur pozisyonda uzanıyordu ve uykusuz bir gecenin gecenin daha ardından burnuna nefes alabilmesi için oksijen cihazı takılmıştı. Sırtını desteklemek amacıyla arkasına çok sayıda yastık konmuştu.

Yatağın kenarında oturan kadın adama doğru hafifçe eğilerek kararlılıkla, "Sen ölmeyeceksin," dedi.

"Zaman dolmak üzere..."

Daniil Golubev hayatının ellerinden yavaş yavaş kaydığını hissediyordu. Tükenecek kadar büyüyen kalbi artık kan dolaşımını destekleyemiyordu.

Altmış sekiz yıl önce daha küçük bir çocukken, Moskova'ya dört yüz kilometreden az bir uzaklıktaki Bryansk'taki Desna Nehri'nin kıyıları boyunca koşacak kadar dinç ve güçlü olan kalbi...

Çelik sektörüne girdiğinde büyük bir tutku içindeki güçlü kalbi...

Yeni Rus endüstriyel oligarşisi ile bütün aileleri mahveden spekülasyon karşısında çelik gibi soğuk duran kalbi...

Avusturya Alpleri ile Hollanda ovaları arasında altın gibi bir hayat için Rusya'yı terk ettiğinde normalden bir fazla bile atmayan kalbi...

Artık tekrar görmek için çok geç kaldığı, Bryansk'ta bıraktığını ancak şimdi fark ettiği kalbi...

"Vaktinde yetişeceğiz göreceksin," diye fısıldadı kadın tatlılıkla.

"Desna'yı tekrar görmeyi çok isterdim. Onun o sakin sularını görmeyi... Kıyılarının kokusunu bir kez daha duyabilmeyi..."

"Olacak Daniil... Çok yakında."

"Santa Trinità ve Nuovi Martiri kiliselerini, Tolstoy Parkı'nı... Büyüdüğüm köyün sokaklarını..."

Seksenlerde perestroykanın sunduğu fırsatları değerlendirerek yükselmeyi başardığı, Bryansk'ın göğündeki en parlak yıldızlardan biri haline geldiği yer. O vakitler oradaki şanı şu an büyük satranç ustası Nepomniachtchi'nin sahip olduğundan daha büyüktü belki. Ama o gökyüzü ona ve ona güvenen herkese ihanet edip onu bırakmak istemişti.

"Biliyor musun çok düşündüm... Bir türlü gelemeyen o lanet kalbi uzun yıllar yaşamak için istemiyorum... Ona Bryansk'a geri dönüp orada ölmek için ihtiyacım var. Her insan gözlerini, kalbini bıraktığı yerde kapatmalı."

36

ŞÜPHELER

Gözaltı odasında, Tommy'ye gece hiç geçmeyecek gibi gelmişti. İlk saatlerinde, âdeta anestezi etkisi yaratan duygularından dolayı huzursuz bir uykuya dalmıştı ve rahatsız edici hayaletlerle dolu karmaşık rüyalar görmüştü. Hepsinde de yarı açık gözleriyle uzaklara bakarak acı çekiyordu. Ve sabah daha aydınlık bir bilinçle uyandığında ise yaşanan olayın büyüklüğü onu son hızla giden bir tren gibi çiğneyip geçmişti.

Vera...

İçinde bulunduğu durum, geleceği...

Vera...

Onu Yüzbaşı Pauli'ye götürmek üzere odasına geldiklerinde saat henüz dokuz olmamıştı.

"Yüzünüzden pek de dinlenemediğiniz anlaşılıyor Doktor."

"Siz benim yerimde olsanız dinlenebilir miydiniz acaba?"

"Doğru, biraz gereksiz bir yorum oldu benimkisi... En azından size dün söylediklerimi düşünebildiniz mi?"

"İtiraf etmeyeceğim."

"O zaman kendi versiyonunuzu onaylıyorsunuz öyle mi?"

"Yapmadığım bir şeyi itiraf edemem. Oraya vardığımda çoktan

olanlar olmuştu. Evin kapısı aralıktı. İçeri girdim ve..." Tommy'nin sesi çatlamaya başladı. "...ve Vera'nın hâlâ nefes aldığını gördüm. Benim kollarımda öldü. Onu hayata döndürmeye çalıştım... Faydasızdı... ve bunu yaparken kendime bir yandan belki de gitmesine izin vermek daha mı iyi diye soruyordum... kafatası... kafatası... parçalanmıştı... Gözbebekleri çoktan genişlemişti. Artık asla kendisi olamazdı, belki ancak bitkisel yaşam... Vazgeçtim... Tam o sırada geldiler..." diye bitirdi kalbi kırık bir şekilde.

"Neden hemen yardım çağırmadınız?"

"Neden mi?! Çünkü kahrolasıca bir film kurgusunda değildim!" Tommy öfkeyle karşılık verdi. "Böyle bir durumla karşı karşıya olmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?! Beyninizden ne geçiyor sizin?!"

Pauli sakin bir sesle devam etti: "Yani, sizin hikâyenizden yola çıkarsak üçüncü bir kişi aramamız gerekiyor, yani siz oraya varmadan hemen önce bu cinayeti işlemiş olan kişi."

"Ne kahrolası bir ironi... itiraf falan olmayacak! Vera'yı ben öldürmedim."

Pauli bir süre Tommy'nin sakinleşmesini bekledi. "Dün bana soruşturmaları bitirip bitirmediğimizi sormuştunuz..."

"Ve siz de bana cevap vermemiştiniz."

Pauli, Tommy'nin sözlerini duymazdan geldi. "Ortada bazı ilginç şeyler var. Zecchin Sokağı'nda olanları bize ihbar eden arama. Gizli numaradan yapıldı. Ama polis numaranın sahibine ulaşınca gördük ki numarayı alan kişi bunu sahte bir kimlikle yapmış. Bu yüzden ihbarı yapan kişiye ulaşamıyoruz ama elbette ki bunu yapan kişinin gizli kal-

mak için iyi sebepleri olmalı... Sizin versiyonunuza göre Doktor, bu kişi katille aynı kişi bile olabilir, sizin geldiğinizi görüp hemen oradan ayrılıp olay yerinde sizin bulunup baş şüpheli olmanızı sağlamış olabilir. Bu, aynı zamanda cinayet aletinin olay yerinde bulunamamasını da açıklıyor: Katil onu yanında götürdü... belki ona ait bir eşyaydı ve olay yerinde bırakılsa bizi ona ulaştıracak bir ipucu olabilirdi."

Tommy birden gözlerini Pauli'ye dikti.

"Sadece hayali bir varsayım," dedi hemen Pauli ateşe su atmak isteyen biri gibi. "Sizin tabirinizle film kurgularından. Ama başka bir şey daha var. Bayan Demiri'nin cep telefonu. Çantasından yere saçılan eşyalar arasındaydı hatırlıyor musunuz?"

Tommy başını iki yana salladı. "Gözlerimin önünde sürekli içeri girdiğim anda karşımda bulduğum o sahne var... beni takip ediyor... ama muğlak ve bu detayı hatırlamıyorum."

"Parmak izlerini kontrol etmek istedik ve sürpriz: Üstünde hiç parmak izi yoktu. Tek bir tane bile. Sanki biri o telefona dokunmuş ve kendisininki dahil tüm parmak izlerini silmiş gibi."

Tommy kanın kulaklarına hücum ettiğini hissetti.

"Bu da bir varsayımdan başka bir şey değil. Ancak..." Pauli bir süre bu son sözünün havada asılı kalması için bekledi.

"Ancak?"

"Ancak telefon hattı kayıtlarından daha somut bir şeyler çıktı; hanımefendinin cep telefonu ve gizemli ihbarcımızın cep telefonu. İki numara sabah görüşmüş. Daha net olmak gerekirse Bayan Demiri sabah saat 09.32'de, yani ölümünden yaklaşık on iki saat kadar önce, ihbarcımızı aramış."

"Lanet olsun..."

"Şunu da eklemem gerekli ki hanımefendinin cep telefonunun hafızasında bu arama görünmüyor." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Sanki biri onu silmiş gibi..."

***

Acı dinmişti. Yoldaşı olan acı.

Ma Yong küçük ve penceresiz bir odada kilitli olduğu için gece gündüz ayrımını yapamasa da, zaman kendi yavaş boyutunu geri kazanmaya başlamıştı.

Kısa bir süre önce yan tarafındaki yaradan plastik kordonları çıkarmışlardı; önceki gün ise rengi gittikçe açılan idrarını bir torbaya toplayan içine sokulmuş olan kordon çıkarıldı. Artık Ma Yong ihtiyacı olduğunda kalkıp tuvalete gidebiliyordu, her ne kadar hâlâ yavaş adımlarla ve bir elini yarasına bastırarak gitmek zorunda olsa da; vücudunun yavaş yavaş enerjisini geri kazanmaya başladığını hissediyordu.

Onu düzenli aralıklarla odasından çıkarıp koridorda birkaç adım gezdiriyorlardı. Orada da pencere yoktu, sadece içinden hiç ses duyulmayan kapılar vardı. Diğer odalar da onun odası gibi miydi? Diğer hastalar da onun gibi miydiler?

Onu muayene etmek ve ilaçlarını vermek için odasına girenlerin hiçbiriyle tek bir kelime konuşmamıştı. Bunu yapmasının bir sebebi yoktu, öte yandan kimsenin onun dilini anlamayacağından da emindi.

Belki iki tam gün kadar önce acısı ona arkadaşlık ederken keskin yüz hatları olan bir adam uzun süre kalbini dinlemişti: İçinde barınan acıyı duyabilmiş miydi acaba... Hemen sonrasında birkaç gün önce

Milano'da yaptıkları testlerin aynılarını yeniden yapmışlardı ama bu sefer monitöre bağlı o tuhaf aleti göğsünün üstünde ve öncekinden çok daha uzun bir süre gezdirmişlerdi.

Ma Yong yataktan indi. Son ayağa kalkışından daha az zorlayıcı birkaç yavaş adım attı ve kapıya vardı. Odaya biri girip çıkarken kapının kilit sesini duyuyordu ama yine de bir denemek istedi. Kolu çevirdi.

Kilitliydi.

***

Abisso için yeni gün beraberinde gerçek dışı bir anlam getirmişti. Önceki günün şiddetli şoku değildi bu, daha ziyade olanı kabullenmeye dair bir zorluk, neredeyse bir reddediştı.

Bütün sabah yeni haberleri dinlemek, hatta belki de bilinçsizce gerçeğin onaylanmasını duymak için evde dolanıp durmuştu. Ama haberlerde hiçbir yeni bilgi yoktu hatta aksine Vera'nın ölümü çoktan modası geçmiş bir haber olarak arka plana gerilemişti: Üzücü olaya dair birkaç kelime o kadar. Yakın zamanda üzücü istatistiklere girecek bir sonuç olarak konu kapanacaktı.

Önceki gün Jin ona çok iyi davranmıştı, neredeyse korumacı bile denebilirdi; akşama kadar kalıp ona eşlik etmek istemiş ve ertesi gün görüşeceklerine dair söz vermişti. Böylece tüm sabahı evde harcayan Abisso öğleden sonra gazeteye gitti.

"Gidip güzel bir çay içmeye ne dersin? Sonuçta ben Çinli bir kızım."

"Arkadaşın Fuzhao, günümüz Çinlileri gibi kahveyi tercih ettiğini söyledi ama."

"Oysa ben çaydan devam ediyorum, ayrıca Avukat Fuzhao bir arkadaş değil, sadece bir tanıdık. İş için kendisiyle seviyeli bir ilişkiyi koruduğum aynı topluluğa ait bir üye. Siz İtalyanlar maalesef 'arkadaş' kelimesine nadiren gerekli değeri veriyorsunuz."

"Çok hafife mi alıyoruz, bunu mu demek istiyorsun?"

"Arkadaşlık, '*zhong*' yani 'sadakat' demek ama her şeyden önce '*shu*', yani 'empati', 'anlayış', 'benzerler arasındaki sevgi'. Fuzhao'ya gelince aramızdaki saygı çerçevesindeki samimi ilişkiye rağmen kendisi benim için sadece bir tanıdık."

"Peki ya biz? Arkadaş mıyız?" diye sordu Abisso utangaç bir tavırla ama sonrasında bunu yaptığına hemen pişman oldu.

Cevap sıcak bir gülümseme eşliğinde geldi: "Olma yolundayız, sence?"

Çay salonu, Milano'nun en iyi bilinen ve en eskilerinden biriydi. En değerli ve aranan çeşitler orada bulunabilirdi ama ikisi de yine de mükemmel bir *darjeeling çayı* seçti. Her şey bir yana Abisso'nun cebine en uygun fiyatlı olan seçenek buydu. Her ne kadar Jin'e yine de iyi bir kahveyi tercih ettiğini söyleme cesareti bulamamış olsa da fincanı yavaş yavaş boşalırken Abisso aromanın tadına varmaya başladı. Özellikle de bu içeceğin yayma yetisine sahip olduğu o farklı sıcaklığı hissetti: Jin'in Mini Cooper'ına ulaşmak üzere dışarı çıktıklarında içinde ona karşı '*shu*' ile dolu olduğuna yemin edebilirdi.

Tommy ve Vera'dan hiç konuşmamışlardı, Abisso'nun soruşturmasından da... Her ne kadar başta bu konular sohbetlerinin üstünde bir hayalet gibi gezinse de yavaş yavaş gölgeleri çözülüp sonunda neredey-

se tamamen yok olup gitmişti. Bir trafik ışığında bekledikleri sırada Abisso'nun telefonu çaldı.

Bruno Testa.

"Huang'ın bana neler anlattığı seni hiç mi ilgilendirmiyor?"

Mantovalı meslektaşını tamamen unutmuştu. Ancak ilk anlık şaşkınlığı üstünden atınca cevaplayabildi: "Bazı şeyler oldu... ama beni araması gereken sen değil miydin?"

Abisso Jin'e dönüp, "Huang," diye fısıldadıktan sonra konuşmayı hoparlöre aldı.

"Ortadan kaybolmuş, buharlaşıp uçmuş sanki s.keyim! Evde yok ve dışarıda da kimse onu görmemiş."

"Ama buluşmak için seni o aramamış mıydı?" Abisso göz ucuyla Jin'in takındığı sorgulayan ve dikkatli ifadeyi fark etti.

"Anlaşılan bunu benimle dalga geçmek için yapmış! Dünden beri yer yarılmış içine girmiş gibi sanki."

"Düşünmüş olmalı... Ona dün Sun Li'yle görüştüğünü ve ortaya çelişkiler çıktığını söyledikten sonra endişelenmiş olsa gerek."

"Saçmalama Abisso. Ona bunları sormaya gittiğimde beni kapı dışarı attı ya zaten! Her şeyi aydınlığa kavuşturmak üzere beni görme isteği sonradan doğdu."

Jin'in ifadesi artık durumu net şekilde anlamak isteyen biri gibiydi.

"İyice sıkıştırmak için tekrar Sun Li'ye gideceğim," diye devam etti Testa. "Şu WeiQi ile ilgili bize söylediklerinden çok daha fazlasını bildi-

şine eminim... Birlikte çalıştılar sonuçta! Muhtemelen bir yıldan fazla bir süre birlikte yiyip içip birlikte uyudular, unuttun mu?"

Trafik ışığının yeşile dönmesiyle araba kuyruğu hareket etmeye başladı, Abisso her ne kadar direksiyonda ve gözleri yola sabitlenmiş olsa da Jin'in bakışlarının üstüne dikildiği izlenimine kapıldı.

"Şimdi sen bana bildiklerini anlatmak zorundasın," diye devam etti Mantovalı meslektaşı. "Altında ne olduğunu anlamayacak kadar aptal olduğumu mu sandın? O kadar ilgini çeken o yara izi... Gidip biraz araştırma yaptım: Bir böbreği almak için mükemmel bir kesik. Ve Sun Li'nin dediğine göre buradan arabayla sadece birkaç saatlik mesafede. Abisso lanet olsun, şimdi eteğindekileri dökme vakti geldi, bilmediğim her şeyi bana anlatma zamanın geldi."

Abisso konuşmaya karar vermeden önce birkaç saniye tereddüt etti. "Anlaştık ama şu an arabadayım ve..." Jin'e doğru dönerek devam etti: "Şu an yapacak işlerim var. Sun Li'ye seninle gelmek isterim. Onunla görüşmeden önce de sana her şeyi anlatırım."

"Beni atlatmaya çalışmıyorsun değil mi?"

Abisso âdeta bir kurbağa yutuyormuş gibi kendini zorladı: "Biz ortağız," dedi içinde hiç olmayan bir inanç sergilemeye çalışarak.

"İyi, görüşmeyi ayarlamak için ikamet merkezinin müdürüyle konuşup seni ararım. Lanet olsun," diye bir küfür savurdu hemen sonra. "Umarım onu bulurum, hafta sonu sonuçta."

Jin, Abisso telefonu kapattıktan sonra birkaç saniye bekledi: "Telefondaki tam olarak kimdi?" Dikkatini trafiğe vermeye devam ediyordu. "Ve bu hikâyede nasıl bir rol oynuyor? Belki bana da yapman gereken birkaç açıklama vardır, sence de öyle değil mi?"

Abisso disiplinli bir şekilde her şeyi anlattı: "Sen Roma'daydın..." diyerek de kendini haklı çıkarmak istercesine bitirdi.

"Seni bir dakika bile yalnız bırakamayacağım anlaşılan," diye gülümsedi sonunda Jin. "Başka bir konu var ama..." dedi gülümsemesi belli belirsiz hınzır bir şekle dönüşürken. "Bana bakmadan önce '*yapacak başka işlerim*' var derken neyi kastettin?"

Ama Abisso'nun düşünceleri ilk kez Jin'in cazibesinden uzakta, Tommy ve Vera'dan ise çok uzaktaydı.

"Demek istediğim harekete geçmemiz ve Fuzhao'nun ofisinde fark ettiğin o s.ktiğimin firmasındaki *laoban*'ı en kısa zamanda görmemiz gerektiğiydi."

37

UYGUNSUZ TEKLİF

Vera'nın ölümünün acısı ve dehşetine rağmen Tommy tüm öğleden sonrayı aynı şeyleri düşünerek geçirdi.

Sabah saatlerinde Vera birini cep telefonundan aramıştı ve bu kişi akşam onun evine gitmişti.

Ve onu öldürmüştü.

Çünkü aksi halde Vera'nın cep telefonunda kendisine ait arama bilgisini silmesinin... başka bir açıklaması olabilir miydi?

Katil orada bulunduğuna dair tüm izleri silmişti, buna suç aleti de dahil! Sabahki aramayı listeden silmiş ve Vera'nın evinden ayrılırken Tommy'nin geldiğini görmüştü. Hemen bu fırsatı değerlendirip 156'yı aramış ve şiddet içeren bir durum olduğunun altını çizerek ihbarda bulunmuştu.

Birkaç dakika sonra olay yerine giden jandarmalar... ve iki kere iki dört.

Cevaplanması gereken çok soru vardı...

Tüm parmak izlerinin silinmesi çok normaldi, bunu bir çocuk bile düşünürdü ama katilin bu şekilde hareket etmesinin başka bir sebebi mi vardı? İkisi sabah konuştuğuna göre birbirlerini tanıyorlar mıydı? Vera'ya yakın olduğu için tespit edilmesi kolay biri miydi?

Sonra bir de cep telefonu konusu vardı: Neden takip edilmesi mümkün olmayan bir cihaz kullanmıştı? Yoksa katil, zaten polis tarafından bilinen biri miydi? Çoktan kayıtlara geçmiş sicili bozuk biri? Bu durumda tek bir parmak izi bırakmak soruşturma açılmasına gerek bile kalmadan yakalanması anlamına gelirdi.

Ama Vera'nın benzer bir suçlu ya da onun gibi biriyle ne işi olabilirdi? Sonuçta katili sabah kendisi aramıştı...

Neden öldürülmüştü?

Bunların hepsi Tommy'nin kafasında dönüp duran cevapsız sorulardı.

Onu tekrar Yüzbaşı Pauli'nin huzuruna götürmek için geldiklerinde hâlâ bu düşünceler içindeydi.

Yüzbaşı konuşmaya başlamadan önce onu uzunca süzdü. "Gözaltı süreniz birkaç saat sonra doluyor ve tutuklanmayacaksınız," dedi sonunda ciddi bir şekilde. "Birkaç dakika sonra gitmekte özgür olacaksınız Doktor."

"Aranan kişiyi buldunuz mu yoksa?" diye sordu dürtüsel bir şekilde Tommy.

"Hayır, onunla hiç ilgisi yok. Şansınız yaver gitti diyelim Doktor Davies, kısa bir süre öncesine kadar savcı çok sinirliydi ve sizden tam bir işbirliği bekliyordu."

"Yani bir itiraf..."

Pauli onayladı. "Sizi kasten adam öldürmekten suçlamaya ve siz... itiraf etmeye karar verene kadar sizi hapiste tutmaya ve ancak itiraf edince suçun kasti olduğu iddiasını kaldırmaya kararlıydı."

"Neredeyse şantaj," diye gülümsedi Tommy yandan.

"Abartmayın. Sadece düşünmeniz için size gereken zamanı vermek için. Benim de dün sizden istediğim buydu zaten."

"Peki savcının fikrini değiştiren nedir?"

"Ona ortaya çıkan belirsiz noktaları aktardım. Dün sabah sizinle de konuştuğumuz konular. Bununla birlikte tüm cep telefonu kayıtlarının dökümü..."

Tommy, Pauli'ye sorgulayan gözlerle baktı. "Daha açık konuşun..."

"Son aylardaki konuşma trafiği. Özellikle Bayan Demiri'ninki çok yoğun. Sizinle yaptığı görüşmeler haricinde Doktor, tüm aramaları kendi çalışma ortamındaki kişilere yönelik. Neredeyse hepsi... Bunlardan dört tanesi ise kimliği belirsiz dostumuza yapılmış; düzenli bir şekilde yaklaşık olarak ayda bir defa gibi."

Tommy etkilenmişti: Demek ki Vera bu kişiyi uzun zamandır tanıyordu... Sadece lanet olasıca bir temas değildi.

"Ama işin daha ilginci diğer cihazın arama listesi," diye devam etti Pauli. "Çok az görüşme yapılmış: Hanımefendiyle olanlar var elbette ve sadece bir düzine kadar da başka üç tane numarayla yapılmış görüşmeler var ve tahmin edin? Bu numaralardan biri huzur evinde yaşayan Aversalı doksan yaşında kendine yetemeyen bir yaşlının üstüne kayıtlı ve diğer ikisi ise sahte evraklarla edinilmiş hatlar."

"Ah lanet olsun..." Yeraltı dünyası mıydı yani?

"Hepsi bu kadar da değil: An itibarıyla tüm bu telefonlar, doğal olarak bize ihbar çağrısının yapıldığı telefon da dahil olmak üzere hiçbiri, artık sinyal vermiyor."

"Hepsi kapalı mı?"

"Sadece o da değil... Günümüz teknolojisi şarjı olduğu sürece kapalı olsa bile cep telefonlarının yerini tespit edebilmemizi sağlıyor. Big Brother'ın büyük kulakları var Doktor Davies... ama telefonlar ve sim kartlar, her ikisi de imha edildiği zaman bu kulaklar sağır oluyor. Bulabildiğimiz tek şey bağlı oldukları baz istasyonlarının hepsinin Napoletano ve Aversano bölgelerinde olduğu."

Yüzbaşı Pauli ancak uzun bir ara verdikten sonra sözlerine devam etti: "Gördüğünüz gibi Doktor, elimizde üzerinde düşünülüp sorgulanacak çok fazla materyal var."

"Vera'nın karanlık bir şeye mi karıştığını düşünüyorsunuz?"

Pauli gözlerini hafifçe kısarak ona baktı. "Siz hiç böyle bir şeyden şüphelendiniz mi? Dürüstçe cevap verin, bir şey gizlemenin sırası değil şu an."

"Asla asla! Gerçekten böyle bir şeyin mümkün olduğuna..."

Pauli kollarını iki yana açarak sözünü kesti: "Araştırmak zorundayız. Henüz yolun başındayız. Ve yeri gelmişken..." Pauli biraz tereddüt etti.

"Söyleyin, haydi."

"Birlikte hareket etmemiz önemli olabilir; gizemli şüphelimizi ve onun olası dostlarını korkutmadan, demek istiyorum. Ve siz bu konuda bize büyük bir yardım sağlayabilirsiniz."

"Sizi takip edemiyorum..."

"Dışarı çıkıp masumiyetinizi ilan ettiğinizi bir düşünün, siz bunu yaparken burada konuştuklarımızdan bir şeyler dışarı sızarsa... adamı-

ez çok daha ihtiyatlı hareket edecektir ama bizim işimize tam tersi ...un kendini güvende hissetmesi yarar."

"Sakin, onun rahat hissetmesi için kendimi suçlu ilan etmemi istemiyorsunuz umarım?!" diye tepki verdi anında Tommy.

"Sizden o noktaya gelmenizi istemiyorum."

"Nedir o zaman?"

"Soruşturmanın bittiğinin sızdırılmasını sağlayacağız. Bir şiddet eylemi sözkonusu olmadığını ama nitekim cezası çekilmesi gereken trajik bir kader olduğunu duyuracağız. Tüm uygun hafifletici sebeplerin göz önünde bulundurulacağı kasıtsız bir adam öldürme vakası. Siz ise kimseye ve özellikle de basına masumiyetinizi savunmak zorunda kalmayacaksınız. Aksine, her tür röportajı geri çevirmek en uygunu olacak. Kısacası gerçekten itiraf etmiş gibi davranacaksınız."

"Bu durumda bir sürü problem yaşayacağımın farkında mısınız siz?" diyerek hemen karşı çıktı Tommy. "İşte, sosyal ilişkilerimde..."

"Uzun sürecek bir durum olmayacak ve mümkün olan en erken zamanda masumiyetiniz kanıtlanacak. Sizin için büyük bir fedakârlık olduğunun farkındayım ama bu, soruşturma için çok büyük bir avantaj."

Tommy şaşkınlığını uzun süre atamadı. "Uygunsuz bir teklif..." dedi sonunda yarım bir gülüşle.

"Sonuçta kabul edilmesi en uygun olan teklif değil mi Doktor?"

***

Işıkları yanmayan araç, jandarma komutanlığının arka çıkışlardan birinden çıktı.

"Yürüyebilirdim," dedi Tommy. "Buradan birkaç yüz metre ileride yaşıyorum."

"Tabii ki. Belki ana girişten çıkıp ayağınızı dışarı attığınız anda gazetecilerle burun buruna gelirdiniz," diye yanıtladı trafiğe dalan Yüzbaşı Pauli.

"Beni çok fazla arayan olacağını düşünüyor musunuz?"

"Evinize kapanın ve telefon görüşmelerinizi filtreleyin. Birkaç gün sonra kimse sizden bahsetmeyecek: Konuyu haber yapmayı da bırakmış olacaklar."

Tommy'nin evine varmak için birkaç dakika yeterli oldu. Kapının önüne yanaştıklarında Pauli saatine göz attı.

"Yarım saat sonra davanın kapandığını duyurmak için resmi olmayan bir basın toplantısı yapacağım," dedi. "Böylece bir sonraki haber bültenlerine hemen girecek."

O an Tommy için bunların hiçbirinin önemi yoktu: Şimdi özgür kalmış bir halde, Vera'yla birlikte birçok kez geçtikleri giriş kapısının önünde onun ölümünün büyüklüğünü daha net kavrıyordu. "Cenazeye gidebilecek miyim?"

Pauli dudaklarını büktü. "Bunu yapmamak daha iyi olur Doktor." Sonra Tommy tam kapıyı açarken ekledi: "Bayan Demiri'nin İtalya'da ailesinin olmadığını biliyoruz, doğru mu?"

"Babası öleli çok oldu, annesi de iki yıl önce öldü."

"Kosova'daki akrabalarını bulmaya çalıştık: Bir erkek kardeşi olduğunu biliyor muydunuz? Mateo Demiri."

"Evet ama onunla hiç şahsen tanışmadım. Sanırım Priştine'de yaşıyor ama hakkında gerçekten az şey biliyorum... Vera ondan hiç bahsetmezdi; bildiğim tek şey en zor zamanlarında Vera'yla annesine maddi açıdan destek olmuş olduğu."

"Nitekim bugün de ikametgâhı Priştine olarak görünüyor ama kendisine ulaşmak imkânsız." Pauli tereddüt eder gibi oldu. "Ama bu isim bana pek de yabancı gelmedi, böylece Adriyatik'in ötesindeki meslektaşlarımın yardımıyla onun hakkında küçük bir araştırma yaptım. Mateo Demiri. Kosova kurtuluş savaşının kahramanlarından. UÇK'de Drenica Tugayı'nda çarpışmış, doğrudan Haşim Taçi'nin emrinde. Savaştan sonra sağlık yönetimi alanında çok parlak bir kariyer yapmış, sonra Medicus sürecini takip eden ve sektörün genelinde yapılan tasfiyenin kurbanı olup radardan çıkmış. Ama isminin tanıdık gelmesinin sebebi bunlar değildi... Size bahsettiğim Sarı Ev'i hatırlıyor musunuz? Bu dehşetle ilgili yapılan uluslararası soruşturmaların birden fazlasında onun adı da geçiyor. Sonra da sabun köpüğü misali ortadan kayboluyor."

Tommy hayretler içinde dinlemişti. "Vera'nın bir şey bildiğine inanmıyorum... Onu yıllardır görmüyordu."

"O korkunç olaya doğrudan dahil olmuş olmayabilir: Rezil Drenica Tugayı'ndan olması gerçeği belki de soruşturmayı yürütenleri yanıltmış olabilir."

"Elbette... Ben öyle olduğuna inanmayı tercih ederim."

"Her halükârda tüm bunların kız kardeşi Vera ve ona olan şeyle bir ilgisi yok," diye tamamladı Pauli gülümseyerek. "Ah az daha unutuyordum..." diye ekledi ceplerini aramaya koyulurken, inmek üzere olan Tommy'yi durdurup. "Bu sizin olmalı," dedi ona bir harici bellek uza-

tıp. "Bayan Demiri'nin çantasından dökülen eşyaların arasında bulduk, incelediğimiz zaman da size ait olması gerektiğini fark ettik."

"Otopsi raporları, cam görüntüleri..." diye onayladı Tommy.

"Hanımefendiyi hayata döndürmeye çalışırken cebinizden düşmüş olmalı. Yakında villada bıraktığınız diğer eşyalarınız da size geri verilecek."

"Üç beş paçavra ve eski bir dizüstü bilgisayar," dedi. İki akşam önce aynı şeyi düşünmüştü ama geri alamayacağı tek şey eski hayatıydı, trajedinin yalnızca onun otopsi masasına gelen insanları vurduğu hayatı...

***

Yüzbaşı Pauli hemen hareket etmedi.

Yavaşça bir sigara yaktı.

Başkalarının yanında asla sigara içmezdi. Bu başkalarını rahatsız etme korkusundan değildi, günde sadece üç dört sigara içebilmek adına bu kötü alışkanlığından kurtulmayı başaramadığı için duyduğu utançtandı. Küçük bir çocuk gibi gizli gizli sigara içiyordu. Ve son nefesine kadar tadına varıyordu.

Koltuğuna iyice yerleşti ve arabanın içine dolan duman girdaplarını izledi.

Sonra o yapay sisin arasında Tommy'nin evinin ön kapısına doğru baktı.

Kaşlarını hafifçe çattıktan sonra tekrar düzeltti: Yapılması gereken her şeyi yapmış, hiçbir şeyi ihmal etmemişti.

PAZAR

38

KARA ADAM

Abisso bu sefer uzun uyuyamamıştı. Kafasında bir ağırlık ve üstünde bir baskı hissiyle yataktan erkenden kalkmıştı. Sıradan bir pazar sabahı yaşanan tembellik, artık uzak bir anıdan ibaretti.

"Onunla gidip kendim konuşacağım. Yalnız. Sen de gelirsen ağzını açmaz," demişti önceki gün Jin. "Lao Hong. Onu uzun süredir tanıyorum, dört ya da beş çalışanı olan küçük bir deri atölyesinin sahibi; çanta ve kemer yapıyorlar, büyük firmaların taklitlerini de şüphesiz. Onu akşam yemekte gördüm, seninle de tanıştırdım hatta. O akşam konuşurken aniden büyümeye başladığını öğrendim: İşyeri, deri için yeni fırınları olan ve otuz kişinin çalıştığı bir atölyeye dönüşmüş... Sonra Fuzhao'nun masasında, kurduğu bu yeni firmanın dosyasını gördüm."

"Ve Fuzhao'nun işçi olarak yasadışı göçmenleri arayan şirketlerden bahsederken farkında olmadan dosyayı işaret ettiğini gördün..." diye yorum yaptı Abisso.

"Yirmi yeni işçi bulmak pek de kolay bir iş değil."

"Ama bu kişi, sana onları bulmasına *shé tóunun* yardım ettiğini söyler mi? Sezginin doğru olduğunu varsayarsak tabii."

"Beni uzun yıllardır tanıyor..." Jin sonra kollarını iki yana açtı. "Başka alternatifimiz var mı? İzlenecek başka yollar?"

İşte böylece aynı geçen cuma olduğu gibi Abisso'nun beklemekten başka çaresi yoktu. Lao Hong'la görüşmesinin sonuçlarını anlatmak üzere Jin'in aramasını ve ikamet merkezinde Sun Li ile tekrar görüşmelerine izin çıktığını onaylamak üzere Mantovalı meslektaşından gelecek aramayı bekliyordu.

Peki ya Huang? Neden önce konuşmayı reddedip birkaç saat sonra ise fikir değiştirip her şeyi açıklığa kavuşturmak üzere bir görüşme teklif etmiş ve sonunda görüşmeyi yapmadan ortadan kaybolmuştu?

Abisso birkaç metre karelik tadilatsız evinde sinirli bir şekilde gezinip duruyordu, neredeyse farkında olmadan televizyonu açtı.

Kasıtsız adam öldürmekten suçlanan doktor serbest bırakıldı, yargılanmayı bekliyor...

***

Tommy Davies de o gün yataktan, daha doğrusu yorgunluktan sızıp kaldığı kanepeden erken kalkmıştı. Birkaç saatlik, mürekkep kadar kara bir uyku uyumuştu. Uyanınca da beyni hemen bilgi öğütmeye başlamıştı.

Önündeki günler nasıl olacaktı? Kendini neye hazırlamalıydı?

Sadece düşmanca bakışlara mı maruz kalacaktı, yoksa sessiz bir dışlanma da yaşayacak mıydı?

Bela ve karmaşadan kıskançlık derecesinde uzak tuttuğu eski kaygısız hayatına tekrar dönebilecek miydi? Ölümü, acıyı, trajediyi otopsi masasından ve hiç bulaşmadan tarafsız bir şekilde izlediği o eski hayatına...

Tommy o hayatın bir daha asla geri gelmeyeceğini biliyordu. Belki

de o yüzeyselliği, o aptal hafifliği artık istemiyordu. Vera ölmüştü. Öldürülmüştü. Bir acının ucu sonunda ona da dokunmuştu. Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Kapı kilitliydi, cep telefonu kapalıydı, bilgisayarı kapalıydı. Ama bu kesinlikle içinde mutlu olunacak bir barınak değildi.

Vera artık yoktu...

Birkaç hatıra ve mutlu anı, görünüşte hiçbir anlamı olmayan anlardan fotoğraf kareleri nedensiz yere aklına üşüştü.

Bir gülüş, sırtındaki bir ben, güzel bir ayak...

Şu an hüzünlü bir şefkatle hatırladığı yere biraz yakın olan poposu...

Onu kim öldürdüyse bedelini ağır ödemeliydi. Ona yaptığı şeyin bedeli, acımasızca ödetilmeliydi. Bunu mümkün kılmak için Tommy'nin göğüs germesi gereken sosyal zorlukların hiçbir önemi yoktu.

Ama üstüne hücum eden sorular onu tüketiyordu. Yirmi dört saattir bir sarmalın içinde birbirini kovalayan çözümsüz sorulardı bunlar.

Vera'nın düzenli bir şekilde iletişimde olduğu ve jandarmaların Tommy'yi o cansız cesedin yanında bulmalarını sağlayacak şekilde hareket eden o yabancı kimdi?

Vera'nın uzak kalmak için her şeyi yaptığı bir yabancı...

Sahte hatlı bir cep telefonu kullanan ve yeri tespit edilemesin diye cihazı hemen imha eden biri; irtibatta olduğu az sayıdaki kişi de aynısını yapmıştı.

Suçlular dünyası...

Napoletano ve Aversano'daki irtibatlar.

Mafya mıydı?

Katil villadan çıktığı sırada onun geldiğini görmüş olmalıydı ve soruşturmaları saptıracak bu fırsatı hemen değerlendirmişti. Ama ihbarda bulunmak için güvenli bir yol aramaya vakti yoktu. Mecburen yanındaki cep telefonunu kullanmak zorundaydı. Böylece irtibatlarının da güvenliğini ihlal etmiş olmuştu, hepsi de kimliklerinin tespit edilmemesi için sahte hat kullanıyorlardı. Bu yüzden telefonların ve sim kartların yok edilmesi bir ihtiyaç halini almıştı.

Vera'nın böyle bir insanla ne ilgisi vardı?

Neden onunla düzenli konuşuyordu?

Ne s.kim bir işe bulaşmıştı?

Düşünceler... Sorular... Uyandığından beri kafasında dairesel bir şekilde dönüp duruyorlardı. Öğlene doğru kapının çalmasıyla bölündüler.

"Tommy orada mısın? Ben Abisso."

Tek kelime etmeden yapılan uzun bir kucaklaşma.

"Televizyonda seni serbest bıraktıklarını duydum... Cep telefonun kapalıydı," dedi Abisso orada bulunmasını haklı göstermek ister gibi.

"Dün akşam döndüm," dedi Tommy kısaca.

"Olanlar için çok üzgünüm..." Abisso'nun gözleri dolu doluydu.

Tommy gözlerini kaçırdı. Halen açık olan kapının önünde ayaktaydılar.

"Üzgünüm ama şu an konuşmak istemiyorum. Tek istediğim yalnız kalmak," dedi ve hemen ardından Abisso'ya arkasını döndü.

***

Bruno Testa nihayet Mantova'daki evine çok uzak olmayan bir arka sokakta bir park yeri bulmuştu. Öğle yemeği saatiydi ve sokak bomboştu. Yanında iyice yıpranmış eski çantasıyla arabadan indi, tam o sırada üstünde kasklı iki kişi olan bir motorun sokağa döndüğünü ve ona doğru gelirken hız kesmeye başladığını gördü.

Dikkatsiz bir bakıştı bu: O an kafasında vızıldayan bir sürü başka düşünce vardı.

Motor onun yanına varınca durdu...

***

Bu sefer güneşli güzel havadan faydalanmak için öğleden sonra Sempione Parkı'nda randevulaşmışlardı. Onun uzaktan geldiğini gördü; koşanlar, çocuklar, köpekler ile sahipleri arasında onun siluetini hemen tanımıştı. Olmaması imkânsız olan yüksek topuklar çakıllı yaya yolunda en ufak bir güvensizlik belirtisi olmadan ilerliyordu.

Bir banka oturdular; öğleden sonra güneşi insanın tenini ılıkça okşuyordu. Çocukların neşeli çığlıkları, Jin'in ona o kadar yakın olması... Başka bir zaman olsa Abisso'nun kalbi genişlerdi.

"Lao Hong'u konuşturmak için pek de zorlanmadım," Jin hafif bir el hareketiyle saçlarını düzeltti. "*China-Milan Express*'te güzel bir reklam alanı teklif etmek yeterli oldu. Doğal olarak ondan alacağım bilgilerle yapacağım haberin genel bir haber olacağını ama hepsinden önemlisi kaynak isminin gizli tutulacağını garanti ettim."

"Ne öğrendin?"

"*Shé tóunun* merkezinin Prato'da olduğunu: Anlaşma yapmak için orayla temasa geçmek zorunda kalmış."

"Prato... Şimdi de burası çıktı," dedi Abisso.

"Sayı olarak en büyük ve muhtemelen en dışa kapalı İtalyan Çin topluluklarından biri orada. Öyle ya da böyle işçileri getirtmek için kendisi belirli bir ödeme yapmak durumunda kalmış."

"Yolculuğun parasını göçmenler ödemek zorunda değil mi?"

"Elbette ve borçları bitene kadar pratikte *shé tóuya* aitler. Eğer onları başka bir yere transfer etmek ya da... ortadan kaldırmak isterlerse *Laoban* hiçbir şey yapamaz. Ama iş sahibinin de onların gelişi için ödemesi gereken bir tür vergi var ama bu *shé tóuya* gitmiyor."

"Kime gidiyor peki?"

Jin'in güzel dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Gerçekten tahmin edemiyor musun? Çin'den gelen sahte mallarla dolu konteynırları düşün sadece, gümrükleri, sınır kapılarındaki ve limanlardaki kontrolleri... Napoli Limanı'nı düşün örneğin... Rahatsız edilmeden oradan geçebilmek için belirli ittifaklara gerek var."

"Camorra... Napoli mafyası..." dedi Abisso alçak sesle.

"Elbette, bu anlaşmalar olmadan hiçbir şey mümkün olmaz. Ve Lao Hong bana Prato'nun *shé tóunun* üssü olduğunu söylediğinde kafamda bir ampul yandı..."

Abisso ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Sen de gazeteci değil misin? Floransa'daki organize suçlar mahkemesinde Zhang Naizhong için devam eden davayı hiç duymadın mı?"

"Kara Adam..." dedi Abisso bir süre hafızasını zorladıktan sonra.

"Evet, ona böyle de diyorlar, Kara Adam. Şu tesadüfe bak ki Hangzhou'dan İtalya'ya gelince Prato'ya yerleşiyor. İtalya'dan Avrupa'ya bir karayolu taşımacılığı imparatorluğu kuruyor ve İtalya'nın yarısının zehirli plastik atıklarını Çin'e göndermek üzere Napoli mafyasıyla güçlü bir ittifak içine giriyor. Bu atıklar zehirli mallar üretilmek üzere benim ülkeme gidiyor ve üretimden sonda Napoli Limanı'ndan tekrar buraya geri geliyor. Âdeta bir atık yangını bölgesi olan Napoli'nin mafyası için de Zhang'ın suç örgütü için de büyük bir iş. Bunun dışındaki suçlamalar arasında fuhuş, uyuşturucu, kumar, sahte mal, gasp ve benzeri şeyler de var."

Güneş artık çok sıcak değildi ve çocukların neşeli sesleri uzaktı; Abisso ayağının etrafındaki çakıllara bakıyordu.

"Tüm bunların içinde yasadışı göç örgütünün de olduğunu düşünüyorum," dedi bir süre sonra.

"Ve kesin olan şey bunun Zhang Naizhong'un yargılanmasıyla bitmediği: Efektif bir organizasyonda patronun yerine hemen bir yenisi getirilir... O bir yıl önce tutuklandı ama Lao Hong birkaç ay önce ihtiyacı olan işgücünü hızlıca buldu."

"İtalyan mafyası ile Çin mafyası arasında bir evlilik... her ne kadar bu terimi beğenmesen de."

"Sadece Triadların modasının geçmiş olduğunu düşündüğümden öyle, ben suç örgütü demeyi tercih ediyorum."

"Merkez üssü Prato'da olan," diyerek vurguladı Abisso.

"İşçiliğin büyük bölümü orada başlayıp gelişiyor, süreç içerisinde Roma ve Napoli'den de üs olarak bahsediliyor."

Abisso tekrar söze girmeden önce uzun süre düşünceli kaldı.

"Başlangıç noktası..." dedi sonunda yavaşça sanki kendi içinde düşünmeye devam eder gibi. "Geldiğimiz bu noktada ilerlemek için Prato'ya gidip bir *shé tóu* alıp onu öttürmek zorundayız... çok kolay değil mi?"

"En azından bir makale için elinde yeterince malzeme var: Suları bulandırabilir. Hem sonra daha gidip Sun Li ile konuşacağız," diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı Jin bir yandan elini omzuna koyarken. "Mantovalı meslektaşından haber çıktı mı?"

Abisso başını iki yana salladı. "Onu seni beklerken aradım ama telefonu kapalıydı."

"Bugün pazar, merkezin müdürüyle görüşememiştir," dedi Jin.

Abisso yine düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "Şu an açıkça ortaya çıktığını düşündüğüm bir şey var," dedi. "Organ nakillerinin yapıldığı klinik İtalya'da bulunuyor ve açıkçası bunu yönetenin Çinli bir organizasyon olması bana zor geliyor... Daha basit bir işleyiş var, *shé tóu* borcunu ödeyemeyen bir göçmen olduğunda onu burada ortak iş yaptıkları mafyaya satıyor." Nefes almak ya da cesaret toplamak için bir ara verdi. "Takip ettiğimiz organ kaçakçılığı organizasyonu tamamen İtalyan olmalı. Camorra, mafya, organize suç örgütü... adına ne dersen de. Klinik de onların, bu kirli trafik de."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Jin banktan kalktı ve onun elini tutarak şöyle dedi: "Gel, parkta biraz yürüyelim, hiç olmazsa bu güzel havanın tadını çıkarmaya çalışalım."

Ama Abisso'nun telefonu titriyordu. Tommy'den bir WhatsApp mesajı gelmişti.

Hemen gel! Hemen!

39

İFŞA

Onu içeri selam bile vermeden alıp hemen bilgisayarın başına götürdü: Tommy'nin gözleri alev alevdi ve sesi heyecanlıydı.

"İşte Abisso, bu Vera'nın çalıştığı merkezde kan tahlili yaptıran Çinlilerin listesini kaydettiği harici bellek."

Aslında Abisso, arkadaşının da bir şekilde kurban olduğu bu trajediye dair yakınlığını ve desteğini sunmak üzere güzel bir konuşma hazırlamıştı ama Tommy bu heyecanı ile ona konuşacak zaman tanımadı.

"Evet," dedi heyecan içinde. "Bu, sinirlenip bize listeyi göstermeden elimizden çekip aldığı USB. Bunu bana dün akşam Pauli geri verdi. İçindekileri inceleyince bana ait olduğunu anlamışlar... Vera'nın öldüğü anın sanrısı içindeyken cebimden düşürdüğümü sanmışlar."

Tommy bilgisayarda harici belleğin içeriğini açarken Abisso durumdan bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

"Bunu neden açtığımı bile bilmiyorum; şans, altıncı his... Vera'nın ellerinde tuttuğu bana ait son şeye dair bir melankoli..."

Bilgisayarın ekranında bir dizi klasör belirdi. Tommy isimsiz olan bir tanesine tıkladı ve ekranda Abisso için soyut bir resimden daha fazla bir şey ifade etmeyen dört görüntü açıldı.

"Bunlar ultrason taramaları," diye açıkladı Tommy. "Bu USB benzer imajlarla dolu... ultrasonlar, taramalar, anatomik bulgular... Hepsi

benim tarafımdan dosyalandı ve düzenli bir şekilde klasörlere kondu. Hepsi, bu son dört tane hariç. Bunları buraya ben yüklemedim."

"Kim yüklemiş peki?"

"Öncelikle bilgileri içeren başlığa bak: Bunlar Vera'nın merkezinde yapılan tetkikler ve hepsi de gece yapılmış; hasta adı bir kısaltma ile değiştirilmiş... mesela bu FC23 ve diğeri MB18." Tommy devam etmeden önce Abisso'nun gördüğü şeye yoğunlaşmasını bekledi. "Bunlar üç böbrek ve bir karaciğer, organları ayırt edebiliyor musun?"

"Ben bir doktor değilim..."

Tommy ultrasonlardan birini seçip büyüttü.

"Tamam... Bu bir karaciğer," dedi görüntünün bir kısmını parmağıyla işaretleyerek. "Sağlıklı ve hastalığı olmayan bir karaciğer; anatomik açıdan böyle deniyor diyebilirim. Şimdi şuraya iyi bak." Parmak organın belirli bir kenarında durdu. "İçerideki şu bir tur içi boş daireyi görüyor musun? İyi bak..."

Abisso çok net bir şekilde göremiyordu ama yine de onayladı.

"Bir kist, önemsiz küçük bir konjenital kist. Doğumdan itibaren var olan ve hiçbir zaman sorun yaratmayan minimal bir malformasyon. Sol lobun kenarında, pratik olarak yüzeyde bulunuyor, ve... ve ben bunun kesinlikle aynısını gördüm. Havalimanında ölen Çinlinin kalan karaciğerinde."

Abisso birden saçlarının diken diken olduğunu hissetti.

"Ayrıca bunun neredeyse imkânsız bir tesadüf olduğuna dair en ufak bir şüphen varsa tahlilin yapıldığı tarihe bak: O zavallının Pekin'e giden uçağa binmesinden beş gün önce. Bu o, hata olasılığı yok."

Tommy bir kez daha Abisso'nun duyduklarını sindirmesi için ona zaman tanıdı.

"Diğer üç ultrasonda da kesinlikle sağlıklı ve nakledilmek için mükemmel organlar gösteriliyor. Bana her şey çok açık görünüyor: Vera'nın merkezinde, kimsenin göremeyeceği gece saatlerinde, donörler için ön hazırlık tahlilleri yapılıyordu. Sonuncusu birkaç gün önce. Bir böbrek." Tommy'nin bakışları sertleşti. "Ve Vera bu işin içine ciddi şekilde karışmış."

Abisso uzun süre sessiz kaldıktan sonra emin olmayan bir sesle sordu: "Bu yüzden mi kavga ettiniz ve sonra... Sonra olan oldu?"

"Saçma sapan konuşma! Bu ultrasonları daha bugün gördüm ben. Ayrıca bilgin olsun Vera'yı ben öldürmedim: Oraya vardığımda zaten ölmek üzereydi... Olan çoktan olmuştu."

Uzun bir süre gerekti ama Tommy olup biteni açıkça anlattı; villaya varışından Pauli'nin şüphelerine kadar, telefon kayıtlarından Vera'nın rahatsız edici akrabalıklarına ve hatta harici bellekteki görüntüleri şans eseri buluşuna kadar her şeyi...

"Bekle biraz ama..." dedi hikâyenin sonunda şaşkına dönen Abisso. "Vera'nın bu işin içinde olduğundan nasıl bu kadar eminsin? Sırf o ultrason görüntüleri harici bellekte diye mi? Belki onları sana vermek amacıyla oraya yüklemişti... Belki tam da bu yüzden, bir şeyler bulup sezdiği için öldürüldü."

Tommy kendinden emin şekilde başını salladı: "Bilk bana verecekti: Oraya vardığımda tüm eşyalarımı kapının önüne çıkarmıştı ama bu bilgisayarın harici belleği onun çantasının içindeydi."

Abisso hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Durumu mantıksal olarak kurgulamak gerekiyor; düşün Abisso... Senin geçen akşamki zamanlaman sayesinde biz Vera'yı kırmızı alarma soktuk: Birden bizim bir şeylerden şüphelendiğimizi anladı, onu ve merkezini mercek altına aldığımızı da. Harekete geçmek ve olası tüm ipuçlarını yok etmek zorundaydı. İddiaya girerim ki ertesi sabah yaptığı ilk şeylerden biri merkeze varır varmaz ultrason cihazının hafızasını silmek oldu: Ben onu merkezdeki ultrason odasından çıkarken bizzat gördüm... Medikal bir bölümde ne yapıyor olabilirdi ki?"

"İyi de dediğin gibiyse neden ultrason dosyasını USB'ye aktardı? Bunları saklamanın ne anlamı var?" diyerek onu zorlamaya devam etti Abisso.

"Vera bir doktor değil bunu unutma. Bu görsellerin, kirli trafiği için klinik açıdan önemli olabileceğini ve bir şekilde saklanmaları gerektiğini düşünmüş olabilir. Merkezin hafızasından silmek ve bunun onun bir faaliyetine atıfta bulunmaması çok net ama yok edilmemeliler."

"İyi de neden senin USB'ne kaydetsin?"

"Çünkü önceki geceden çantasında kalmıştı, elinin altındaydı hem sonra her ihtimale karşı potansiyel olarak durumu ele veren o görselleri kendisi ve merkezle direkt ilişkisi olmayan bir ortamda saklamak çok daha ihtiyatlıydı."

Abisso yavaş yavaş ikna olmaya başlıyordu.

"Ayrıca gözden kaçırılmaması gereken başka bir ayrıntı daha var: Vera beni sonrasında hemen terk etti. Çok net ve tartışmaya mahal vermeyecek bir şekilde; sonuçta yaşadığımız üstesinden gelinebilecek ba-

nal bir kavgaydı... İşin aslı, beni kendinden ve aşağılık trafiğinden en kısa sürede uzaklaştırmak istiyordu, rahatsız edici sorulardan, yakınında olup soruşturma olasılığımdan..."

"Eğer işin içindeyse neden öldürüldü?"

"Büyük resme bakmak gerek Abisso... Bu mozaikte birçok taş var ve bunların hepsini bir araya getirmek için tek bir yol olduğuna eminim..."

"Duyalım..."

"Sağlık alanında yasal bir faaliyet adı altında, Vera organ seçip sunan bu merkezi yönetiyor. Bu yıllardır yapılan bir aile işi, sana erkek kardeşiyle ilgili az önce anlattıklarımı hatırlıyor musun? Vera; aracı, Çinliler ve nakillerin yapıldığı klinik arasında bir birleşme noktasını temsil ediyor. Dört ultrason. Dört telefon görüşmesi," diye anlatmaya devam etti bir an soluklanmak için konuşmaya ara veren Tommy. "Bunların gerçekleştirildikleri tarihleri bilmiyorum ama USB'deki görüntülerin tarihleriyle uyumlu olduklarına adım gibi eminim: Bu aramaların, tetiklerin yapılması için anlaşmaya varmak yönünde yapılan telefon görüşmeleri olduğuna kesinlikle eminim. Beşinci ve son bir telefon araması var, Vera'nın öldürüldüğü gün, sabah saat 09.32'deki yapılmış, yani beni hemen klinikten kovup merkezdeki şüphe uyandıracak tüm izleri sildikten sonra. Vera aracıyı olup bitenlere dair uyardı... Ya onunla ya da elçilerinden biriyle aynı akşam görüştü ama merkezden ve muhtemelen ondan şüphelenen insanlarla irtibatta olmasının onu zincirin tehlikeli halkası haline soktuğunun, parçalanırsa her şeyi dibe sürükleyebileceğinin farkında değildi... Tek kelimeyle bu zayıflık en kısa zamanda ortadan kaldırılmalıydı. Bir anlık bir şey ve Vera çoktan ölmüştü." Tommy

yine durakladı. "Birkaç dakika sonra aracının ve suç ortaklarının cep telefonları imha edildi ve artık hiçbir şekilde takip edilemez oldular."

Odaya uzun süre karanlık bir sessizlik hâkim oldu.

"Aile işi dedin... Sence abisi de bu işin içinde mi? Ama kız kardeşinin öldürülmesine izin vermeye nasıl cesaret eder?" Abisso sorunun havada dalgalanmasına izin verdi.

"Muhteşem bir aile, ayırt edici özelliklerinden biri de kesinlikle acımasız olmaları..." Tommy'nin yüzünde acı bir sırıtış belirdi. "Sana söylediğim gibi abisi zaten uzun süredir radarda: Mateo Demiri'nin adı Sarı Ev'de geçiyor ve sonrasında ortaya çıkan Medicus Kliniği'nde de onun pis ellerinin olmadığını düşünmeden edemiyorum: Tüm bilgi birikimine sahip, her şeyin ardında onun olmasından ve kız kardeşini bunun içine dahil etmesinden daha kolay bir şey yok. Ama nihayetinde bu işi tam anlamıyla kuran ve sonra Vera'yı öldüren kendi abisi mi yoksa başka bir aşağılık mı bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Pauli'ye her şeyi anlatman gerek. Hemen."

"Frene bas. Bu sefer sana bunu diyen benim. Dur..."

Abisso o öğleden sonra kimbilir kaçıncı kez hayretler içinde kalıyordu. "S.ktir git Tommy! Artık elimizdekiler jandarma arkadaşına verilecek kadar önemli bilgiler! Nakil yapılan klinik uzağımızda değil ve artık Vera'nın kliniğinin bu işin içinde olduğuna dair kesin ipuçları var. Ek olarak henüz sana benim ulaştığım bilgilerden bahsetmedim..."

Abisso son günlerde kaydettiği kendi ilerlemelerini, tabii bunlara gerçekten ilerleme denebilirse, anlattı. "Bu bizden çok büyük bir şey," diye sözlerine son verdi. "İşin içinde mafya var Tommy; İtalyan ve Çinli

'kaynaklar' arasında bir üçgen ve şimdi buna bir de Arnavut mafyası dahil oldu diyebiliriz."

Tommy onu gözünü bile kırpmadan dinlemişti.

Evet, sabah Vera'nın ölümünden sonra artık hayatının eskisi gibi olmayacağını düşündüğünde kendine ne büyük bir itirafta bulunmuştu... Soğuk ve acımasız bir kadın tarafından aldatılmıştı, bir suç çetesi tarafından günah keçisi olarak kullanılmıştı ve jandarmadaki tarla kuşları için ayna görevi bile görmüştü... Artık bu kadarı yeterdi lanet olsun! Güçlü kalesinin ve beladan uzak hayatının canı cehenneme! Suçluların tüm bunların bedelini ödemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Dinle," diye başladı soğuk ve kararlı bir tonla. "Kendi başımıza mafyayı yok edeceğimizi söylediğim falan yok ama en azından bu trafiği sonlandırabiliriz; bunu denemek zorundayız. Bir düşün: Aracı ve onun suç ortakları şu an rahatlamış durumdalar; tüm köprüleri yıktıklarını ve her bağlantıyı kestiklerini düşünüyorlar. Eğer Pauli şu an Vera'nın merkezine resmi olarak teftiş ve soruşturma başlatırsa hemen tehlikenin kokusunu alır ve hiç vakit kaybetmeden bu trafiği başka bir yerde ayağa kaldırmak üzere ortadan kaybolurlar. Öte yandan biz sessizce daha özgür bir şekilde hareket edebiliriz. En azından Pauli'ye gitmeden önce kliniğin hangisi olduğunu tespit etmeye çalışıp jandarmanın kesin ve net bir darbe indirmesini sağlayabiliriz."

Abisso hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Haydi ama ünlü bir araştırmacı gazeteci olmayı istiyor musun, istemiyor musun?! Akşamları televizyon programlarına davet edilen türden?"

Abisso birkaç saniye daha düşündü. "Çılgınlık," dedi sonunda. "Nereden bakarsan bak, bana çılgın bir fikir gibi görünüyor." Keskin bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Belki de bu yüzden hoşuma gitti."

Son iki gündür Tommy Davies'in yüzünde ilk defa bir gülümseme belirdi. "İyi, o zaman anlaştık! Sen kendi Çinlilerinle ilgilenmeye devam edeceksin..."

"Ve sen?" diye sözünü kesti Abisso. "Nereden başlayacaksın?"

"Bledar. Bledar Çaushi. Merkezin sonografi uzmanı. Onunla, Vera'yla çıktığımız bir akşam yemeğinde tanışmıştım. Vera ve erkek kardeşi gibi o da Kosovalı. Yanlış hatırlamıyorsam tam da Priştine'den..."

***

Abisso, Sesto'daki evine girdiğinde onu tıka basa dolduran bilgileri henüz hazmedememişti. Bunun için saatler gerekliydi, hatta belki bu bile yetmezdi.

Bunun yalnızca İtalya ve Çin arasındaki bir trafiğe benzediğinden yola çıkmışlardı ama şimdi iş dallanıp budaklanmıştı ve acımasız suçlularla karşı karşıyaydılar.

Bu arada Mantova'daki meslektaşı bir türlü aramıyordu... Abisso onu bir kez daha aradı ama Bruno Testa'nın cep telefonu yine ulaşılamaz ya da kapalıydı.

Birden bir şüphe duydu. Acaba zaman kazanmak için Abisso'yu oyalıyor muydu?

Endişelenen Abisso, cep telefonundan *Mantova Now*'ın internet sitesini açtı.

Bu, son birkaç saattir bir haberin karşısında ilk donup kalışı değildi: Sitenin ilk sayfasında kalın harflerle yazılmış bir yazı göze çarpıyordu...

AİLEMİZDE BÜYÜK KAYIP

Değerli meslektaşımız ve sevgili dostumuz Bruno Testa, birkaç saat önce trajik bir soygunun kurbanı oldu. Üstüne açılan iki el ateş sonucu hayatını kaybederken, çantasını ve cüzdanını çalan iki suçlu bir motora binerek kaçtı.

Bu gazetenin kurucuları arasında olan Bruno Testa...

PAZARTESİ

40

GECE NÖBETİ

Özel uçak Lombardiya'daki küçük havaalanında kendine rezerve edilmiş alana doğru inişe geçti.

Her şey çok hızlı olmuştu.

Daniil Golubev'in uzun süredir beklediği telefon.

Yakınlarının duygulu anları.

Amsterdam Havaalanı'na hızlı transfer.

Küçük özel bir jet.

İniş pistini görmek için bir buçuk saatlik uçuş.

Onunla birlikte hayat arkadaşı ve kişisel doktoru. Ve ayrılmaz bir parçası olan oksijen aleti...

"Gelmek üzereyiz Daniil..."

"Evet *moyzaichik*, küçük tavşanım."

"Yakında bu kötü rüya sona erecek."

"Öyle ya da böyle..."

"Her şey yoluna girecek Bay Golubev," diyerek saygıyla araya girdi

doktor. "Kişisel olarak doğrulayabildiğim üzere ekip deneyimli ve hazırlıklı."

"Her şey yoluna girecek Daniil: Bu ülkede o kadar çok güzellikler var ki neden bize kötü bir şey olsun... Roma, Floransa, Venedik... Napoli."

"Milano'yu unuttun, o şehrin tüm moda dükkânlarını boşaltmıştın oysaki."

"Peki ya sen? Az daha Floransa'dan bir villa almıyor muydun? Hem de benim deniz kenarını tercih ettiğimi bildiğin halde..."

"Deniz... Bir sınır gibi karşına çıkıyor; öyle tuzlu öyle sonsuz. Anlaşılamayacak kadar aşılmaz. Oysa Floransa'nın içinden damar gibi, besin taşıyan iyiliksever bir kan gibi akan bir nehir geçiyor. Benim zavallı kalbimin artık pompalayamadığı o kan gibi. Her şehrin içinden geçen kendi nehri olmalı."

"Hâlâ Desna'nı mı düşünüyorsun?"

"Benim Desna'm... Benim. O bana ait, ben de ona aidim."

***

İndiklerinde formaliteler en aza indirilmişti. Onları hazır bekleyen bir ambulans vardı. Ve şık giyimli bir adam. "Yolculuk uzun sürmeyecek, klinik uzakta değil," dedi Mateo Demiri İngilizce.

***

Ma Yong'un içinde bir şeyler değişiyordu. Yavaşça.

Bedeni yeniden güç kazandıkça sanki zihni de onu bir şekilde takip etmek istiyor gibiydi.

Kilitli ve penceresiz oda, ona her gün biraz daha daralıyor gibi geliyordu ve Ma Yong hep daha sık gözlerini kapatıyor, güneşin sıcaklığını hatırlamak için kendini göğün mavisine bakarken, doğanın ve yeşilinin keyfini sürerken buluyordu.

Acı. Ona arkadaşlık etmişti.

Onu bir anlamda sevmişti. Ona kalan tek şey oydu. Tek şey.

Ama şimdi o da gidince ve vücudu sanki geleceğe özlem duyar gibi yeniden doğarken, amaçsızca ağlayarak uçan büyük beyaz kuşun kasvetli bir ufka doğru uzaklaştığını hissediyordu.

Onu orada ne kadar tutacaklardı? Ve sonrasında nereye götüreceklerdi? Yeni işi ne olacaktı? Ona söz verildiği üzere son işinden farklı olacak yeni işi...

41

KIRMIZI GLAYÖLLER

Aptal bir soygun. Çanta ve cüzdanını verdikten sonra verilen bir tepki, bir isyan.

İki el ateş.

Bunu duyan bir tanık, pencereden tam vaktinde bakıp ellerinde sıkıca tuttukları çantayla motora binip kaçan iki kasklı adamı görmüştü.

Ne delilik... İki suçluya istediklerini verdikten sonra tepki vermeye çalışmak... Çünkü olup biten ancak böyle bir şey yapıldıysa açıklanabiliyordu.

Bruno Testa böyle ölmüştü. Kırk yaşında, boşanmış, çocuksuz. En azından çocuk yoktu...

Abisso bir türlü anlayamıyordu.

Ya da daha doğrusu, hikâyenin tümü bu muydu? Günler dehşetten, ölümden ve kandan başka bir şey getirmiyordu, Abisso'nun tüm bu olup bitenlerde bir mantık bulması zordu...

Meslektaşının başına gelenleri söylemek için Jin'i aradığında, sesi o kadar üzgündü ki Jin'in onu neşelendirmek için oldukça dil dökmesi gerekti. Uzun konuştular ama Tommy'ye kimseye bir şey söylemeyeceğine dair verdiği söze sadık kalan Abisso, ona buldukları ultrasonlardan ve Vera'nın bu trafiğin içinde olduğundan bahsetmedi. Sonunda ona kısmen güvenerek Sun Li ile konuşmaya çalışmak üzere ikamet merkezinin müdürünü arayacağını söyledi.

"Seni sonra almaya gelirim, böylece Mantova'ya gitmek üzere plan yaparız," dedi Jin. "Favori tercümanına ihtiyacın olacak, öyle değil mi?"

Belirli bir sebebi olmaksızın uzun süre bekleyen Abisso sonunda aramaya karar verdi. Santral ile sekreterlik arasında gidip geldikten sonra nihayet müdüre ulaşmayı başardı.

Zavallı meslektaşıyla ilgili birkaç şey söyledikten sonra Abisso ricasını yaptı: "Sun Li ile tekrar görüşme imkânım olur mu? Eğer bana bunun için izin verirseniz size minnettar kalırım."

"Size severek yardımcı olurdum Doktor Abisso ama ne yazık ki Sun Li'yi bu sabah Çin'e giden bir uçağa bindirdik. Onu ülkesine iade ettik."

Abisso dudaklarının ucuna kadar gelen küfrü bastırdı. "Yine de teşekkürler müdür bey," diyebildi görünüşte sakin kalarak. "Bu ricayı size meslektaşım yapacaktı biliyor musunuz, ama..."

"Beni aradı zaten," dedi onun sözünü kesen müdür. "Cumartesi akşamı. Ve Sun Li'nin bu sabah geri gönderileceğini öğrenince kendisini onunla görüştürmemi rica etti. Ricasını memnuniyetle yerine getirdim."

"Bana meslektaşımın Sun Li ile görüştüğünü mü söylüyorsunuz!?"

"Evet. Pazar sabahı. Trajediden... Birkaç saat önce."

Bu sefer Abisso, ağzından kaçan küfre engel olamadı.

***

Bledar Çaushi. Vera'nın merkezindeki sonografi uzmanı. Tommy ilk önce onu internette aratttı: LinkedIn, Facebook, Twitter...

Evet, gerçekten de Priştine'dendi ama eğitimini İtalya'da tamamlamıştı. Memleketine gidip mesleğini on yıl kadar kendi şehrinde icra ettikten sonra İtalya'ya geri dönmüştü.

Tommy düşündü: O ultrasonları bu adamın çektiğinden yüzde yüz emin olamazdı ama gece vakti bunu yapmak için merkeze deneyimli başka bir ultrason uzmanının getirilme ihtimali de biraz zordu. Hem sonra Demiri kardeşlerle aynı topraklardan geliyordu, Priştineliydi, mezun olduktan hemen sonra oraya dönüp orada çalışmıştı... Priştine, Mateo'nun ve Medicus Kliniği'nin şehri...

Profesyonel profilinde an itibarıyla Kuzey İtalya'daki nitelikli sağlık tesislerinde danışmanlık yaptığı yazıyordu.

Tesisler... Demek ki sadece Vera'nın merkezi değil. Acaba bunların arasında aradıkları klinik de var mıydı?

Tommy merkezin internet sitesine girdi:

Ultrason Hizmeti: Salı, çarşamba ve cuma günleri ücretsiz anlaşmalı ultrason muayeneleri yapılır.

Cep telefonunda hızlıca merkezin numarasını tuşladı.

İyi günler, Doktor Bledar Çaushi ile görüşebilir miyim? İsmini doğru söylediğimi umarım..."

"Hepimiz bu isimle ilgili aynı zorluğu çekiyoruz," diye gülümseyerek cevap verdi karşı taraftaki resepsiyonist. "Ancak ne yazık ki size yardımcı olamıyorum: Doktor pazartesi günleri bizde değil."

"Bana kendisine ulaşabileceğim bir irtibat bilgisi verebilir misiniz? Kendisiyle acilen konuşmam gerek."

"Üzgünüm efendim, işbirlikçilerimizin iletişim bilgilerini verme yetkim yok."

Aferin kızım! Doğru cevap, gizlilik her şeyden önce gelir. Artık Tommy istediği bilgiyi alabilirdi: "Ama belki bugün nerede çalıştığını

biliyorsunuzdur o zaman... Ben Organ Nakli Merkezi'nden Doktor Lirica," Tommy meslektaşı gibi rol yapmaktan başka bir çare bulamadı. "Önümde bir hastamın Doktor Çaushi tarafından çekilmiş ultrasonu var... Acil bir vaka ve bu tetkike dair açıklamalara ihtiyacım var. Doktoru bugün nerede bulabilirim?"

Resepsiyonist tereddüt etmeden cevapladı. "Doktor bizim dışımızda San Giovanni Bonora Kliniği ile de işbirliği yapıyor, Brescia Bölgesi'ndeydi sanırım. Kendisini orada bulabileceğinizi düşünüyorum."

"Onu arayabileceğim başka çalışma adresleri yok mu acaba?"

"Hayır Doktor Lirica, bildiğim kadarıyla yalnızca bizimle ve az önce belirttiğim klinikle çalışıyor kendisi."

***

Abisso'nun kafası kaynıyordu.

Organ trafiğine karışan Vera öldürülmüştü.

Huang konuşmaya karar verdikten sonra ortadan kaybolmuştu.

Bir şeyler bilen ya da bilebilecek olan herkes artık konuşamayacak durumdaydı.

Ve şimdi de Mantovalı meslektaşı, Sun Li ile konuştuktan hemen sonra bir soyguna direndiği için öldürülmüştü.

Sadece bir tesadüf müydü?

Ayrıca o soygun olayı... Kim soyduğu kurbana ateş eder? Mantovalı meslektaşının çanta ve cüzdanı üstünde bulunamadığına göre olay böyle olmuş olmalıydı. Çantasını ateş ettikten ve o yere düştükten sonra almış olsalar bile üstünden cüzdanını alacak vakitleri olmazdı: Camdan

bakan tanık kararlı bir şekilde ateş sesinden saniyeler sonra dışarı baktığını söylemişti ve iki suçlu çoktan olay yerinden kaçıyordu. O zaman Bruno Testa'nın cüzdanını onlara isteyerek verdiği çok açıktı.

Hayır, ikamet merkezinden çıktıktan hemen sonra gerçekleşen o lanet olasıca soygun sadece s.kik bir tiyatroydu! Ve sorulması gereken soru şuydu: Sun Li ona bu kadar önemli ne anlatmış olabilirdi ki meslektaşının sonsuza dek ağzını kapatması gerekti? İsimler ve korku kliniğini bulmaya yönelik yönlendirmelerde mi bulunmuştu?

Jin ile buluşmak üzere sokağa çıkan Abisso bir kez daha bir mafyaya fazla yaklaşmanın çok riskli olduğunu, hele bunun beş parasız bir gazeteci ile bir doktorun soruşturması için ne kadar büyük bir vaka olduğunu düşündü.

Ama artık duramazdı, hem de tam ellerine sansasyon yaratacak bir haber almak üzereyken.

Sakin ve güvenli bir iş isteseydi annesinin arzusunu yerine getirip bankacı olurdu...

Mini Cooper onu evinin altında motoru açık bir şekilde bekliyordu. Abisso binmek için kapıyı açtığında yolcu koltuğunda bir demek kırmızı çiçek buldu, Jin'in gözlerinde ise ciddi ve endişeli bir bakış vardı.

"Bunlar benim için mi yoksa bir hayranın mı gönderdi?" diye espri yapmaya çalıştı Abisso çiçekleri arka koltuğa koyarken.

Ama Jin'in ifadesi çok gergindi. Motoru kapattı. "Onları dışarı çıktığımda ön camda buldum. Ve bir hayrandan gelmiyorlar... Bunlar glayöl. Benim halkım arasında kırmızı glayöl almanın anlamı nedir biliyor musun?" dedi titreyen sesiyle. "Bir uyarı, bir tehdit: Ölümden sadece bir adım uzaktasın demek. Seçim senin demek. Bu çiçekler bir hayrandan değil... Bunları koyan *shé tóudan* başkası olamaz."

Jin'in korkusu giderek daha da artarken Abisso irkildi: "Nasıl bilmiyorum ama yaptığımız araştırmaları öğrenmiş olmalılar. Belki de o Lao Hong piçi birilerini uyardı..."

Hayır, hayır gerçekten: Beyni kargaşa içindeki Abisso, Jin'i bir adım daha atmaya itemeyeceğini düşündü. Testa'nın ölümü bunların boş tehditler olmadığını göstermek için tam önündeydi. Şu andan itibaren Jin'i her şeyin dışında tutacaktı; yapacak başka bir şey yoktu. Hem sonra Çinliler üzerinden geçen tüm yollar çıkmaz sokaktı; tek açık olanlar Tommy'nin ulaştıklarıydı, Jin bunlar hakkında bir şey bilmiyordu ve onlara hiçbir yardımı dokunmazdı.

Elinden gelen incelikle ona Bruno Testa'nın ölümüyle ilgili şüphelerini aktardı ve rengi iyice solan Jin, gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeyken onu cesaretlendirmeye çalışarak sözlerini sonlandırdı: "Ama endişelenme Jin, sen artık tehlikede olmayacaksın: Araştırmamız burada son buluyor. Bu korkak bir seçim değil sadece elimizde takip edebileceğimiz bir ipucu yok: Sun Li bu sabah ülkesine iade edildi ve onun uçağıyla birlikte izleyebileceğimiz tek yol da uçup gitti."

Bir anlık duraklamadan sonra, Jin onun verdiği güvenceden biraz rahatlamış görününce Abisso tekrar söze girdi: "Burada duralım," dedi ikna edici olduğunu umarak. "Kim sana o kırmızı glayölleri gönderdiyse artık sana kötülük yapmak için hiçbir nedeni olmayacak."

Sonunda Jin'in yüzüne biraz renk geldi, Abisso devam etti: "Bu demek oluyor ki elimde olanlardan bir hikâye çıkarmaya çalışacağım. Bir ihbar makalesinden çok 'görünmezler' üzerine sosyolojik bir haber olacak... ve kimbilir belki bunu satın alacak birini bile bulurum."

"Demek ki artık en sevdiğin tercümanına ihtiyacın olmayacak..."

Nihayet Jin'in dudaklarında biraz melankolik olsa bile bir gülümseme belirmişti.

"S.ktir! Tercüman!"

Abisso zihninde yaşadığı patlamayı belli etmemeye çalıştı.

Bunu daha önce nasıl düşünememişti?! Sun Li İtalyanca konuşmuyordu ki: Bruno Testa onunla yaptığı görüşmede mecburen bir tercüman kullanmıştı... ve bu hiç şüphesiz geçen sefer olduğu gibi evinin altındaki barın sahibi gençti. Ve o, Sun Li'nin söylemiş olabileceği her şeyi gayet iyi duymuştu...

Jin'e ihtiyaç yoktu, onu tehlikeden uzakta güvende tutacaktı: Mantova'ya tek başına gidecekti.

"Ama ben tekrar görüşeceğimizi umuyorum. Arkadaş olarak..." dedi istemediği kadar hızlı bir şekilde Abisso, arabadan inerken.

"Sadece bir kez bile olsa bana biraz kur yapacağına söz verirsen..."

Bu sefer Jin'in gülümsemesi vaat doluydu; Abisso bir an için her şeyi unutur gibi oldu.

"Sen o kadar... güzelsin ki..." diye kekeledi. "Ve bense öyle..." Lafın devamını getiremeden karnındaki çıkıntıyı işaret etti.

"Muz, mango... Kabuğu önemli değil Abisso, bunu ne zaman öğreneceksin? İçindeki meyvenin iyi olması önemli," dedi Jin gülümseyerek ve sonra birinci vitese taktı.

42

DİJİTAL ARAŞTIRMALAR

"Yani yarın Mantova'ya yalnız gideceksin..."

Abisso eve çıkar çıkmaz hemen Tommy'yi arayıp ona ilk defa Bruno Testa'dan, şüpheli ölümünden, genç tercümandan ve Jin'e gönderilen glayöllerden bahsetti.

"Onu artık bu işe karıştırmak istemiyorum, şu noktada bu onun için çok tehlikeli. Ve belki de bizim için de öyle Tommy: Etrafta mermiler uçuşuyor! S.keyim böyle işi!"

"Ama yine de gitmek istiyorsun..."

"O gençle konuşmaya giderek büyük bir riske girdiğimi sanmıyorum: Bunu kimse bilmiyor ve bilmeyecek de, her halükârda bu fırsatı kaçıramam. Sonrasında ağzını sonsuza dek kapatmak istediklerine göre meslektaşımın duydukları çok önemli olsa gerek."

Abisso yanılmıyordu, her şey gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu. "Nasıl hareket ettiğine dikkat et," dedi Tommy endişesini belli eden bir sesle. "Biraları yalnız içmek istemiyorum."

Abisso arkadaşının endişelerine yüzünü buruşturarak karşılık verdi. "Tekrarlıyorum riske girmiyorum ama yine de tetikte olacağım. Sen anlat bakalım, şu Bledar soyadı ne s.kimse artık, onunla ilgili bir sonuca ulaşabildin mi?"

Tommy, Vera'nın merkezine yaptığı telefon baskınını ve oradan Bledar Çaushi'nin hizmet verdiği diğer kliniğe nasıl ulaştığını anlattı.

"O klinik olduğunu mu..." diye soracak oldu Abisso.

Tommy onun sorusunu bitirmesine izin vermeden söze devam etti: "İnternette bir araştırma yaptım: Bresciano'da lüks ve donanımlı özel bir kliniğe dönüştürülmüş eski bir sanatoryum: San Giovanni Bonora."

"Duydum sanki... bekle biraz..." Abisso hafızasında bir şeyler bulmaya çalıştı. "Val Camonica'da, Borno'da doğru mu?"

"Hayır orası yıllardır terk edilmiş bir sanatoryum, bugün neredeyse bir moloz yığını ve sahibi Gaetano Bonoris, isim benzerliği sadece ama Giovanni Bonora değil," diye yanıtladı Tommy.

"Lombardiya'daki eski sanatoryumlar konusunda uzman olmuşsun sen..."

"Son birkaç saattir bunlara çok yoğunlaştım... Bizim kliniğimiz ise Iseo Gölü'nden Gardone'ye tırmanan yol boyunda bulunuyor. Daha net olmak gerekirse denizden dört yüz metre yükseklikte dört bin nüfuslu bir köy olan Camozza yakınlarında."

"Gerçek bir metropol," diye espri yaptı Abisso.

"Öyle, fark edilmeden geçip gitmek için ideal. Bilgisayarın yakında mı?"

"Karşımda, nedir..."

"Sus ve Google Earth'e git, 'Camozza' yaz."

Abisso'nun işlemi tamamlaması için birkaç saniye yeterli oldu.

"Yaptım."

"Şimdi ekranın soluna doğru kay, kasabadan çıkan yol boyunca."

"Yukarı tırmanarak mı?"

"Bravo..."

"Nereye kadar devam etmem gerekiyor?"

"Köy arkanda kalsın... yol tekrar bitki örtüsünün içine dalana kadar. Biraz sonra birkaç evin olduğu geniş bir açıklığa varacaksın, görüyor musun?"

"Evet."

"Biraz daha ileride, ekranın alt kısmında. Bitki örtüsünün içinde bir yapı var."

"Bingo!"

"Bu San Giovanni Bonora Kliniği, kırk bin metrekarelik çam, kestane ve huş ağaçlarıyla çevrili. Büyüt şimdi... görüyor musun, iki köşk ve küçük olan köşke bitişik daha yeni yapılmış bir binadan oluşuyor. 1930'larda tüberkülozla mücadelenin tam ortasında inşa edilmiş bir sanatoryum. Büyük köşkte yetişkinler, küçüğünde ise çocuklar kalıyormuş. 1960'ların sonlarında sanatoryum olarak hizmet dışı bırakılmış; sonra, neredeyse kullanılmaz hale geldikten sonra yaklaşık on yıl önce burayı Regione'den özel bir şirket satın alıp tamamen yenilemiş."

"Dünyanın parasını harcamış olmalılar. İlginç hikâye ama hiçbir anlamı..."

"Bekle daha güzel kısmı gelmedi," dedi hemen sözünü kesen Tommy. "Şirket sahibi... eh, sana söylediğim gibi internette biraz araştırma yaptım ve küçük bir Lüksemburg Yatırım Fonu tarafından yönetildiğini buldum."

"Yani?"

"İyi dinle: Vera'nın merkezini kontrol edenle aynı fon," dedi Tommy kelimelerini vurgulayarak. "Şimdi ne diyorsun? Sadece bir tesadüf mü?"

"S.ktir!"

"Doğru cevap. Yarın sen Mantova'da bardaki genci ararken ben de gidip buraya yakından bir göz atacağım."

***

Avukat Fuzhao o akşam nihayet kendini huzurlu hissedebilmeliydi. Huang halledilmişti, Sun Li artık uzaktaydı ve o işgüzar gazeteciye her ne anlattıysa, o artık bunları kimseye aktaramazdı. Aynı şekilde Jin Wang'in arkadaşı olan diğeri için de artık pireli bir köpek gibi koklayarak bulacağı bir yol kalmamıştı.

Tabii ki polisin dikkatini çekme riski taşıyan sert yollara başvurmak gerekmişti ama neyse ki şans eseri polis işe karışmamıştı: Kimsenin uzun süre umursamayacağı bir ortadan kayboluş ve bir çanta ile üç kuruş için yapılmış trajediyle son bulan talihsiz bir soygun.

Oysa Avukat Fuzhao yine de kendini rahat hissetmiyordu. Ondan çok daha güçlü ve acımasız bir yurttaşı olan Roma'daki patronuna karşı büyük bir sorumluluğu vardı; organ ticareti kârlı olmasına karşın yönetmesi gereken "faaliyetler" içinde en küçüğüydü... Yasadışı göçün, fuhuşun, *shaboo* yani Filipinlilere satılacak sentetik metamfetaminin kontrolü ve bu kadar da değil... Milyonlarca avro, büyük ölçüde mülke ve yasal varlıklara yeniden yatırılarak son kuruşuna kadar aklanan bir para. Organ ticaretiyle ilgili yapılacak bir soruşturma sonucu polis ona ve arşivine ulaşacak olursa onca para ve mülk bir anda ele geçirilirdi.

Roma'da şu an her şey yolunda gibi görünse de aslında onun yönetimi ve sorumluluğu altında böyle bir riske girildiğini öğrenmek hiç de hoşlarına gitmemişti.

Ama Avukat Fuzhao'nun gergin olmasının sebebi bu değildi... Zihninde bir diken vardı, uzak ama keskin ve kalıcı, ne kadar uğraşırsa uğraşsın buna tam olarak odaklanıp ne olduğunu anlayamıyordu.

Belki gözünden kaçan bir şeydi, kendine gelen tüm yolları kapatırken göz ardı ettiği bir şey olabilir miydi?

Huang, Sun Li, her şeye burnunu sokan muhabir... Başka kim onu ele verecek bir şey biliyor olabilirdi? Gerçekten hiç kimse kalmamış mıydı?

Öyleyse neden kafasında öyle bir solucan dolaşıyordu?

Avukat Fuzhao o gece rahat bir uyku çekemeyeceğini biliyordu.

SALI

43

GÜNEŞLİ BİR SABAH

Hemşireler şık hastane odasına girdiklerinde Daniil Golubev kalan az miktardaki gücüyle eşinin elini olabildiğince sıktı. "Vakit geldi *moy-zaichik*, Daniil'in gidiyor..."

"Döndüğünde beni burada bulacaksın..."

"Her zamanki gibi..."

"Her zamanki gibi." Bir zamanlar Bryansk'ın en güzeli olan yüzden, bir dalma yaş süzüldü.

***

Ma Yong kapı kilidinin açıldığını duydu.

Kahvaltı geliyor olmalıydı.

Özlemle hatırladığı bambuya sarılı *zongzi* yerine aromasız bir çay ve kuru tatsız bisküviler.

Ama bu sabah bunları bile memnuniyetle karşılayacaktı çünkü kahvaltı her zamanki gibi geç kalmıştı ve önceki gece yediği çok hafif akşam yemeğinden sonra bedeni artık bu orucu sonlandırma arzusu içindeydi.

İçeri giren iki hemşirenin elinde ise kahvaltıdan eser yoktu.

Bir tanesi ona kalkması yönünde sert bir işaret yaptı.

***

Iseo Gölü, vadinin Camozzo'ya doğru hafif tırmanışı boyunca manzaranın içinde bir görünüp bir kaybolarak akıyordu. Tommy'nin son zamanlardaki karanlık düşünceleriyle çelişen güneşli, güzel bir gündü. Yine de içine dalmış olduğu bu kartpostal misali manzaranın aradığı şeye çok uygun düştüğünü düşünmeden edemedi... Güneş, yeşil doğa, güler yüzlü manzara: Öyle karanlık bir sırrı kimsenin şüphesini çekmeden gizleyebilecek bundan daha güzel bir yer bulunabilir miydi?

Ve işte San Giovanni Bonora Kliniği oradaydı, neredeyse beş hektarlık ağaçlı bir bahçeyle çevriliydi ve parkın tüm çevresini saran yüksek bir duvarla korunuyordu. Tommy giriş kapısının önünden ağır bir şekilde geçti ve yol izin verdiği sürece yüksek çiti takip ederek ilerledi.

"Genel tıp, göğüs hastalıkları, kardiyoloji, cerrahi," yazıyordu internet sitesinde. Kardiyak ve özellikle pulmoner rehabilitasyona ayrılmış uzun süreli tedaviler için büyük bir koğuş... Demek ki klinik özünde eski sanatoryumdan hâlâ bir şeyler barındırıyordu.

Sonra U dönüşü yapıp şehre geri döndü. O sırada ana bahçe kapısının önünden tekrar geçerken ağaçların arasından ana binayı gördü: Klinikten çok, Viktorya Dönemi'ne ait bir köşk görünümüne sahipti.

***

Abisso Mantova'daki barın telefonunu bulmakta hiç zorlanmadı. Aynı şekilde küçük bir bahşiş arkasına sığınarak genç Çinliyi görüşmeye ikna etmesi de hiç zor olmadı.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde oraya vardığında istasyonda buluşacaklardı.

Abisso telefonu kapatıp camdan dışarı baktı, bu güzel güneşli gün ona da yersiz gelmişti.

***

Daniil Golubev küçük bir yatakta götürülmüştü; geniş odada hayat arkadaşı ve özel doktoru kalmışlardı.

"Ona yetişeyim hanımefendi, tüm ameliyat boyunca ameliyathanede olacağım," dedi doktor odadan ayrılmadan önce.

"Ne kadar... Ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık beş saat kadar ve sonrasında göğsünde atmak üzere genç ve güçlü yeni bir kalbi olacak."

"Bu saatler benim için asla geçmeyecek..." dedi iç çekerek. "Onu hemen görebilecek miyim?"

"Ameliyattan sonra birkaç saat daha uyutacaklar ama onu birkaç dakika görmenizi sağlayacağım."

***

Tommy arabasını kasabanın meydanlarından birine park etti.

Güneş sıcaktı. Arabaların camlarından ve binaların pencerelerinden yansıyordu.

Meydanda birkaç sandalyesi olan küçük bir kafeye girdi.

İçeride tatlılardan yayılan çok lezzetli bir koku vardı.

Tek müşteri oydu.

"Bir kahve lütfen," diye seslendi bankonun arkasındaki bayana.

Kahvesini yavaşça yudumladı.

"Gerçekten de muhteşem bir gün," diye yorum yaptı kadın bir gülümseme eşliğinde. "Buradan değilsiniz, öyle değil mi?" diye sordu hemen.

"Hayır, kliniği görmeye geldim... ciddi solumun sorunları olan ve tedavi görmesi gereken bir akrabam için."

"Tavsiye üzerine mi geldiniz? Gerçekten de çok güzel biliyor musunuz? Ve çalışan doktorlar da çok iyi. Tabii ki özel sigortası olmayanlar için altın kadar pahalı."

"Karar vermeden önce bizzat ziyaret edip gezmek istedim... Yakının, yaşlı ve hassas. Orada ihtiyacı olan tüm ilgiyi bulacağından emin olmak istiyorum."

"Bundan hiç şüpheniz olmasın. Bunu kesin olarak biliyorum çünkü amcam kısa bir süre önce emekli olana kadar orada çalışıyordu."

Kaçırılmayacak bir fırsat... "Gerçekten mi? Onunla biraz sohbet etmek beni çok mutlu eder, bu mümkün mü sizce?"

"Bundan kolay bir şey olamaz bayım: Her sabah olduğu gibi kısa bir süre sonra sütlü kahve eşliğinde kruvasanını yemek ve huzur içinde gazetesini okumak üzere burada olacak."

***

Cerrah ameliyathaneye yeni girmişti. Ameliyat masasının hemen yanında onun gibi önlüklü, eldiven ve maskeli asistanı onu bekliyordu.

"Hastamız?" diye sordu sertçe, Almanca.

"Bekleme odasında," diye yanıtladı hemen asistan. "Onu anesteziye hazırlıyorlar."

"İyi," dedi ameliyat masasına yaklaşıp. "Transplantasyona başlayalım."

Ameliyat alanını yeşil perdeler örtüyordu, göğüs kemiğini açmak için testere ve torasik retraktörler çoktan hazırlanmıştı.

"Neyse ki minyon, hızlıca hallederiz. Neşter."

Doktor hemen sonra köprücük kemiğinden göğüs kemiğinin sonuna kadar derin bir kesik açtı.

"Haydi, bu genç hanımın kalbini alalım; aortun bağlanmasıyla birlikte kronometreyi açın."

44

TELEFONLAŞMALAR, İNTİHARLAR VE AYDINLANMALAR

Doktor Bledar Çaushi, Vera'nın çalıştığı merkeze yeni gelmişti ki resepsiyondaki görevli ona selam verdikten sonra hemen sordu: "Dün Doktor Lirica size ulaşabildi mi?

"Kim affedersiniz?"

"Organ Nakli Merkezi'nden Doktor Lirica. Bir hastasıyla ilgili sizinle acil görüşmesi gerektiğini söyledi... Size San Giovanni Bonora Kliniği'nden ulaşmasını tavsiye ettim. Acil bir duruma benziyordu. Sizi aramadı mı?"

Bledar gözlerini kısıp dudaklarını hafifçe sıktı. "Organ Nakli Merkezi mi dediniz?"

"Evet, Doktor Lirica."

Birkaç saniye düşündü. "Lütfen kendisini arayıp doktor odasındaki telefona aktarın."

***

San Giovanni Bonora'nın eski hastabakıcısı şişmancaydı ve tamamen keldi. Zincire takılı okuma gözlükleri boynundan sarkıyordu. Dışarıda oturdukları küçük masada beyaz şarap kadehi çoktan boşalmıştı ve spor gazetesi hâlâ ellenmemişti.

"Daha büyük olan ilk köşkte çeşitli uzmanlıklara ait tıbbi bölümler var, sizi ilgilendiren akciğer rehabilitasyon merkezi de orada," diye açıklamaya devam etti.

"Cerrahi bölümü ikinci köşkte mi?" diye sordu Tommy.

"Evet," diye onayladı hastabakıcı. "Küçük olan. Ameliyat öncesi ve sonrası yatış için; ameliyathaneler ise köşke bağlı olan yeni binada."

"Ne tür ameliyatlar yapıyorlar?"

"Her tür yapılıyor ama her ne kadar klinik çok donanımlı bir reanimasyon ünitesine sahip olsa da çok zorlu ameliyatlar yapılmıyor." Hastabakıcı bir sigara yaktı. "Ya da en azından benim bildiğim kadarıyla öyle," diye ekledi.

"Bunu ne anlamda söylediniz?" dedi kaşlarından biri havaya kalkan Tommy.

"Oraya hiç girmedim. İki köşk arasındaki personellerin ayrımı çok katıdır. Büyük köşkün çalışanları olarak ikinci köşk ve ona bağlı yeni bina bize kesinlikle yasaktı."

"Ama en azından mesai arkadaşları arasında konuştuğunuz olmuştur," dedi Tommy.

"Soyunma odaları ve yemekhaneler ayrı; öyle olmasa bile anlaşmak imkânsız. Hepsi Doğu ülkelerinden gelmiş, kimseye güvenmeyen yabancılar."

"Orada çalışan bir doktor tanıyorum o da Doğu'dan, Bledar Çaushi," dedi bir süre düşündükten sonra Tommy.

"İyi bir doktor, Arnavut sanırım."

"Kosovalı," diye düzeltti Tommy. "Her ne kadar aynı şey gibi olsa da."

"Büyük patron, yani kliniğin direktörü de o taraflardan gelme: Malon Dibra."

Doğulu personel, Kosovalı sonografi uzmanı ve direktör. Sanki kurtarılmış bölge gibiydi... Ve doğal olarak Milano'daki analiz merkezini yöneten Vera da Kosovalıydı. Tommy gitgide doğru yolda ilerlediğine emin oluyordu.

"Şu Malon Dibra nasıl biri?"

"Çok yetenekli ve hepsinden önemlisi iyi bir insan, düşünün ki kısa süre önce bir talihsizlik sonucu ölen bir meslektaşının ailesine ekonomik olarak kişisel destekte bulunuyor."

"Bir talihsizlik mi?"

"Bir kaza, kader işte. Ormanda mantar toplamaya gitmişti. Bir anda ayağı kaymış ve kafasını vurmuş. Sevenlerine açıklaması zor bir durum oldu," diye anlattı hastabakıcı acı bir sesle.

Kafasını vurmuş... Kader...

İnanmalı mıydı? Yoksa yasaklara rağmen görmemesi gereken bir şey mi görmüştü...

Tommy bir an için kendine her yerde hayaletler görmeye mi başladığını sormadan edemedi.

"Gerçekten üzücü," diye yorum yaptı. "Ama talihsizlikler hep oluyor, hem de sebepsiz yere..."

"Doğru söylediniz, sebepsiz. Aklıma geçen sene intihar eden başka bir mesai arkadaşım geldi: Aynı ormanda kendini astı; sakin bir hayatı vardı, huzurlu ve sorunsuz görünüyordu: Sonra, bir gün, küt diye... Kimbilir kafasında ne şeytanlar dolanıyordu."

Tommy kaslarının gerildiğini hissetti. Şimdi de ortaya görünür bir açıklaması olmayan bir intihar çıkmıştı.

"Yaptığı şeye açıklık getirecek bir not bırakmamış mı?" diye sordu fazla ilgilendiğini göstermemeye çalışarak.

"Hiçbir şey. Arkasında bıraktığı tek şey bulunana kadar iki gün boyunca bir ağaçta asılı kalan cesedi oldu." Hastabakıcı sigarasını henüz yarımken söndürdü. "Kendimi yeniden ve tabii bu sefer hasta olarak San Giovanni Bonora'da bulmak istemiyorsam bunu bırakmayı başarmam lazım," dedi pek de ikna olmamış bir şekilde yarım bir gülümsemeyle. "Neyse artık hüzünlü şeylerden konuşmayalım, bize dönelim; akrabanızın orada emin ellerde olacağını size garanti ederim: Klinik de personel de birinci sınıftır. Gidip gezmeyi düşünüyor musunuz?"

Tommy'nin cevap vermek için karanlık düşüncelerinden sıyrılması gerekti: "Bunu bu sabah yapmak istiyordum," diyerek saatine bir göz attı. "Ama görüyorum ki geç oluyor. Yarın öğleden sonra gelirim."

***

Abisso içinde oluşan, en azından bir merhaba demek için Jin'i arama arzusunu kimbilir kaçıncı kez engelledikten sonra Mantova'ya gitmek üzere trene bindi. Tam o sırada Avukat Fuzhao da ofisine sabahın üçün-

cü kahvesini sipariş etmişti. Kafasında dolaşan ve bir türlü kurtulamadığı o solucan yüzünden hâlâ endişeliydi.

"Teşekkürler, yarım saat sonra geri gel, yemek için dışarı çıkmak istemiyorum. Senden bir şeyler getirmeni isteyeceğim," dedi düşünceli bir şekilde İtalyanca.

Çocuk ona şaşkınlıkla baktı.

Durumu fark eden Fuzhao hemen aynı cümleyi Çince tekrarladı.

Bir an sonra şiddetli bir sarsıntı ile silkelendi.

Sonunda solucanı yakalamıştı!

Hemen telefona sarıldı: Acilen Mantova'ya birini göndermek gerekiyordu.

Hemen.

Sun Li de İtalyanca konuşmuyordu...

45

KLİNİK

Genç Çinli o saatte bomboş olan ailesinin kafesinde arka taraftaydı; saatine göz attı: İstasyon yakın olsa da o Milanolu gazeteciyle randevusuna geç kalmak üzereydi ama annesi onu yeni gelen içecek kasalarını yerleştirmeye zorlayarak alıkoymuştu.

İçeri müşterilerin girdiğini duyduğunda işi neredeyse bitmişti; arka kapıdan içeri doğru tam zamanında baktı ve annesinin sert ifadeli ve kolları dövmeli iki yurttaşını kibarca selamladığını gördü...

***

Tren Mantova'ya on beş dakika gecikmeyle varmıştı. Abisso, tentenin altında uzun süre durup zavallı Bruno Testa'ya tercümanlık yapan genci gözleriyle boş yere aradı. Birkaç dakika sonra biraz gergin ve endişeli bir halde alt geçide inip istasyonun girişine gitmeye karar verdi.

Tren gecikmeye sebep olmuştu: Yoksa genci indiği platformda onu beklerken bulması gerekiyordu...

Yoksa fikrini mi değiştirmişti ve artık onunla konuşmak istemiyor muydu? Ama neden? Ona söz verdiği yüz avroyu duyunca çok sevinmiş gibiydi oysaki...

Abisso etrafına bakınıp istasyona giren insanları taramaya devam etti ama gençten hâlâ iz yoktu...

***

Kliniğin girişi yirminci yüzyılın başlarında yapılmış lüks bir otelin salonuna benziyordu. Tommy kendisine binayı gezerken eşlik edecek bir temsilcinin gelmesini beklemek üzere oraya oturtulmuştu. Kendini bir kez daha Doktor Lirica olarak tanıtmıştı, babasının ciddi bir kronik akciğer hastalığından mustarip olduğunu ve bir süre dinlenmeye ve sonunun rehabilitasyonuna ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Görevli olarak genç ve çekici bir kadın geldi, tavırları çok nazik ve ikna ediciydi. Ona büyük köşk boyunca rehberlik ederek tüm odaları gezdirdi. Odalar binanın dış görünüşünden ve kliniğin salonundan farklı olarak modern bir şekilde döşenmişti ve tüm konfora sahipti. Sonra sıra spor salonuna ve büyük ortak salona gelince mobilyalar binanın klasik stiline uygun bir hal aldı.

"Ve burası da parkın, misafirlerimizin güzel havayı soluyup güneşin tadını çıkarabilecekleri bölümü," dedi kadın büyük bir cam kapıdan açık havaya çıktıklarında. "Elbette durumları buna elverdiği zamanlarda."

Yaşlı bir çift parkta gezinti yapıyordu, diğer hastalar güneşin altında hasır koltuklarda rahatça oturuyorlardı. Binanın bir köşesinden birkaç metre uzaklıktaki daha küçük olan ikinci köşk görülüyordu.

"Orada da odalar var mı?" diye sordu Tommy binayı işaret ederek.

"Orası cerrahi bölüm Doktor Lirica."

"Ziyaret etmek mümkün mü?"

Genç kadın biraz rahatsız olmuş göründü. "Gerçekten de orada babanızın göreceği tedavi ve ilgiye dair bulabileceğiniz hiçbir şey yok... hem sonra tüm odalar az önce gördüğünüz odaların aynısı."

"Ben yine de görmek isterim," diyerek ısrar etti Tommy.

Şimdi kadının endişesi daha belirgindi. "Ne yazık ki benim böyle bir yetkim..."

"Bana bırak Anna." Arkalarından gelen bir ses konuşmalarını böldü. "Doktora ben eşlik edeceğim."

Spor ama şık giyimli bir adamdı, üstündeki takım elbisede tek bir kırışıklık bile yoktu.

"Ben Malon Dibra," diye tanıttı kendini Tommy'nin elini kuvvetlice sıkarak. Bu kliniği ben yönetiyorum, bana sizin Doktor Lirica olduğunuzu söylediler. Gelin size cerrahi binayı ben gezdireyim."

***

Neredeyse yarım saatlik gecikme! Genç tercüman istasyona soluk soluğa girmişti. İki Çinli müşterinin gelişinden yararlanıp arka kapıdan gizlice çıkmıştı; annesine haber vermemek pek de iyi bir davranış değildi ama annesinin onu yeniden engelleyeceğinden korkmuştu ve gazetecinin ona söz verdiği yüz avrodan olmak da istemiyordu.

Abisso gecikme için hesap sormakla vakit harcamadı, hemen istasyon kafesinde bir masaya oturdular. Genç Çinli bir gazlı içecek, Abisso ise boş midesindeki kramplara rağmen sadece bir kahve sipariş etti.

"Senin bana Sun Li'nin söylediklerini tam ve olabildiğince kelimesi kelimesine anlatmanı istiyorum."

Başta Abisso'nun kararlı ve ciddi bakışlarından biraz korkan delikanlı yüz avro cebine girer girmez hemen rahatladı.

"Dedi ki..."

"Bekle," Abisso onu hemen durdurdu. "Önce meslektaşımın ona ne sorular sorduğunu bilmek istiyorum, ondan sonra Sun Li'nin cevaplarına geçeriz. Başla."

Delikanlı, zavallı Bay Bruno'nun ne kadar da kararlı olduğunu an-

lattı. İlk olarak Sun Li'nin talihsiz mesai arkadaşı WeiQi'nin ne tür bir ameliyat geçirdiğini sormuştu. Ani ve sert, sanki cevabı biliyormuş da Sun Li'nin dürüstlüğünü test ediyormuş gibi. Böbreklerinden birini aldırdığını öğrenmiş ama sonra hemen tavrını değiştirip çok kibar bir şekilde aralarında nasıl bir ilişki olduğunu, anlaşıp anlaşamadıklarını ve birbirlerini güvenip güvenmediklerini sormuştu.

"Zhejiang'ın aynı köyünden geliyorlarmış, dediğine göre kardeş gibilermiş," diye devam etti delikanlı. "Belki gerçekten akrabaydılar. WeiQi İtalya'ya ondan çok daha önce gelmiş. Buradaki o atölyeye transfer olmadan önce iki yıl Milano'da çalışmış."

"Devam et," dedi Abisso.

"Bu noktada Bay Bruno onun neden bir böbreğini aldırdığına yönelik sorular sormaya başladı."

"Sun Li ne cevap verdi?"

"WeiQi'nin buna zorlandığını söyledi: 'Bunu yapmak istemiyordu, korkuyordu.' Sun Li çok tereddüt etti ama sonra tam olarak bunları söyledi."

"Onu kimin zorladığını söyledi mi?"

"Daha fazla cevap vermek istemedi. Kendi adına o da korkmuş görünüyordu. Bay Bruno onu ikna etmeye çalıştı. 'Biraz cesaret,' diyordu ona. 'Yarın uzakta, Çin'de olacaksın, korkacak bir şey kalmayacak. Kardeş gibi olduğunuzu söyledin: Ondan kimin faydalandığını söyle bana,' diye ısrar etti."

"Sun Li konuştu mu?"

"Yine tereddüt etti ama sonunda konuştu... Bir hikâye anlattı..."

"Haydi o zaman. Anlat bana o hikâyeyi," Abisso öğrenmek için gittikçe daha da sabırsızlaşıyordu.

"WeiQí Milano'da bir yıl geçirdikten sonra *shé tóuya* borcunu ödemekte çok zorlanmış. Bir restoranda yaptığı garsonluk işiyle bu bir türlü olmuyormuş. Onu Filipinler'e uyuşturucu taşıyıcılığı yapmaya zorlamışlar. Ama bir gün polisi sınır kapısında kendisini beklerken bulmuş. Tam zamanında fark etmiş, taşıdığı tüm *shabooyu* fırlatıp atmış ve kaçmayı başarmış. Ama uyuşturucuyu kaybetmiş ve *shé tóu* ondan bunun bedelini geri ödemesini istemiş. Onu çok dövmüşler. Öldürüleceğinden korkuyormuş, sonuçta böyle bir parayı onlara geri ödemesinin imkânı yokmuş. Dövüldüğü gece hâlâ kanlar içindeyken *'ànyîng'* bizzat kendi gelip ona durumu açıklamış, daha doğrusu ona emir vermiş. *Ànyîng*, yani Karanlık Gölge, ona böyle diyorlarmış. Her şeyin patronu. Konu bir ameliyat geçirmesiyle ilgiliymiş ve bu sayede tüm borcu kapanacakmış. Ona testler yapmışlar ve sonra ameliyatı beklemek üzere onu buraya atölyede çalışmaya yollamışlar. Bir akşam onu almaya gelmişler ve bir gölün yakınındaki çok güzel bir hastaneye götürmüşler. Her şey yolunda gitmiş... Yangına kadar."

"Peki WeiQí bir daha şu *ànyîngi* görmüş mü? İsmini biliyor muymuş," Sun Li'nin söylediklerinden iyice heyecanlanan Abisso hiç bilmeden Bruno Testa'yla aynı soruyu sormuştu.

"Hayır, onu o geceden sonra bir daha hiç görmemiş, ama onu tanıyormuş... Milona'da çalıştığı restoranda onu defalarca görmüş... Oranın düzenli bir müşterisiymiş, önemli bir adam... Bir avukat."

46

KÖTÜ SÜRPRİZLER

Fuzhao, kahretsin Fuzhao'ydu!

Abisso trenin daha hızlı gitmesini nasıl da çok isterdi.

Jin tehlikede olabilirdi, Fuzhao'dan uzak durması gerekiyordu: İşte kırmızı glayölleri kimin gönderdiği ortaya çıkmıştı!

O lanet sarı benizli, onu en başından yanlış yönlendirmişti; önce onları yoldan çıkarmaya çalışmış, sonra da tüm yolları kan dökerek kapatmıştı!

Abisso hemen uyarmak için Jin'i aradı. Kadın o kadar şaşırmıştı ki, inanamıyordu. "Polise haber verdin mi? Kaybedecek vakit yok!"

"Hayır, ilk söylediğim kişi sensin. Polise şehre döner dönmez gideceğim ama Tommy ile. Sana bundan hiç bahsetmedim ama onu da bu işin içine soktum ve tam şu an çok önemli bir ipucunun peşinde."

"*Tā mā de*! Lanet olsun!" daha da şaşıran Jin kendi dilince küfretmişti: "Ve bana hiçbir şey söylemedin... Ona Fuzhao'yu anlattın mı peki?"

"İlk anlattığım kişi sensin bunu sana söyledim, Tommy'nin telefonu kapalı."

"Seni istasyondan almaya geliyorum."

"Hayır Jin. Artık bu hikâyenin dışında kalmak zorundasın, çok tehlikeli."

"Seni almaya geliyorum, sakın fikrimi değiştirmeye çalışma. Sana daha önce söylemiştim: Biz Çinliler çok kararlıyızdır."

"Ya da keçi gibi inatçı diyelim... Dikkatli ol ama: Glayöllerden sonra Fuzhao seni kesin izletiyordur."

Abisso tekrar zorunlu olarak saatine baktı.

Trenin şehre varması ne kadar da uzun sürüyordu!

***

Delikanlı kafeye daha yeni dönmüştü. Annesinin azarlarına hazırdı ama annesi onu görür görmez suratında çok endişeli bir ifadeyle onu hemen arka tarafa çekti.

"Seni aramaya geldiler. Kötü insanlar: Eminim ki seni incitmek istiyorlardı. Ne halt ettiğini bilmiyorum ama baban çoktan Roma'daki amcana haber verdi: Hemen koş ve onun yanında saklan, seni gerekli olan süre boyunca saklayacak."

***

Birkaç dakika aldı ama sonunda Tommy durumu anladı.

Daha en başından Malon Dibra'nın yüzünde bir şeyler yakalamıştı.

Ama cerrahi binanın odalarını gezdikten sonra belirli açıdan vuran bir ışığın altında aniden gerçeği gördü.

Vera'nın gözleriyle aynı şekildeki gözler, onunla aynı şekildeki bir çene...

Malon Dibra, Mateo Demiri'den başkası değildi...

Tommy içindeki kargaşayı göstermemek, kalbi giderek hızlanırken ve hareketleri kaskatı bir hal alırken sakinliğini korumak için çok zorlandı.

Artık Yüzbaşı Pauli'yi uyarmak için klinikten olabildiğince çabuk

çıkmaktan başka bir şey istemiyordu. Harekete geçmek için başka bir şey bilmeye gerek yoktu.

"Gelin Doktor Lirica size yeni binadaki ameliyathaneleri de göstermek istiyorum."

"Teşekkürler ama gereği yok; babamın burada en iyi şekilde takip edileceğine dair yeterince şey gördüm," dedi Tommy kurtulmaya çalışarak.

"Israr ediyorum, siz bir doktorsunuz ilginizi çekeceğine eminim. Hem sonra orası bizim amiral gemimiz: İleri teknolojiye sahip çok modern ekipman var."

Bir iç geçit vardı, köşk ile yeni binayı birbirine bağlayan uzun bir koridor. Buradan geçerken Malon Dibra takma adlı Mateo Demiri cerrahi bölümü öve öve bitiremiyordu.

Açılması için bir zili çalıp kayar bir kapıdan geçtiler.

Pozitif basınç ve filtrelenmiş hava, Tommy'nin hemen dikkatini çekti.

İkinci bir kapıyı geçmeden önce galoş giyip maske takmaları gerekti.

"Burası bizim ameliyat sonrası reanimasyon ve yoğun bakım ünitemiz," dedi Mateo Demiri gizli bir gururla.

Bir camın ardında, dışarıdan izole edilmiş bir odada, teknolojik bir yatakta yatan çeşitli monitörlere bağlı entübe edilmiş bir hasta görünüyordu.

"Gördüğünüz hasta Profesör Humpke tarafından henüz ameliyat edildi. Almanya'nın en saygın cerrahlarından biridir ama belki siz zaten ismini duymuşsunuzdur..."

Tommy başını reddeder gibi hafifçe salladı, tek istediği oradan en kısa zamanda çıkmaktı.

"Kliniğin cerrahi faaliyetine uluslararası bir bilinirlik katmaya çalışıyoruz," diye devam etti Mateo Demiri, hâlâ solunum cihazına bağlı olan Daniil Golubev'in yatağını işaret ederek. "Bu gördüğünüz hasta İtalyan değil, kendisi Rus. Çok önemli bir müdahale geçirdi. Bir kalp nakli."

Tommy bu sefer dehşete düştüğünü gizleyemedi. "Organ nakli konusunda da yetkili olduğunuzu tahmin etmemiştim..." diyebildi sadece.

"Değiliz zaten," dedi meleksi bir tavırla Mateo Demiri. "O kalbi genç ve sağlıklı Çinli bir kadından aldık. Elbette ki maalesef kendisi nakil sonrasında hayatta kalamadı Doktor Davies."

Tommy tek kelime edemeden donup kaldı; kalbi son bir şiddetli darbeden sonra artık durmuş gibiydi.

"Bledar Çaushi'nin, Doktor Lirica'nın onu hiç aramadığını birinci ağızdan öğrenmesi için bir telefon açması yeterli oldu. Hem sonra sevgili doktor, fotoğrafınız kısacık da olsa haberlerde görünmüştü."

Kararlı bakışları olan iki iri hasta bakıcı Tommy'ye yaklaştı.

"Gitmenize izin veremeyeceğimi anlıyorsunuz değil mi?"

***

Ma Yong yatakta kaskatı kesilmişti. Hemşire dışarı çıktığında kapıyı kilitlememişti. Bundan emindi. Unutmuş muydu yoksa kilit çalışmamış mıydı?

Yataktan yavaşça indi. Çıplak ayaklarının altında soğuk zemini hissetti.

Yavaşça kapı kolunu çevirdi.

Kapıyı hafifçe araladı.

Bu koridoru tanıyordu.

Kimse yoktu.

Odadan dışarı bir adım attı.

Parlak ışıklı neonlar parıldıyordu.

Koridordaki diğer kapılar kapalıydı.

Belki odalar boştu, belki de içlerinde onun gibi insanlar vardı.

Ma Yong sebebini bilmeden kapılardan birine yöneldi.

Ve içeri girdi.

Gördüğü şeyin ne olduğunu hemen anlamadı.

Ma Yong sonra bir çığlık attı: Bir taşıma sedyesinin üstünde Feng'in cesedi uzanıyordu.

Üstünü örtecek bir çarşaf parçası bile yoktu.

Gözleri saçma bir şekilde kocaman açılmıştı. Göğsü de açıktı ve yavru bir keçinin karkas eti gibi parçalanıp dağılmıştı. İçi boştu.

Ma Yong tekrar bağırdı.

Arkasından uzanan eller onu sıkıca tuttu.

"Şansına iyi bak," dedi ne dediğini anlayamadığı bir ses. "Onun kalbi seninkinden daha uygun çıktı."

47

KAYINBİRADERLER VE MİNİBÜSLER

Jin onu platformun başında bekliyordu.

İstasyon çıkışına varmak için gezgin kalabalığının arasından hızla ilerlerken Abisso ona Fuzhao hakkında öğrendiği her şeyi anlattı.

"Sadece Tommy'ye ulaşmayı bekliyorum sonra hemen birlikte jandarmaya gideriz," diye tamamladı nefesi kesilmiş bir halde. "Organ kaçakçılığı üstünde araştırma yapan, tanıdığı bir yüzbaşı var."

"Onunla hâlâ konuşamadın mı?"

Abisso başını salladı.

"Ama neden telefonu kapalı ki?" diye sordu Jin biraz karamsar bir ifadeyle, yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken.

"Sana hâlâ anlatmam gereken şeyler var... Kliniğin hangisi olduğunu bulmuş olabiliriz Jin, yerini de biliyoruz!"

Jin yürüyen merdivenlerin başında âdeta donup kaldı, Abisso çoktan ilk basamağa binmiş ve aşağı inmeye başlamıştı. "Ne?!" diye haykırdı Jin hayretler içinde.

"Tommy şu an orada," diye karşılık verdi Abisso aşağıdan kasvetli bir ifadeyle.

Jin aralarındaki mesafeyi kapatmak amacıyla iki üç basamağı birden koşarak indi. "Ne kadar zamandır cevap vermiyor? Ve bu klinik nerede? Dinle beni, hemen o Yüzbaşı'ya gitmeliyiz! Arkadaşının ortaya çıkmasını bekleyemeyiz. Ya şu an tehlikedeyse?"

Abisso hâlâ ikna olmuş değildi. "Oranın doğru klinik olduğundan yüzde yüz emin değiliz henüz... Tommy tam da bunu anlamak için oraya gitti. Bekleyelim onu."

"Peki ya orasıysa ve arkadaşın ifşa olduysa? Hem sonra zaten elimizde Fuzhao var. Daha fazla beklemek için bir sebep yok, bunu yapmak Tommy için bir risk olabilir!"

"Belki de haklısın Jin..." Kısa bir tereddütten sonra karar veren Abisso yürüyen merdivenden indi.

"Arabam hemen şurada dışarıda, acele edelim!"

***

Onu bir odaya kapatmışlardı, penceresiz küçük bir tür depoydu burası. Kapıyı zorlamasına ya da kendisini korumasına yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Onu bekleyen kader için endişeli ve korkmuş olsa da Tommy maskesini bu kadar kolay düşürme imkânını gümüş bir tepside safça sunacak kadar aptal olmasına öfkeleniyordu. Organ Nakli Merkezi'nden Lirica... Lanet olsun, kendini Doktor Rossi bilmem ne olarak uyduruk bir isimle tanıtsaydı daha zekice olmaz mıydı?

Kilit sesini duydu. Kapıda beklemeye koyulan iki hasta bakıcı eşliğinde gelen Mateo Demiri içeri girdi.

"Teknik olarak kayınbiraderin olacaktım..." dedi.

***

Kırmızı Mini Cooper siyah bir minibüsün yanına park etmişti.

Jin kilidi açarken Abisso yan kapıya ilerledi. Gözlerini bir an için kapı koluna çevirmişti ki bir tür koşturma sesi duydu ve sonra da Jin'in boğuk çığlığını işitti.

Kadının arkasında duran dağ gibi iri bir Çinli, bir eliyle onun ağzını sıkıca kapatırken diğer eliyle boğazına bir bıçak dayamıştı. Başta kurtulmak için bir anlık çırpınıştan sonra Jin, artık korku dolu gözleriyle hareketsiz duruyordu.

Siyah minibüsün kayan kapısı açıldı. İçeride duran başka bir Çinli Abisso'ya başıyla binmesini işaret etti.

Abisso felç olmuş gibiydi... Bıçağın Jin'in tenine baskı yaptığını ve bir damla kanın belirdiğini gördü.

Onu taşımayacak bir hale gelen gevşemiş bacaklarıyla minibüse bindi.

Jin de içeri itildiği sırada sanki boğazına bastırılan bir bıçak yokmuş gibi bir kez daha kurtulmaya çalıştı ama onu sıkıca tutan Çinlinin yüzüne savurduğu yumruk darbesiyle baygın halde yere uzandı. Ense köküne aldığı sert bir darbeyle Abisso da bilinçsizce metal zeminin üstüne yığılıp kaldı.

Kayan kapı kapandı ve siyah minibüs hızla uzaklaştı.

***

"İyi bir kayınbirader..." diye tekrarladı Mateo Demiri.

"Onu kendin mi öldürdün piç?! Yoksa köpeklerinden birini mi gönderdin?" diye haykırdı Tommy hemen.

Mateo Demiri gözünü bile kırpmadı. "Aslında gerçekten de bir kazaydı. Gazetelerin yazdığı gibi suç sizin üstünüze kaldı Doktor Davies. Gerçekten kız kardeşimi öldürebileceğime inanıyor musunuz? Bir kavga, aptal bir itişme... ve o lanet şömineye kafasını vurması."

"İki kardeş... ne kadar da hoş! İyi giden bir aile şirketinde senin fikrine ters düştü değil mi? Belki de para yüzünden kavga ettiniz?"

"Siz hiçbir şey anlamamışsınız Doktor," diye yanıtladı Mateo buz gibi bir ifadeyle. "Vera'nın hiçbir şeyden haberi yoktu."

Tommy'nin ağzı neredeyse beş karış açık kalakaldı. Vera masum muydu? Hiçbir şeyden haberi yok muydu?

Mateo Demiri derin bir iç çekti. Pişmanlığa dair gösterdiği tek belirti buydu. "Her şeyi öğrenmişti. Nasıl bilmiyorum ama biri ya da bir şey kulağına su kaçırmıştı. Beni arayıp kesinlikle beni görmesi gerektiğini söyledi. Bana bilgisayarındaki ultrason görüntülerini gösterdi: Bunlar birkaç donöre aitti. Şok olmuştu. Ultrason cihazının hafızasından bunların tümünü sildiğini, kimseye bundan bahsetmediğini ve bunu asla yapmayacağını ama bu işi sonlandırıp çekip gitmem gerektiğini söyledi; eğer bunu yapmazsam polise gidecekti. Elbette ki böyle bir şey yapmak istemiyordum ve yapamazdım zaten: Ortaklarım bunu yapmama izin vermezlerdi ve onlarla asla şaka olmaz. Onu ikna etmeye çalıştım, kimlerle karşı karşıya olduğumuzu anlatmaya çalıştım, nasıl bir riske girildiğini... Öfkeyle tartışmaya başladık... Üstüme atıldı... Onu iterek uzaklaştırmak istedim..."

Tommy hâlâ inanamıyordu, silkinip toparlanmaya çalışması faydasızdı.

"Lanet olasıca bir kazaydı. Vera benim kız kardeşimdi, kanımın kanı. İtalya'ya geri döndüğümden beri sahte bir kimlik kullanıyordum ve onu çok nadir görüyordum," diye devam etti Mateo Demiri. "Her ne kadar düzenli aralıklarla konuşsak da."

Tommy nihayet bir şeyler söyleyebildi: "Neden geri döndünüz? Medicus Kliniği'nde sorun yaşandı, öyle değil mi?"

"Priştine'de sorunlar oldu, başka bir şey söylemek istemiyorum."

Yeni bir kimlik, arkada bırakılan belalar... Bu yüzden Vera bu konuda ona hiçbir şey anlatmamıştı muhtemelen. Belki de ona böyle yapmasını abisi tembih etmişti.

"Ona ve anneme ekonomik olarak hep yardım ettim. Ama o parayı nereden kazandığımı bilmiyordu. Sonra onu eyere geçirmek istedim: O işi ve o maaşı nasıl elde etti sanıyorsunuz?"

"Elbette, kliniği ve merkezi aynı fon yönetiyor..."

"Bunu da bulmuşsunuz demek... Evet, sizi kesinlikle hafife almışım Doktor. Bu doğru, bu fonu milyonlarla destekleyerek finanse edenler tarafından yönetiliyorum."

"Camorra mafyası... Geri dönüşüm."

"Geri dönüşüm, ne kadar da çirkin bir kelime. Yatırım tekrarı diyelim. Bu klinik ve tahlil merkezleri gibi sürekli gelişen ve yasal olarak düzenli olan işletmeler de vardı. Ama bunlardan daha fazla verim alamamak çok yazıktı... Campania'da gençlik arkadaşlarım, organ işini ayağa

kaldıracak deneyimim ve bilgim vardı; sadece sinerjilerden faydalanmak için bir ittifak bulmam gerekiyordu."

Tommy ancak birkaç saniye sonra konuşabildi: "Kazadan... hemen sonra... Benim geldiğimi gördün. Bu, suçu benim üstüme atmak için büyük bir şans oldu."

Mateo başını salladı. "Şans falan değil, Vera bana sizin geleceğinizi söylemişti Doktor. Saatini bile biliyordum. Hâlâ zamanım vardı, bırakmış olabileceğim tüm izleri yok ettim, Vera'nın telefonundan beni aramasını ve bilgisayardaki ultrason görüntülerini sildim. Kapıyı hafif aralık bırakıp çıktım ve arabada siz gelene kadar bekledim. Sonra da ihbarda bulunmak için 156'yı aradım."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Söze giren Mateo Demiri oldu.

"Hâlâ buraya nasıl ulaştığınızı bana anlatmadınız Doktor Davies. Belki de Vera bana bu konuyu kimseyle paylaşmadığını söylerken yalan söylüyordu ve aslında size her şeyi anlatmıştı, öyle değil mi?"

"Hayır bana hiçbir şey anlatmadı; beni buraya ultrasonlar getirdi: Vera'nın bilgisayarından görüntüleri silmekle akıllıca davrandın ama görüntüler aynı zamanda bilgisayara onları aktardığı bir USB'de duruyordu. Onları gördüm."

"Ama bunlar yalnızca sağlıklı organlara aitti... nasıl oldu da..."

"Birbirine bağladım mı?" diye araya girdi Tommy. "Karmaşık bir hikâye... Bu pis pazarın varlığından haberdardım ve ultrasonlardan birindeki karaciğeri tanıdım, otopsi yaptığım Çinli bir 'donöre' aitti."

"Elbette..." dedi Mateo Demiri düşünür gibi. "Ultrasondan Bledar'a, ondan da buraya... Peki o USB şu an nerede?" Bir anlık tereddütten sonra ekledi: "Hayır, unutun gitsin, bunu bana kolayca söyleme-yeceğiniz aşikâr. Kendimiz buluruz..."

"Elbette bulabilirsiniz ama sizin yerinizde olsam henüz zafer şarkısı söylemezdim; öyle ya da böyle bir şekilde ben size ulaştıysam şu an organ kaçakçılığı üstünde her kim araştırma yapıyorsa o da bunu başaracak: Er ya da geç avlunuz polis ve jandarmalarla dolacak."

Mateo neredeyse küçümseyen bir tavırla gülümsedi. "İtalyan polisi hiçbir zaman bizi yakalayacak verilere sahip olamayacak: Hitap ettiğimiz pazar uluslararası ve çok nadir İtalyan hastaları kabul ediyoruz. Kanadalılar, İsrailliler, Hollandalılar, Almanlar, bazen İngilizler. Asla Amerikalılar yok: FBI bu tip... işletmeler için antenlerini hep açık tutuyor, bu çok riskli olur. Mükemmel bir hizmet ve tıbbi açıdan mutlak bir güvenlik sunuyoruz. Ayrıca hastaların ve ailelerinin tüm organizasyonun başında kimin olduğunu çok kibar bir şekilde iyice anlamalarını sağlıyoruz: Eğer ağızlarından bir şey kaçırırlarsa..."

"Mükemmel hizmet... uluslararası pazar... hatta yabancı tedarikçiler. Tüm bunların arasında yasadışı Çinli göçmenleri kimse fark etmez."

"Onlar sadece bir kısmı. Nijeryalı arkadaşlarımız da bize yedek parça temininde el veriyor, ayrıca sizi temin ederim ki Afrikalılar mükemmel yedek parçalar."

Yedek parçalar...

Şimdiye kadar her şey söylenmiş gibiydi.

"Artık beni de ortadan kaldırmak zorundasınız..." dedi Tommy sesini olabildiğince hissiz göstermeye çalışarak.

"Gerçekten üzgünüm Doktor, bana inanın ama ne yazık ki olacak olan bu."

"Vera'dan sonra benim de ölmem polisi düşündürecek," diye denemeye çalıştı Tommy.

"Tam tersi. Bu bir intihar. Sevgilisini öldürmüş olmanın acısına katlanamayan değerli doktor yaşamını sonlandırdı."

Tommy kendini garip bir şekilde sakin hissediyordu. "İntihar... Ormanda intihar eden hastabakıcınız gibi mi?"

Mateo Demiri'nin yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Bunu da mı öğrendiniz?! Doktor size gerçekten hayranım. O hastabakıcı da başka bir meraklı işgüzardı... ve pek akıllı da değildi. Hatta beni tehdit etmeye bile kalktı. Ama endişelenmeyin sizi ormana atmayacağız. Bunu nasıl yapacağımızı organize etmem gerek ama kesin olan tek şey sizi bu civarlarda intihar ettiremeyeceğim."

Mateo Demiri kapıya yönelirken yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Günahlarınızdan tövbe etmek için vaktiniz var. Bunu iyi kullanın Doktor Davies."

48

ŞÖVALYELER

Onları, Milano Çin Mahallesi'ne götürmüşlerdi. Ağır bir kapıyla kapatılmış bir bodrum garajındaydılar. Sadece iç avluya bakan çok küçük bir aydınlatma camı vardı. Buzlu camdan dışarıda nöbet tutan bir *shé tóunun* ayakları görünüyordu.

Bir köşede oturan Jin, hiç şikâyet etmeden elini darbe aldığı elmacık kemiğine bastırmış duruyordu. Boynundan aşağıya akmış kurumuş ince bir kan izi vardı.

"S.ktir!" diye küfretti kafese kapatılmış bir aslan gibi etrafta dolaşan Abisso.

Sonra Jin'e yaklaşıp yanına çömeldi. "Bir bakayım... Şimdiden şişmiş... Canın çok yanıyor mu?"

"Ne önemi var? Yakında acı falan hissetmeyeceğiz, ölmüş olacağız çünkü," dedi Jin soğuk bir açıklıkla. "Bizi istasyonda insanların ortasında öldüremezlerdi. Bu işi gece burada yapacaklar ve sonra da cesetlerimizi yok edecekler."

Abisso da ensesinde oluşan yumruya dokundu. "S.ktir!" demekten başka bir şey yapamadı.

"Ateşe çok yaklaştık... ne kadar ironik," dedi Jin neredeyse sakinlikle. "Sonuçta soruşturmana bir yangından yola çıkarak başlamıştın..."

"Lanet olsun, sen böyle sakin kalmayı nasıl başarıyorsun?!" diye çıkıştı Abisso.

"Benimki sadece teslim olmak. Artık ne yapabiliriz ki? Doğu'nun kabulü ve teslimiyeti: Büyük geçişten önce kendimle barışık hissetmeme yardım ediyor. Bu önemli."

Abisso garajın içinde huzursuzca gezinmeye geri döndü. "Dışarı bir çıkış bile olmaması mümkün mü?"

"Nasıl olabilir ki? Kapı kilitli ve aydınlatma camının ardında bir nöbetçi var, camı kırmayı başarsan bile..." Tatlılıkla gülümsedi. "Haydi Abisso gel yanıma otur, yakın duralım..."

***

Tommy dar alanda bir köşeye sokulmuştu.

Tükenmiş ve pes etmiş bir haldeydi.

Tıpkı kapının açılıp onu darağacına götürecekleri anı bekleyen hayatının son dakikalarındaki bir ölüm hükümlüsü gibi.

Vera masumdu...

Az da olsa pişmanlık duyuyordu, utanç duyulası bir korkudan doğan bir pişmanlıktı bu: Neden burnunu sokmuştu? Ne yapabileceğini düşünmüştü? Neden her şeyi olduğu gibi bırakmamıştı? Sadece işiyle ilgilenmeye devam edebilirdi. O zaman Vera hâlâ hayatta olurdu ve kendisi de aslında o kadar da kötü olmayan hayatına devam ederdi...

Tommy başını ellerinin arasına almış öylece otururken bir ses duymaya başladı...

Gittikçe yaklaşan bir gürültüydü...

Evet... Kliniğin üstünde uçan bir helikopterin sesiydi bu.

Bir helikopter mi?!

Ve hemen sonra sirenler duyuldu.

Sonra kargaşa yüklü hareketler, ağır ve hızlı adımlar, bağrışmalar, sert emirler...

Ve nihayet küçük deponun kapısı zorlanarak açıldı.

Tam teçhizatlı iki görevli ve onların hemen arkasında üniformasıyla Yüzbaşı Pauli göründü.

"Sonunda sizi bulduk Doktor Davies," dedi rahatlamış bir ses tonuyla. "Bizimkiler geldi. Şövalyeler," diyerek gülümsedi.

***

Yerde yan yana oturuyorlardı.

Bu yakınlıktan Jin'in vücudunun sıcaklığını hisseden Abisso içinde ufacık da olsa bir huzur kırıntısı bulmaya çalışıyordu.

Aniden dışarıdan, boğuk olmasına rağmen bir kargaşa sesi duyuldu. Çığlıklar, gittikçe artıyor gibi gelen sürekli itiş kakış sesleri ve bağırışlar.

"Bu da ne böyle..."

"Bak Abisso bak!" Jin birden heyecan dolu bir sesle aydınlatma camını işaret etti: Pencerenin ötesinde nöbet tutan *shé tóunun* ayakları artık yoktu. Artık dışarıda kimse yoktu.

Camı kırmak için hemen uygun bir şey buldular ve cam parçalara ayrılırken ilk sirenleri de duymaya başladılar. Burun deliklerine keskin bir koku doldu.

Dışarıdaki sesler artık çok netti. Çinceydiler. "Yanıyor! Yanıyor! diye bağırıyorlar," diye açıkladı Jin, Abisso avluya çıkabilmesi için onu yukarı doğru iterken.

Abisso dışarı çıktığı anda kapatıldıkları binanın ikinci katının pencerelerinden çıkan uzun alevleri gördü.

Bir kadın, olay yerine henüz varmış olan itfaiyecilere koşup bir şeyler haykırdı.

"İçeride bir adamın mahsur kaldığını söylüyor," diye tercüme etti Jin. Sonra Abisso'nun gözlerini aradı. "Bu yeri hatırlamadın mı? Orası Fuzhao'nun ofisi..." dedi alevleri işaret ederek.

***

Klinik girişinin hemen dışında Yüzbaşı Pauli, elleri kelepçeli Mateo Demiri'nin bir jandarma aracına bindirilmesini denetliyordu. Bir jandarma Vera'nın abisinin başını sertçe eğerek onun arabaya binmesini sağladı.

"Ofisinde bir düzine cep telefonu ve bir o kadar sim kart bulduk," dedi Yüzbaşı.

Tommy'nin yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade hâkimdi.

"Bizi her gördüğünüzde bu kadar şaşırır mısınız? Yoksa bu baskın mı sizi şaşırttı? Oysa size işimizi yapmayı iyi bildiğimizi defalarca söylemiştim. Görüyorsunuz işte," diye devam etti Pauli. "Bayan Demiri'nin ölümünde üçüncü birinin varlığına hâlâ tam inanmıyordum... Elbette ki bunu çok da olası buluyordum ama bizim işimiz doğrulamalarla ve karşılaştırmalarla yürür ve bu vakada elimizde bunlara dair çok veri yoktu."

"Hâlâ benden mi şüpheleniyordunuz?"

"Sizin harici belleğinizde neler olduğunu biz de gördük. Bayan Demiri'nin merkezinde muayenesi yapılan Çinli hastaların listesi... isimsiz bir klasör, sadece bir tane ve içinde taraması geceleri yapılmış olan dört ultrason... ve sizin organ kaçakçılığı üstüne devam eden soruşturmamız olup olmadığını öğrenmeye dair gösterdiğiniz büyük ilgi... Kısacası açıklığa kavuşması gereken birçok şey vardı kabul edersiniz ki." Yüzbaşı Pauli cebinden bir şey almak üzere hareketlendi ama bir anlık bir tereddütten sonra vazgeçti. "Özgür kaldıktan sonra eğer suçluysanız er ya da geç kendinizi ele vereceğinizi, eğer değilseniz de zaten suların durulacağını düşündüm. Bu nedenle sizi bırakmadan önce dairenize bir dinleme cihazı yerleştirdik," diye devam etti. "Yani bir böcek. Aynı şekilde telefonunuz ve kişisel bilgisayarınız da kontrol altındaydı."

"O zaman arkadaşım Abisso ile olan tüm konuşmalarımızı duydunuz..."

"Büyük bir ilgiyle dinledik. Ve San Giovanni Bonora Kliniği'nin ismi geçtiğinde bir ampul yandı. Daha teknik bir terimle ifade edersek bir geri bildirim, bir bağlantı ortaya çıktı."

Tommy ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Soruşturmaya nasıl devam edeceğimiz konusunda bana tavsiyede bulunmak istediğiniz anı hatırlıyor musun?" diye sordu Pauli yüzünde belli belirsiz eğlenen bir gülümsemeyle. "Organ nakli bekleyen ve artık çok kötü durumda olan hastaları aracıya, yani bu durumda Mateo Demiri'ye öneren ve tıbbi kayıtlara erişimi olan biri olması gerektiğinden bahsetmiştiniz ve bunu araştırıp araştırmadığımızı sormuştunuz hatırladınız mı?"

"Elbette ve siz de buna çoktan baktığınızı ama ortaya hiçbir şey çıkmadığını söylemiştiniz."

"İşte bu tam olarak doğru değildi. Diğer yandan soruşturmalarımızın detaylarını gidip de, affedersiniz ama, birincil şüphelilere anlatamayacağımızı anlayacaksınızdır sanırım. Sizin de kendisini dinlediğiniz hanımefendinin ihbarından sonra gözümüzü bir hastabakıcıya dikmiştik. Görünüşte normal bir hayat, mütevazı banka hesapları, standart hastabakıcı maaşını aşan hiçbir gösterge yoktu, ama... ama karısının üstünde bir Porsche kayıtlıydı, annesinin ise Sardunya Adası'nda güzel bir villası vardı. Ve tüm bunlar son üç yıl içinde alınmıştı. Belki şimdi bu hastabakıcının bir buçuk yıl öncesine kadar San Giovanni Bonora'da çalışıyor olduğunu öğrenince şaşırmayacaksınız... Size bahsettiğim bağlantı buydu." Yine cebinde bir şeyler aradıktan sonra vazgeçti. "Her neyse, iki aydır onun telefonlarını dinliyorduk. Tüm bu süre boyunca hiçbir ele veren konuşmasını yakalayamadık, ama..." Pauli konuyu bir süre havada bıraktı.

"Ama?" diye sordu Tommy sabırsızlıkla.

"Önceki arama kayıtlarında birkaç defadan fazla olmamakla birlikte bir numara göze çarpıyordu, haydi tahmin edin?" yine aynı esprili gülümseme belirdi. "Sahte kimlikle alınmış bir hattı. Tüm bu hikâyede ilk kez karşımıza çıkmıyordu... Yine de o an için o numarayı da dinlemeye almaktan başka bir şey yapmamaya karar verdik; ama o zamandan beri telefon hep kapalıydı, üstelik yerinin tespit edilmemesi için pili de çıkarılmıştı. Dün sabaha kadar..."

Bu sefer Pauli'nin duraklaması daha uzun sürdü, sanki olabilecek en yüksek etkiyi yaratmak ister gibi bir hali vardı.

"Dün sabahın çok erken bir saatine kadar kapalı kaldı," diyerek tekrar söze girdi. "O numaradan Hollanda'ya bir arama yapıldı. Yalnızca iki İngilizce kelime söylendi: '*Immediate boarding*', yani 'hemen uçağa biniş'. Ve çağrının tam olarak buradan, Camozzo'dan yapıldığı tespit edildi. Daha net olmak gerekirse Bayan Demiri'yi arayan gizemli numarayla aynı baz istasyonundan. Hollanda polisi de bilgi toplamada çok hızlı ve etkili davrandı, aynı akşam bize aramanın son aylarda kalp problemleri sebebiyle hastaneye bir yatıp bir çıkan Daniil Golubev adlı Rus zenginine yapıldığı bilgisini verdi."

"Ameliyatı çoktan yapıldı. Bu sabah. Ne yazık ki son bir ölümcül organ nakli engellenemedi," dedi Tommy acıyla.

Pauli ciddi bir ifadeyle başını salladı konuya geri dönmeden önce: "O noktada elimizdeki tüm verileri bir araya getirdiğimizde geriye çok az şüphe kalıyordu. Tabii sizin kliniği ziyaret ederek her şeyi daha da karmaşıklaştırma riskiniz vardı, bir anlamda böyle de oldu zaten. Bu yüzden hemen müdahale etmeye karar verdik ve baskını tam zamanında yaptık."

Yüzbaşı Pauli sonunda cebinden buruşmuş bir sigara paketi çıkarıp bir tane yaktı. "Söyleyecek başka bir şey var mı?"

"Sigara içtiğinizi bilmiyordum."

"Pek gurur duymadığım bir zayıflık. Küçük bir sır."

Pauli birkaç nefes çekti. "Ters giden tek şey doktoru tutuklayamamak oldu; tüm ekibi yakaladık ama o çoktan ortadan kaybolmuştu."

"Adı Humpke," dedi Tommy. "Ülkesinde belli bir üne sahip Alman bir cerrah."

"Onu da yakalayacağız..." dedi Pauli sakince. "Ve yarın finanstan meslektaşlar yatırım fonu ofislerini ziyaret edecekler... Belki ahtapotu öldüremeyiz ama en azından bir kolunu keseriz."

Pauli, Tommy'ye bakarak sigarasından keyifle derin bir nefes daha aldı. "Küçük bir sır... Sizin bu sırrı tutacağınıza güveniyorum Doktor."

***

Abisso sonunda Tommy ile uzun bir telefon görüşmesi yapabildikten sonra tek bir kelime bile konuşmadan Jin'le birlikte bekledi. Güvenlik bandının gerisindeki meraklı kalabalığın arasına karıştılar ve alevler sönene ve Fuzhao'nun yanmış cesedi dışarı çıkarılana kadar orada durdular.

"Haydi gidelim Jin," dedi sonunda Abisso. "Senin dediğin gibi bir ironi mi yoksa kader mi bilmiyorum ama her şey bir yangınla başladı ve şimdi bir yangınla bitti."

PERŞEMBE
İKİ GÜN SONRA
49
TATLISIZ BİR AKŞAM YEMEĞİ

"Ah, s.ktir!" diye küfretti Abisso, divana biraz bira dökmüştü. "Üzgünüm Tommy..."

"Boş ver, yaşadıklarımızdan sonra bugün sorun yok."

"Bu son iki gün sabahtan akşama kadar ifade vermek mi daha zordu yoksa öncesinde olanlar mı bilmiyorum," dedi Abisso gerinerek.

"Saçma sapan konuşma, canımızı tehlikeye attık unuttun mu yoksa?"

"Adımız hiç geçmese de bu hikâyenin gerçek kahramanları biziz..." dedi Abisso, Tommy'nin elindeki gazeteyi işaret edip.

"Sen pekâlâ madalyanı alacaksın, yazını satmadın mı?"

Abisso'nun yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yayıldı. "Hem de çok iyi sattım, bazı kısımlar tekrar ilk sayfada çıkacak."

"Ayrıca sadece makale de değil..." diye ekledi Tommy kötücül bir ifadeyle.

"Gerçekten ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Abisso anlamamış gibi numara yaparak.

"Bu akşam için planladığın romantik akşam yemeğinden bahsediyorum. Güzel Çinli bir bayanla baş başa..."

"İşine bak Tommy."

"Olur, işim Çinliler zaten..." dedi Tommy kendi içinde düşünür gibi. "Mafyalarına neredeyse hiç dokunulmadı, Fuzhao'nun ölümü ve ofisinin yanmasıyla diğer yasadışı trafiklerle ilgili tüm ipuçları yok edildi, yetkililer hiçbir şey yakalamayı başaramayacaklar, halbuki Camorra mafyasının yönettiği fona bunu yapabildiler. Hatta o..." birden gazeteyi hızla çevirdi. "Bak, şu Lao Hong... okudun mu? Deposuna baskın yapılmış ancak hiç kaçak işçi bulunamamış, dokümanları tammış."

"Otuzunun da mı?" diye sordu kaşlarından birini kaldıran Abisso.

Tommy onayladı. "Al kendin oku," diyerek gazeteyi ona uzattı.

***

Jin siyah elbisesi içinde çok güzeldi. Fondöten yüzündeki morlukları neredeyse tamamen kapatmıştı ve tatlı su incilerinden bir kolye de boynundaki küçük yarayı örtüyordu.

Restoran en şıklarından biriydi. Abisso masraftan kaçınmamıştı: Makalesi için aldığı ön ödeme sayesinde bunu karşılayabiliyordu. Saçını ve sakalını düzelttirmişti, yeni giysiler giymişti ve hatta üstünde kimbilir en son ne zaman giydiği bir ceket bile vardı. Ama yine de içini kemiren bir şey varmış gibi görünüyordu.

Masalar arasında çok boşluk vardı, ortam loştu ve diğer müşterilerin konuşmaları nadir işitilen fısıltılardan ibaretti.

"Fuzhao'nun ölümüne elbette gözyaşı dökmüyorum," dedi Abisso bir noktada, tabağındaki yemeğin kalıntılarını çatalıyla karıştırırken. "Şimdi sizin mafyanızda neler olacak?"

"Olacak olan oldu demek istiyorsun sanırım. İşler durmaz... ve birkaç organ satmaktan çok daha önemli ve kârlı işleri olsa gerek. Bu işleri burada Milano'da takip etmek üzere yeni birini bulduklarına hiç şüphe yok ve bu kişi Fuzhao'dan çok daha az görünür biri olacak şüphesiz. Kaçak göçmenlerden bile daha görünmez biri."

Abisso'nun ifadesi daha da karardı ama Jin'e bakmadan devam etti: "Biliyor musun, Lao Hong... Şu senin arkadaşın, pardon üzgünüm, tanıdığın... İşyerini ekipler ziyarete gitmiş, nezaket ziyareti değil tabii, işçilerinden hiçbiri kaçak değilmiş. Otuzu da."

Jin belli belirsiz irkildi. "Ee yani? Onun adına iyi olmuş," dedi biraz yapmacık bir gülümsemeyle.

"Tabii... düşünüyordum da... Beni Fuzhao'yla ilk defa sen tanıştırdın. Huang'la ben ona sorularımı sormadan önce yalnız başına ilk defa sen konuştun. Lao Hong'u bilgi edinilecek bir kaynak olarak ortaya attın ama onun altında çalışan tek bir kaçak göçmen bile yoktu, bu yüzden sana bana anlattığın *shé tóu* masalını anlatmış olamazdı. Özetle Huang'ın tanıklığı ve Lao Hong'un senin dediğine göre söyledikleri beni yanıltma girişiminden başka bir şey değildi. Tek gerçek yol Sun Li sayesinde açıldı, ki sen o görüşmede yoktun ve onunla görüşmeye gideceğimi de bilmiyordun." Abisso gözlerini Jin'in gözlerine dikmeden önce sözlerine kısa bir ara verdi. "O halde söyle bana, senin bu hikâyedeki rolün ne? Bana gerçeği söyle."

Jin çatal bıçağını tabağa düzgünce koydu.

Abisso'ya sakin bir bakış attı.

"Gerçeği öyle mi?"

"Gerçeği."

Jin'in dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Evet, bence bunu öğrenmeyi hak ediyorsun." Anlık bir tereddüt etti. "Şanghay'da öğrenci olduğum yıllardan beri, yani buraya gelmeden çok önce, *Sànhéhuì'nin*, namıdiğer Triad Teşkilatı'nın bir mensubuyum, eğer hâlâ hayattaysan Abisso bunu bana borçlusun. İşte gerçek bu."

Abisso ona sert ifadesini değiştirmeden bakmaya devam etti.

"Doğru, seni Fuzhao'ya ben gönderdim. Karanlık Gölge, bunu bana öneren o oldu. İlk görüşmemizde ettiğin o talihsiz sözleri hatırlıyor musun? 'Parayı bulmak için böbreklerini satmak üzere ülkelerine geri mi dönüyorlar?' demiştin. Malpensa'da donörlerden biri yeni ölmüştü... Bu sözler beni endişelendirdi ve hemen Fuzhao ile konuştum. Seni görmenin daha iyi olacağını düşündü, böylece bir şey biliyor musun, şüphelendiğin bir şey mi var ya da o sözler ağzından öylesine mi çıkıverdi anlayacaktı. Sana güven vermeye çalıştım. Fuzhao bana seni gözaltında tutmamı emretti. Bu benim için hiç de zor olmadı..." Yine gülümsedi. "Bana karşı uzun zamandır zaafın olduğunu anlamamak imkânsızdı."

Abisso tepki vermedi. "Böylece beni kontrol altında tutmak için tercüman olarak benimle Huang'a gelmeyi teklif ettin..."

"Seni içeri sokmadan önce ona kim olduğumu ve kimi temsil ettiğimi açıkladım ve ne söylemesi gerektiğini söyledim."

"Zaten yanlış bir şey söyleyecek olursa da sen onu başka şekilde tercüme ederdin..."

"Kolay olurdu."

"Sun Li'ye gittiğimde ise sen yoktun."

"Ama iyi bir asker olan Huang, ben Roma'dayken beni aradı ve Mantovalı meslektaşının ona gidip Sun Li'nin söylediklerine dair ondan açıklama istediğini anlattı. İşte Milano'ya döndüğümde Geri İade İkamet Merkezi'ne gittiğini sen bana anlatmadan önce böyle öğrendim."

"Ve hemen Fuzhao'ya haber verdin..."

Jin başını sallamakla yetindi. "Sadece ona da değil..." diye ekledi hemen.

"Gerçekten Roma'ya Çin sanayicileri heyeti için mi gittin?" diye sordu Abisso, Jin'in gözlerinin içine bakarak.

"O da vardı ama... başka kişilerle de görüştüm, Milano'da olanlardan çok endişeliydiler. Ancak Fuzhao, her ne kadar bu Roma'yı rahatsız etmeye başlasa da, hâlâ durumu idare edebileceğini düşünüyordu, suları bulandırmak ve Sun Li'yi yalanlamak üzere Huang'a bir görüşme ayarlamasını emretti."

"Ama hâlâ korku kliniğinin yakında olduğunu tespit ettiğimizi bilmiyordunuz..."

"Aynen öyle, bana bunu döndüğüm akşam sen söyledin."

"Ve bu da bir sorun teşkil ediyordu..."

"Hem de çok ciddi bir sorun. Kliniğin uzakta olmadığının bilinmesi Roma'daki ortak şirketlerin işlerini de riske sokuyordu. Ancak Fuzhao hâlâ Huang'ın sahneden çıkmasının yeterli olacağını düşünüyordu. Ama ertesi gün senin Mantovalı meslektaşınla yaptığın telefon görüşmesine şahit oldum..."

"Ve Fuzhao'ya Sun Li ile tekrar konuşma planından bahsettin."

"Aslında kimse Sun Li'nin ne bildiğini ve ne anlatabileceğini bilmiyordu... ve bu şekilde Sun Li'nin kısa bir süre sonra ülkesine geri iade edileceğini de öğrendik ama bu noktada Fuzhao artık nefesi ensesinde hissediyordu ve sorunu kesin olarak çözmek istiyordu. Geri İade İkamet Merkezi'nde olduğundan dolayı Sun Li'ye ulaşması imkânsızdı, böylece sen ve meslektaşının arasında bağlantı kurulamayacak iki trajik kazaya kurban gitmeniz kararlaştırıldı." Jin'in sesi biraz kısıldı. "İşte hayatını o zaman kurtardım Abisso... Fuzhao'yu bunu yapmamaya güçlükle ikna edebildim: Bu sefer tercümanlığı ben yapacaktım ve tercüme ettiklerimde taviz veren, şüphe uyandıran hiçbir şey olmayacağından emin olabilirdi. "

"Ama işler öyle gelişmedi..."

"Durum kötüleşti. Meslektaşın takip edildi: Geri İade İkamet Merkezi'ne seninle beni beklemeden giderken görüldü. Sun Li'nin ona ne söylediği bilinemiyordu ama bu noktada giderek daha fazla endişeye kapılan Roma karşısında Fuzhao daha fazla riske girmek istemedi..." Jin bu riskin ortadan kaldırılmasının neye mal olduğunu hatırlamak istemezmiş gibi bir an sessiz kaldı. "Hemen sonra," diye tekrar söze girdi. "Seni tekrar korumaya çalıştım, sana Çin mafyasının yarı gerçeklerinden bahsederek seni bu avdan vazgeçirmeye çalıştım."

"Kara Adam... Lao Hong'un hikâyesi..."

"İşin doğrusu Lao Hong'u hiç görmedim. Tüm yollar artık kapanmış görünüyordu, seni vazgeçmeye ikna etmek için *shé tóunun* namlusunda olduğumuza inandırıp korkutmak istedim."

"Kırmızı glayöller..."

Jin gülümsedi. "O akşam o çiçekleri bulabilmek için tam üç çiçekçi gezmek zorunda kaldım!"

"Oysa ben seni korumaya çalıştım... ne aptallık!"

"Evet, tercüman çocukla konuşmaya bana haber vermeden giderek."

"Fuzhao'nun başta aklına gelmeyen genç tercüman."

"Bu aptal hata onun sonunu getirdi: Sen o gence ulaştın ve Fuzhao'yu öğrendin."

"Ve tıpkı bir aptal gibi onun maskesini düşürdüğümü hemen sana anlattım. Sana onu bir kibrit gibi yakacak zamanı verdim."

"Ben cinayete azmettirmek ya da cinayet işlemekle kendimi lekelemem. Sadece Roma'yı uyardım. Emir oradan verildi."

"Belki de suç ortaklığı kavramı kafanda pek net değil..." dedi Abisso sertçe. "Ama neden ben değil de o? Ben ortadan kaldırılsaydım..."

"Fuzhao artık Roma'nın güvenini kaybetmişti," Jin onun devam etmesine engel oldu. "Dahası bir de o arada *shé tóudan* kaçıp ortadan kaybolan ve kimbilir nerede olan genç tercüman vardı. Bu arada Tommy'yi de unutma: Trenden beni arayıp da onun da işin içinde olduğunu ve her şeyi bildiğini, aynı zamanda başka ipuçlarının peşinde ilerlediğini söylemiştin hatırlıyor musun? Bunu öğrenmek büyük bir sürpriz oldu. Yani gördüğün üzere Roma için sadece senin yok edilmen yeterli olmayacaktı. Bu çok belirsiz ve hiç şüphesiz polisin kapsamlı bir araştırma yapmasına yol açacak bir çözüm olurdu. En güvenli şey ağacın tümünü korumak üzere bir dalı feda etmekti: Temel olarak dostlarımızın organizasyonlarına organ tedarik etmek *Sānhéhuì* için sadece ikincil bir iş ve yürüttüğü diğer işlere göre çok daha az kârlı bir faaliyet."

"Elbette..." diye yorum yaptı Abisso alaycı bir şekilde. "Kaçak göç, uyuşturucu, fuhuş, zehirli atık, sahte mal ve ilaç..."

Jin gözlerini yere çevirdi. "Hatalarım var," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ne cinayet işlerim ne de azmettiririm, sana söyledim. Ne de sebep olmak isterim: Sen minibüste baygın yatarken kliniği arayıp arkadaşının orada olduğunu haber verebilirdim ama bunu yapmadım... ve eğer bu öğrenilseydi bu hata yüzünden kendi hayatımı da tehlikeye atabilirdim."

"Nazik bir ilgi ama faydasız: Tommy çoktan deşifre olmuştu."

"*Sānhéhuì* askeri değilim ben..." diye devam etti Jin inatla. "Benim görevim sadece senin kimseyle konuşmadığından emin olmak ve zaman kazanmaktı: Fuzhao'nun ofisinde, diğer her şey yangında yok edilmeden önce kurtarılması gereken birçok önemli şey vardı."

"Böylece sahte kaçırma sahnesini kurguladın." Abisso, Jin'in yüzündeki morluğu işaret etti. "Biraz şiddet her şeyi daha gerçek kılmak için gerekliydi. Ve sonra her şey olup bittikten sonraki kaçış. O garajda öyle sakin kalmanın Doğu teslimiyeti ve kaderciliğiyle hiçbir ilgisi yoktu... sadece Fuzhao ve evraklarının yanıp kül olmasını bekliyordun, s.keyim!"

"Öyle oldu!" Jin tereddüt eder gibi göründü. Sesi yine sakinleşti: "İnan bana Abisso... hemen değil... ama bir noktadan sonra seni aldatıyor olmak beni üzdü. İnan bana." İçten görünüyordu.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Bunları Yüzbaşı Pauli'ye de tekrarlayacak mısın?"

Jin şen bir kahkahayla tekrar hayat bulur gibi oldu. "Abisso... Abisso... birkaç saat sonra uçağım var. Yarın Çin'de olacağım, Wuhan'da. Benim için endişelenme. Bu bir terfi, orada çok iyi olacağım."

Abisso'nun dili tutulmuştu sanki.

"Sen kendin o jandarma arkadaşına gidebilirsin ama ona hangi kanıtları sunacaksın? Burada bitiyor Abisso. Her şey burada bitiyor. Gerçekleri bilmeyi hak ediyordun hepsi bu."

Abisso buzdan bir heykel gibi kalakalmıştı.

"Tatlıya kalamadığım için beni bağışla ama daha bavullarımı hazırlamam gerekiyor ve havaalanına geç kalmak istemiyorum." Jin masadan kalktı. "Ama çok yazık..." Hüzünlü bir bakış attı. "Gerçekten çok yazık," dedi tekrar. "Farklı bir son olabilirdi..." Ona doğru eğildi. Kulağına fısıldadı: "Hâlâ daha anlamadığın bir şey var... Sana kabuktan ve içindeki meyveden bahsetmiştim hatırlıyor musun?" Kulak memesini hafifçe ısırdı. "Seninkinin tadı harika Abi..."

Dudakları Abisso'nunkileri aradı.

Hafif bir öpücük. "Bu da bilmen gereken diğer gerçek..."

Jin Wang bir an sonra gitmişti.

***

Abisso yataktaydı. Sırtüstü yatıyordu, cep telefonu göğsünün üstündeydi. Restoranda Jin itiraf ederken ona fark ettirmeden gizlice aldığı kaydı kimbilir kaçıncı kez dinlemişti.

Pauli'nin onu havaalanında durdurmasına yeterli olur muydu?

En başından tekrar dinledi.

Bu gizli kayda o kaçak öpücüğün tadını da kaydedememiş olması ne yazıktı...

Abisso yataktan kalktı: Uyuyabilmesinin imkânı yoktu.

Telefonu uzun süre elinde döndürüp durdu. Tek bir tuşla rehberdeki Pauli'nin numarasına ulaşabilirdi.

Onu havaalanında durduracaklardı...

Ama bu, şehirdeki Çin ahtapotunun işlerinde hiçbir değişiklik yaratmayacaktı.

Ama Jin ondan nefret edecekti.

Abisso onun için tatlı bir pişmanlık olmayacaktı...

Abisso için de öyle.

Abisso bir kez daha Jin'in sesini dinledi: "Hâlâ daha anlamadığın bir şey var... Sana kabuktan ve içindeki meyveden bahsetmiştim hatırlıyor musun? Seninkinin tadı harika, Abi..."

Zihninde onun dudaklarını tekrar yakalamaya çalıştı...

Onu en son bir kadının 'Abi' diye çağırmasının üstünden kaç yıl geçmişti?

Derin bir iç çekti. Tıpkı bir veda gibi kesin bir iç çekişti bu.

Sonra Pauli'nin numarasını çevirdi.

PAZAR

50

TAZE BİRA

"Hiç şüphe yok," dedi elinin tersiyle ağzını silen Abisso. "Milano'nun en iyi taze birası burada!"

"Bunu daha önce de duymuştum sanırım," diye gülümsedi Tommy.

Mekân o akşam her zamankinden daha doluydu ama yine de çok gürültülü değildi. Eski ahşap masanın üstünde ulusal gazetelerin en büyüklerinden birinin pazar baskısı vardı. Ön sayfada belirgin bir başlık okunuyordu:

Bir bira ve Katmandu: Hikâye böyle başladı.

Ülkemizdeki alçak organ kaçakçılığını Pandora'nın kutusu gibi açan araştırmacı gazetecilik yazısı.

G. Abisso

"Baş sayfadasın, seni artık kimse durduramaz... Ama neden isminin tamamı yerine sadece 'G' harfi koymuşlar? Sana tam haliyle bir Gualtiero daha çok yakışırdı!"

"S.ktir git Tommy. S.ktir git!"

ÜÇ AY SONRA

SONSÖZ

Ma Yong gülümsedi. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyordu bile.

Herkes ona çok iyi davranmıştı ve onunla ilgilenmişlerdi.

Yazın tam ortasıydı ve ona Milano Çin Derneği'nde buldukları işi çok seviyordu. Çok ilginç bir işti ama hepsinden önemlisi tüm izinlerinin tam olduğu yasal bir işti.

İtalyanca yeni kelimeler öğrenmişti ve birkaç kısa cümle kurmaya bile başlamıştı.

Geçmiş artık geride kalmıştı, unutulmamıştı ama arkadaydı. Amaçsızca ağlayarak uçan kuşlar yoktu artık.

Yeniden doğmuş gibiydi. Bu, güzel kader, uzun ömür ve yeni varoluş Tanrısı olan *Fukurokuju'nun* bir hediyesiydi.

Geçmişi unutmuyordu ama bu hediyeyi onurlandırmak onun göreviydi.

Belki zamanla kendine yeni bir eş bulacaktı. Belki bir çocuğu olacaktı.

Adı erkek olursa Wu, kız olursa Feng olacaktı...

***

Küçük Yunan adası sanki bir kartpostaldan fırlamış gibiydi: Denizin derin mavisi ve ona bakan tipik parlak beyaz evler. Villa köyden uzaktaydı, denize inen bir yolu ve kendine ait özel bir plajı vardı.

Polis, Profesör Humpke'yi verandada taze limonatasını yudumlarken buldu. Güneşe doğru çevrilmiş büyük hasır bir koltukta kaskatı oturuyordu. İnce ketenden bir takım elbise giymişti ve başında Panama türünde bir şapka vardı.

"Profesör Humpke?" diye sordu devriyeyi yöneten sivil giyimli bir polis.

"*Nein*, hayır. Benim adım Schlöndorff," diye yanıtladı adam buz gibi bakışlarla. "Martin Schlöndorff, kimlik belgelerimde yazdığı gibi," diye ekledi.

"Korkarım ki belgeleriniz sahte Profesör Humpke. Artık onların arkasına saklanamazsınız. Bizimle gelmeniz gerekiyor. Adınızda uluslararası bir tutuklama emri var. Yasadışı organ ticareti ve tabii ki cinayet, kasten adam öldürme, tarafınızdan yapılan kalp nakilleri sebebiyle."

***

Daniil Golubev, bacaklarının üstüne örtülü bir battaniye ile büyük pencerenin önünde bir koltukta oturuyordu. Camın ardından artık iyice donuklaşan gözleriyle yumuşak bir döngüyle yolunda sakince akan Desna'yı izliyordu ya da belki de sadece hayal ediyordu.

Birkaç metre arkasındaki hayat arkadaşı doktora dönüp alçak sesle konuştu: "Tedaviye cevap vermiyor..." dedi çaresizce.

"Maalesef vücudu organı reddediyor ve bunu durduramıyoruz."

"Ne kadar ömrü kaldı?"

"Söylemesi zor... Belki birkaç hafta. Yeni bir organ nakline ihtiyacı var, ama..."

"Hayır, doktor. Hayır. Böyle iyi... Ona baksanız ya... Şimdi mutlu, arzu ettiği şeye kavuştu sonunda."